

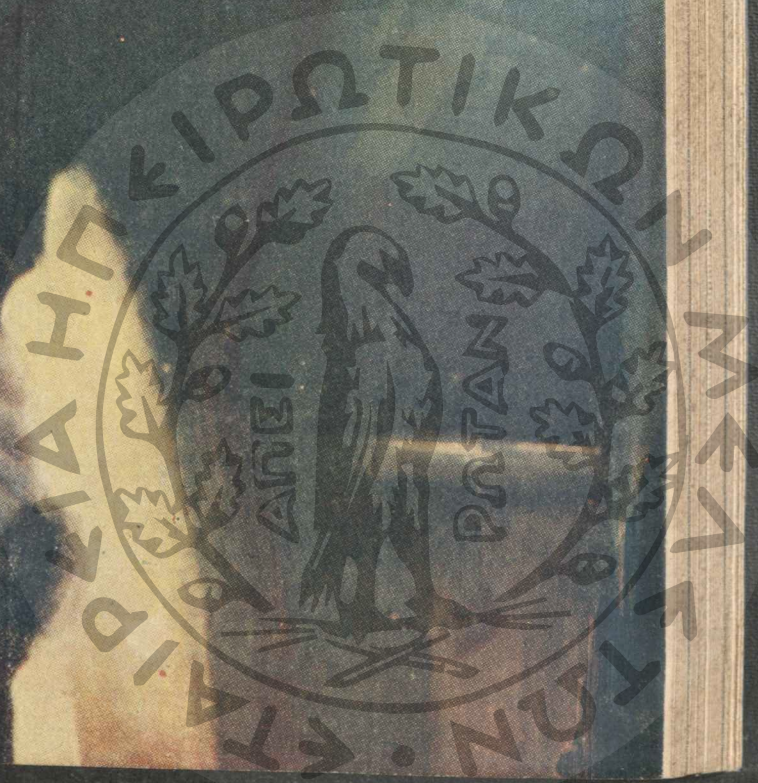
ΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΕΤΟΣ 1^{ον}

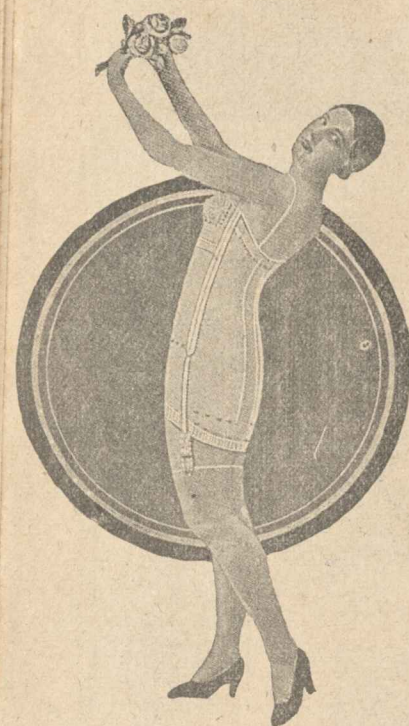
Αρ. 45

ΙΩΑΝΝΗΣ Α. ΤΖΟΓΙΑΣ
ΙΑΤΡΟΣ
ΒΙΒΑΝΤΙΟΥ ΤΟΥ ΕΝ ΑΥΤΩΝ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΝ
ΙΩΑΝΝΙΝΑ

ΚΟΡΣΕΔΕΣ -- ΣΟΥΤΙΕΝ

Άφιξαν τα τελευταία μας
μοδέλλα. Έπισκεφθείτε μας διά να
πεισθήτε.

Έφαρμυγή τελεία—ΣΤΕΡΕΟΤΗΣ.

ΚΑΙΤΗ ΠΕΤΡΑΚΗ

ΠΕΡΙΚΛΕΟΥΣ 17
ΤΜΗΜΑ ΟΡΘΟΠΕΔΙΚΩΝ

Μη γελιόσθε υποθέτοντες
πώς τα δόντια σας είναι φυσι-
κώς κίτρινα και ξεθωριασμένα,
αλλά δοκιμάσατε τις της ημε-
ρας ένα εκατοστόμετρον ΚΟ-
ΛΥΝΟΣ επί της εφ'αφ' ψήκτας
καταργούντες τα άνωφελα και
ερεθιστικά άλλα προϊόντα.

Εις τρεις ημέρας άκριβώς
τά δόντια σας θά γίνουν λευ-
κότερα κατά τρεις αποχρώσεις,
τό στόμα σας θά εξυγιανθή, ή
άνανυσή σας θά άρωματισθή.

ΚΟΛΥΝΟΣ

Η Οικονομικότερα Ιδαντικώ-
μα, όστι εν σωληναρίον διαρ-
κει 67 ημερας.

ΔΙΑΡΚΗΣ ΠΑΡΑΚΑΤΘΗΚΗ:
ΜΩΡΙΣ ΦΑΡΑΤΖΗ
ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ 4-ΑΘΗΝΑΙ

ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΕΙΣ ΟΛΑ ΤΑ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ
Dr A. WANDER, S. A. BERNE

ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ
Γ. Σ. ΧΡΥΣΟΣΤΑΛΗΣ

ΕΠΙΣΚΕΦΘΗΤΕ ΜΑΣ

Όχι διά ν αγοράσθε,
αλλά διά να θαυμάσε-
τε την εφετεινήν μας
συλλογήν Παρισίων
μαντέλλων.

ΑΔΕΛΦΟΙ ΚΟΝΤΟΥΖΟΓΛΟΥ

ΚΛΕΙΤΙΟΥ 8
(Πάροδος Εθαγγελιστρίας)

**ΕΛΛΗΝΙΚΑ
ΜΕΤΑΞΟΤΑ**
Ε. Αρβανίτης

Είμεθα αποδίκη μένον Μεταξωτών και
τό συμφερον μας απαιτεί, τά πωλούμενα
παρ' ημών μεταξωτά να είνε συλλογή παν-
τός εκλεκτού και μοντέρνου πού παράγει
ή Έλληνική Μεταξουργία.

Ε. ΑΡΒΑΝΙΤΗΣ

Έρμού 3. Πλατεία Συντάγματος.
Τηλ. 22-529

ΑΓΟΡΑΖΩ!!

ΧΡΥΣΑ ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ
ΑΡΧΑΙΑ ΝΟΜΙΣΜΑΤΑ
ΑΔΑΜΑΝΤΑΣ ΜΠΡΙΓΙΑΝΤ

Δακτυλιόειδους πάσης αξίας, παν-
τός είδους, ώρελόγια, παλαιά αση-
μια, παντός είδους παράσημα - Νο-
μισματά ΚΑΠΟΔΙΣΤΡΙΑ (Φοινί-
Εικόνες θυζαντινές, παλαιά Έλλη-
νικά χαρτονομίσματα (άκέραια)
κομπολόγια και πίτες, κεχριμπάρι
και Γιούσερ, παντός είδους Κερά-
λια, με άνωτέρας τιμές όλων τών
άλλων καταστημάτων. Όστις με-
πώληση τό χρυσούν του ώρελόγιου
άναλαμβάνομεν την τοποθέτησιν
της μηχανής του εις νικελένια
κάσσα.

Δόγω ρεκλάμας ΕΠΙΣΚΕΥΑΣΩ
ώρελόγια ήγγυημένα διά 2 έτη
πρός 40 δρ. διά πάσαν έλλάδην. Έ-
χω τούς καλύτερους τεχνίτας.

Κατασκευάζω και πωλώ καλλιτε-
χνικά κοσμήματα εκ χρυσού και
πλατίνης εις πολύ εύθηνάς τιμάς.

ΠΡΟΣΟΧΗ!

Μη πωλήσετε τά κοσμήματά σας
προτού μάς έπισκεφθήτε, και τότε
πρός τό συμφέρον σας.

ΠΡΟΣΕΧΕΤΕ!! εις την διεύ-
σιν και τον αριθμόν 56.

ΧΡ. Γ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

Ωρελογοποιός - Χρυσόχοος
56-ΑΘΗΝΑΣ-56

ΜΙΑ ΣΥΜΒΟΥΛΗ
ΔΙΑ ΤΗΝ ΚΑΛΟΝΗΝ

Διά να διαφυλάξετε την όμορφη-
τητα του προσώπου σας και να ά-
ποκτήσετε τό νεανικόν χρώμα πού
κάθε κυρία πού θέλει και πού ά-
δρες θαυμάζουν, άποφασίστε την
χρήσιν άνωφελών και έλαστέρι-
ων κρέμων. Μεταχειρίσθε μια έρ-
στικήν μη άποδιδόναν την
επίδερμίδα άλλα και ήλι άπαρά,
παρσκευασμένη άποκαταλύ-
με ήλικά άρίστης ποιότητος άρ-
ματισμένη εύχάριστα με άρώ-
ματα άνδρων,
πολλά, πολύ ά-
κριά και σπάνια.

Μη χρονο-
τριβήτε, Κυ-
ρία μου με-
ταχειρίσθε
συνεχώς + + +

**CREME
SIMON**

Άκολουθήστε
καλώς την εις
κάθε φιαλίδιον ά-
πάρχουσαν οδηγί-
ον χρήσεως.

Παναθήναια

ΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ ΤΗΣ ΙΟΘΟΝΗΣ

Η περίφημη Γαλλίς βεντέττα του κινηματογράφου Άνναμπέλλα σ' ένα γιαπωνέζικο ρόλο.

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΕΠΙΠΛΩΣΕΙΣ-ΔΙΑΚΟΣΜΗΣΕΙΣ

ΑΧΙΛ. ΙΕΡΟΠΟΥΛΟΣ
ΠΛ. ΑΓ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΚΑΡΥΤΗΣ

Τα περιστατικά, που θα σας εξιστορήσω, συνέβησαν στη Φλωρεντία, τον καιρό που ο μεγάλος ζωγράφος Τζιόττο άρχισε να δημιουργεί τους θανάτους πινάκες του, τον καιρό που ο Βοκκάκιος, νέος ακούγεται, χωρίς να είναι στο νου του να γράψει, διασκεδάζει στην Νεάπολη, στην αυλή της αιμόθυρου βασιλισσας Ιωάννας, τον καιρό που ο Πιστολάριος κερταρούδες, στην Αδωνίαν, έβγαζε από το μέγιστο της λάσπης, ελπίδοντας να βγεί έξω ή δέσποινά των λογισμών του, για να της ζήτησει, ως έλεγχόμνη, ένα γλυκό βλέμμα της...

Η Διανόρα, η ήρωας της ιστορίας μας, ήταν ένα από τα ωραιότερα κορίτσια της πόλεως, ένα από τα πιο όμορφα λουλούδια του θεμελιώδους της φλωρεντινής αριστοκρατίας. Η ευγένειά της ή γάρ: της είχαν γίνει θρόνος και σε μια πολιτεία ακόμα που είχε να παρουσιάσει τις πιο ωραφές κοπέλλες ολόκληρης της Ιταλίας.

Μεταξύ των γένων που αναστάζαν και άλλαζαν χρώμα κάθε φορά που αντίκριζαν τη Διανόρα, ήταν και ο Ντίνο ντε Μπαρντέλλι, ένα σμερδ και δειλό παλληκάρι. Ο Ντίνο δεν είχε τολμήσει ποτέ να πη της Διανόρας εκείνο που ένοιωσε ή καρδιά του γι' αυτήν. Όταν όμως την έβλεπε, τα βλέμματά του και ή ταράχη που τον έπινε φανεώναν τόσο παραστατικά τα αθήματά του, ώστε ή Διανόρα χαμψήλωνε τα μάτια της, κοκκινίζοντας χωρίς να το θέλει.

Η άφωνη λατορεία του Ντίνο την είχε συγκινήσει στο τέλος. Σιγά-σιγά, άρχισε να αυτήν ν' αγαπά το συμπαιχνειό εκείνο παλληκάρι, που την κύτταζε μ' έκπαισι και λατορεία, σαν να είχε υποσέτα του κανένα εικόνημα. Ωστόσο, ή κοπέλλα δεν θ' ατομώσε να βείξη στον Ντίνο τα πραγματικά αισθήματά της. Η Διανόρα δεν θ' άφινε ποτέ την καρδιά της να εκδιλώσει μια προτίμησι, χωρίς τη συγκατάθεσι των γονέων της.

Έτσι κι' όταν ο Ντίνο ζήτησε από τους γονείς της Διανόρας να του δώσουν γυναίκα την κόρη τους, εκείνοι του άποκηθήσαν κατάρη και ξάστερα πως οιδοξούσαν να την παντρεύουν μ' ένα νεό πλουσιώτερο από αυτόν και από καλύτερη οικογένεια. Και, για να ματαιώσουν κάθε απόπειρα του απαρηγόρητου Ντίνο να ξαναχάη αίτησι γάμου, έδωσαν, ύστερ' από λίγο, τη Διανόρα στον ηλικιωμένιο και άσχημο, μα-πούσιο και ευγενή Άλδίζο ντε Μέντινι...

Η Διανόρα δεν τόλμασε να φέρη την παραμικρή αντίστασι στην θέλησι των γονέων της. Έβριζε στην καρδιά της τον πόνο της, επειδή δεν θ' μπορούσε ποτέ να μιήξη με το παλληκάρι, που αγαπούσε—κι' έγινε γυναίκα του Άλδίζο, κάνοντας όλο να σθεσσή το στεφάνι της. Όσο για τον Ντίνο, αφού άκουσε να πεθάνη από την απελπισία του, αποτραβήχτηκε από τον κόσμο και ζούσε μέσα σε απόλυτη μοναξιά, χωρίς να παίρνη μέρος στα όργιαστικά γλέντια που έκαναν

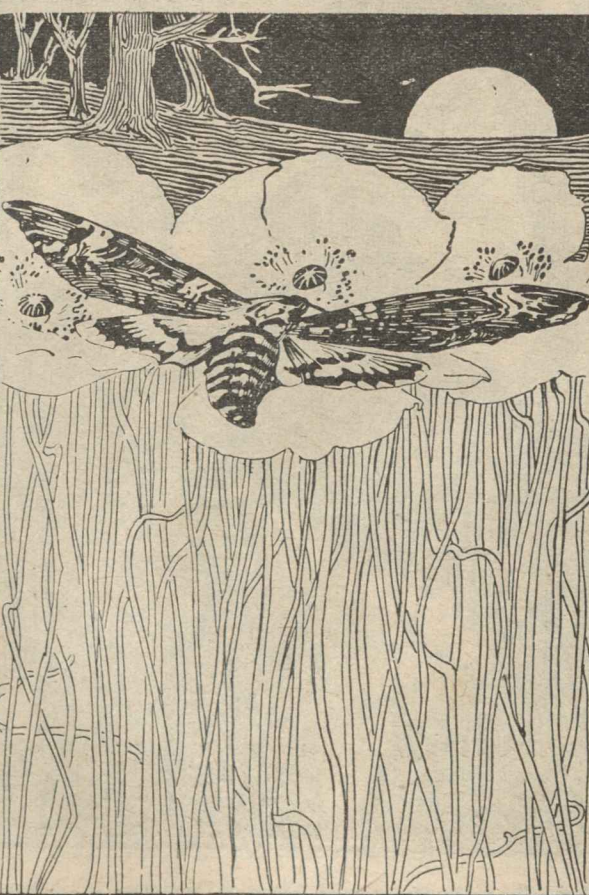
Η ΝΕΚΡΑΝΑΣΤΗΜΕΝΗ

οί φίλοι του.

Και, ξαφνικά, έπεσε στην Ιταλία πανούκλα. Ο φοιχτός χορός του θανάτου άρχισε άπείσως στη Φλωρεντία. Η τρομερή επιδημία, όσους δεν έβριγνε στον τάφο, τους έκανε να κυριεύονται από μια άκρόστη ερωτοπάθεια από μια φρενιτιδα διακεδάσεως. Όλα τα κακά ένστικτα του ανθρώπου εκδηλώνονταν πειθ με άγριο πάθος. Νομίζοντας οι Φλωρεντιανοί πως έστρεψε ή συντέλεια των πάντων, ζήτησαν να γλεντήσουν χωρίς κανένα περιορισμό, να γνωρίσουν μέσα στους σταυρούς ενός νευρικού παροξυσμού όλες τις ήρνες και τις απολαύσεις της ζωής. Πνεύμα άκαλασίας είχε φουρήσει πάνω από την Ιταλία...

Μια μέρα, ή Διανόρα έπεσε άρρωστη, παρασιζώντας όλα τα συμπτώματα της πανούκλας. Ο άντρας της και οι γονείς της, τρομοκρατημένοι, την άφησαν μόνη κ' έστρεξαν να κρυφτούν σ' ένα έξοχικό σπίτι. Ο πανικός, που είχε κυριεύσει τότε τους ανθρώπους, τους έκανε να μη συλλογίζεσσι ή καλένας τίποτ' άλλο παρά πως να σωθή ο ίδιος. Και ή Διανόρα έμεινε τρεις ολόκληρες ήμέρες μόνη στο δωμάτιό της, ξεπλωμένη στο κρεβάτι της, χωρίς να βρεθή κανένας δίπλα της να την περιποιηθή... Και όταν, την τετάρτη μέρα, ο άντρας της έστειλε από τη καταφύγιό του, ένα υπηρέτη να δη τι γίνεται ή καρδιά του, εκείνος βρήκε τη Διανόρα νεκρή, ακίνητη, παγωμένη στην κρεββατσικάμαρά της...

Το απόγευμα της ίδιας μέρας, την έψαλλαν βίσιτικά και την μετέφεραν στην εκκλησία, στην όποια ήταν κιάλας άραδιαμένα και άλλα φέρετρα. Η κηδεία της θ' έγινε

αυτήν με θανατηφόρο δύναμη. Η νεαρή γυναίκα έπεσε μονάχα σε λήθαργο, ύστερ' από τη μεγάλη εξάντλησι που έπαθε. Και ο λήθαργος αυτός ήταν τόσο βαθύς, ώστε παρουσίαζε συμπτώματα θανάτου... Τη νύχτα, λοιπόν, ή Διανόρα συνήρθε από το λήθαργό της και όταν είδε πως βρισκόταν σ' ένα φέρετρο, σκεπασμένη μ' ένα σάβανο, και άνόμισα σε άλλα νεκροκερέβητα, κατάλαβε τι είχε γίνει:—κι' έπληξε με σπαρακτική κορυνη τόση που αντίχρησε σαν ούλιασμα κάτω από τους θόλους της εκκλησίας... Ωστόσο, ή επιθυμία της να βγή από το πένθος έκείνο περιέβαλλον, ν' αντιστήη καρδό άεσα, της έδωσε κουράγιο. Πισχυτικά έβγα από το φέρετρό της και άπορηγναι: να κυττάξη γυμνά της, άνοιξε την πότα της εκκλησίας και βγήκε έξω, σαν λευκοπνεύνη σάντασμα...

Έτσι ή Διανόρα, συγκεντρώνοντας όλες τις δυνάμεις της, έπρεβε άμείως στην έρρηκή βίλλα, στην όποια κατάλαβε ότι θ' απεφυγαν ή άντρας της και οι γονείς της, από τη μέρα που άρχικαίεσσαν το μαζικό τους. Ο άντρας της όμως και οι γονείς της, όταν την είδαν μπροστά τους, κατήχηνη και ντυμένη άκίχη με το σάβανο, θορύπησε πως έδελαν βουκόλωνα και της έλεισαν την πόρτα κατά πρόσωπο, κάνοντας το σταυρό τους!... Και ή Διανόρα πήρε πάλι τους δρόμους. Προκατούσε στην άπονεκρωμένη πολιτεία, μέσα στο σκοτάδι, τρέχοντας από το κύριο και από το φρόδι, χωρίς να ξέρη που να πάη να ζητήσει άσυλο.

Ξαφνικά, μείδ' στην άπροσμέτρητη απελπισία της, ή λάμψη μι' άελπίδος φωτισε την καρδιά της Διανόρας. Η νεαρή γυναίκα θυμήθηκε πως έχει κοντά βρισκόταν το σπίτι του Ντίνο, του νέου που είχε αγαπήσει, χωρίς να τολμήση ποτέ να του το δείξη, του νέου που τον είχαν προσβάλει τόσο οι γονείς της... Κατό της έλασε της Διανόρας πως ο Ντίνο θ' την αγαπούσε άκίχη, πως αυτός τούλαχιστον δεν θ' της άνοίγανε τη φιλοξενία του.

Ο Ντίνο άγρυπνώσεσ εκείνη τη νύχτα κλαίγοντας απαρηγόρητα για το θάνατο της αγαπημένης του, Παρκαλούς τον Θεό να τον πάρη και αυτόν κοντά του, τώρα που δεν ζούσε πειθ ή Διανόρα... (Όταν άκουσε να χτυπούν στην πόρτα ένοίξε άμείως. Μία λευκή σιλουέτα παρουσιάστηκε τότε μπροστά του.

—Εγώ είμαι, ή Διανόρα! του έειπε ή νέα με παραπνευστική φωνή. Πά ε' ένωμα του Θεού, φιλοξενήσε με στο σπίτι σου, γιατί θ' πεθάνω στους δρόμους!...

—Εσύ, είσαι, άγάπη μου!... φωνή ο Ντίνο.

Και έσφιξε παρόφωρα στην άγκαλιά της τη Διανόρα, ή όποια ήταν έτοιμη να πεθνήσκει... Ούτε χάν πέρας από τον πόνο του ή σκέψη πως είχε υποσέτα που ένα βουκόλωνα. Τη ένστικτο της καρδιάς του, της έρωτευμένης καρδιάς του, η έδωσε να καταλάβη πως ή αγαπημένη του ήταν ολόζώνταν. Τα μάτια του έμειναν πλημμυρίζει από δάκρυα χαράς. Μόλις τον έγκλιανε και ή Διανόρα, "Γιατί, από τον τρόπο που δοκίμασε στην έκκλησία, ύστερ' από την απελπισία που την έπινε, όταν είδε τον άντρα της και τους γονείς της να την διώχνουν με άπλησσι σεδόν, πόσο θερμή και γλυκεία της φαί

Ανέκδοτα άπ' τη ζωή του Τρότσκι

(Γραμμένα από τον ίδιο)

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)
ΠΑΝΤΗΣΑ στο Ρακόβου, στις 14 Ιουλίου με την παρακάτω επιστολή:
«Κατάλαβαίτε, άγαπητέ μου, γιατί έκανα τόσον καιρό να γράψω και σε σένα και στους άλλους φίλους. Δεν μ'ό έμεινε άλλος καιρός να τον αφιερώσω στην αλληλεγγύη, επειδή προστοιμαζόμην, για το θ' συνέδριο της Κομμουνιστικής Διεθνούς. Φαντασθείτε, λοιπόν, τί άναστατήσι μου έστρεσε, μέσα στην ταράχη και τον έννευρισμό που με απείχανε, ή είδησι που θανάτου της αγαπημένης μου Νίνας... Περιμένα τον έρχομό της Νινούσκα, της μεγαλειότερης κόρης μας, να μ'είη βύλασμα παρηγορίας στην πληγή της καρδιάς μας. Άλλοίμωσιν όμως! γάστρεσσε και αυτή την είληδι. Οι γιατροί την έπέταξαν να πάη σ' ένα σανατόριο. Ποτέ ή Νινούσκα δεν είχε έκείνητη ύγεία. Οι ταπεινές όμως τρέις μ'ήνες, που τους πέρας έμπαινωστας σαν νοσοκόμος στο προσέφυλο της Νίνας, την έξανηλθανε και την έκαναν να πάη και αυτή βαρεια άρρωστη. "Ποτό, ε' άλλεπάλληλα αυτά δυστυχίματα δεν μ' έκαναν να σταματήσω την έρρησι μου για το συνέδριο. Και άποτελείετο το υπόμνημά μου στο όποιον συνέλειψα τις απόψεις της "Αντιπολιτεύσεως και ό όποιος θ' άναγνωσθή στο θ' συνέδριο. "Ελπίδα ότι με το υπόμνημα αυτό ή καταρρώσισισι διασώσω το μέποσι Στάλιν—Μπουχ-
...»

...ή άγκαλιά του Ντίνου!...
Κι' όταν ή Διανόρα ζεστέθηκε καλή μπρος το ήλιο και συνήρθε κάπως από τις συγκινήσεις της νύχτας, εξιστόρησε στον Ντίνο τι της είχε συμβή. Συγγνώμης, του έξομολογήθηκε, για πόωτη φρόδι, ότι τον αγαπούσε και κίχηνη και θ' άναγκάστηκε να πάρη άντρα τον Άλδίζο, αφού αυτή ήτο ή επιθυμία των γονέων της...

—Άλλοίμωσιν! φηβίσε π'ε μι' στυγμή ή Νίνα, σε ξαναβόηκα, αγαπημένη μου, για να σε ξαναχάσω! Πέπεισε τότε να γυρίσει και πάλι στον άντρα σου...

—Όχι! άποκρίθηκε με σταθερή φωνή ή Διανόρα. Η γυναίκα του Άλδίζο ε'ιαι πεθάνει! Την έχω μ'ήλει, την έχω σβόσει από την κατάληγο των ζωντανών... Και όταν ξανα-...»

...ως εκ θούματος, στον άντρα της, έ-...»

...αυτή την άνήρω σε σένα, Ντίνο, σε σένα που μ'ό ξαναδωσες τη ζωή με τη θερμή άγάπη σου!...

...Όταν μολέυτηκε, πως ή Διανόρα είχε νεκροπαθή, ή άντρας της ζήτησε πράγματι να την ξαναπάρη κοντά του. Εκείνη όμως αρνήθηκε να τον άκολογήσει. Η ύπνθισι έ-...»

...Και ή Διανόρα, ή νεκροαναστημένη, έκανε οι λίγες μέρες τους γάμους της με τον Ντίνο.

...Ρύκωβ, που ζήτησαν να είζον έπάνω μου μια ταφόπετρα, να με θάψουν ζωντανό, να με άπομακρύνουν έντελώς από το επαναστατικό κίνημα.

Κατά το θνήσκωσ ή κατάστασι της ύγείας μου χειροτέρεψε. Όταν το έμαθαν αυτό πολλοί σύντροφοι της Μόσχας και πιστοί όπαδοί μου, άνησύχησαν και ζήτησαν πληροφορίες από τους άρμόδιους. Κ' έκείνοι για να καθήσυχασουν τον έξαγριωμένο κόσμο, διέδωσαν πως ε'ιαι φέματα ότι ε'ιαι άρρωστος, ότι ή ύγεία μου ε'ιαι έκείνητη και θ'ι υποκρίνομαι τον άσθενή για να άπορνώ το εθόνες της διοικήσεως!... Άπρόστηρη συκοφαντία δεν υποσέτα να γίνει!

Στις φευτιές αυτές, άπάντησε ή γυναίκα μου στον Ουγγλάνωφ, γενικό γραμματέα της κομμουνιστικής οργάνωσεως της Μόσχας, τον όποιον πληροφορούσε, σε τόνο ώργισμένο ότι ή ύγεία μου βρισκότανε πράγματι σ' έλεεινή κατάσταση—που υποσέτα να την πιστοποιήσουν ένα σωρό γιατροί—και ότι ήταν έγκλημα να καταδικάζουν ένα άνθρωπο βάσει άσθενή, έξανηλτα από μια ζωή γεμάτη κόπους και στεφρείσι, να μείνη σ' ένα

...Πόσος ένας περίπου μήνας από τότε που έστειλα αυτή την απάντησι, χωρίς να λάβω νεότερες ειδήσεις από τη Μόσχα. Στο διαστημα αυτό, έσπεψα πειθ να έχω κάθε επαφή με την έξωστική κόσμο. Ο πρίγκιπας της Γκεπεού, ή όποιος μ'ό άνεκοίνωσε την εντολή που σ'ε είπα παραπάνω, περιμενε στην Άλμα Άτα συμπληρωματικές διαταγές από την ορι γάμωσί του.

Στις 20 Ιανουαρίου, ο πράκτωρ αυτός, παρουστάστηκε και πάλι μπροστά μου, συνοδευόμενος, αυτή τη φορά από πολλούς άστυνομικούς που περηνόκλωσαν το σπίτι μας, σαν να έπρόκειτο να συλλάβουν κανένα επικίνδυνο εγκληματία. Και ή παρόχω μου διέβασε ένα απόσπασμα από μια άπόρρισι της Γκεπεού, δια της όποιος ή πολιτική Λεων Αλδιδόβιτς Τρότσκι έφωρίετο έκτός των συνόρων της Ρ. Ρ. Σ. Δ., κατηγορούμενος δι' άντετανα-...»

...στατική δράσιμ, σφεδρονμένη ενήλως κατά την πολετισιότητά του.

Όταν μ'ό είπαν να υπογράψω ότι έλαβα γνώσι αυτής της άποφάσεως, έγραψα σ' ένα γαρτί.

«Η άπόρρισι αυτή της Γκεπεού, έγκλημα-...»

...Ρότσαμ να μάθω σε π'όω μέρες της Εύρώ-...»

...ζωνοιη καθολοκληρίαν από την πολιτική ζωή του τόπου. Από την έγγραφω άπάντησι που έστειλα στη Μόσχα, παραλαβάνω τις παρακάτω περιεκτικές, ή όποιες παρουσιάζουν, μ'ό είνετα, κάποιο ένδοξωσιν.

«Ζήτητε από μένα—έγραφα μετ'όξύ Άλ-...»

...όλα στην Γκεπεού—να σταματήσω κάθε πολιτική δράσι. Με άλλα λόγια, μ'ό ζήτητε να σταματήσω τον άγώνα ύπερ του διεθνούς προλεταριάτου, ένα άγώνα που τον διεξάγω διδάσκαπα τριάντα δύο ολόκληρα χρόνια. Η προσπάθεια να ευφανσθή ή δράσι μου ως άνατεπαναστατική, προέρχεται από κείνους άκρίτους τους ανθρώπους που τους κατηγόρω τώρα στο διεθνές προλεταριάτο επειδή ποδοπάτησαν τις θεμελιώδεις αρχές της διδάσκα-...»

...όλα στην Γκεπεού—να σταματήσω κάθε πολιτική δράσι. Με άλλα λόγια, μ'ό ζήτητε να σταματήσω τον άγώνα ύπερ του διεθνούς προλεταριάτου, ένα άγώνα που τον διεξάγω διδάσκαπα τριάντα δύο ολόκληρα χρόνια. Η προσπάθεια να ευφανσθή ή δράσι μου ως άνατεπαναστατική, προέρχεται από κείνους άκρίτους τους ανθρώπους που τους κατηγόρω τώρα στο διεθνές προλεταριάτο επειδή ποδοπάτησαν τις θεμελιώδεις αρχές της διδάσκα-...»

...όλα στην Γκεπεού—να σταματήσω κάθε πολιτική δράσι. Με άλλα λόγια, μ'ό ζήτητε να σταματήσω τον άγώνα ύπερ του διεθνούς προλεταριάτου, ένα άγώνα που τον διεξάγω διδάσκαπα τριάντα δύο ολόκληρα χρόνια. Η προσπάθεια να ευφανσθή ή δράσι μου ως άνατεπαναστατική, προέρχεται από κείνους άκρίτους τους ανθρώπους που τους κατηγόρω τώρα στο διεθνές προλεταριάτο επειδή ποδοπάτησαν τις θεμελιώδεις αρχές της διδάσκα-...»

...όλα στην Γκεπεού—να σταματήσω κάθε πολιτική δράσι. Με άλλα λόγια, μ'ό ζήτητε να σταματήσω τον άγώνα ύπερ του διεθνούς προλεταριάτου, ένα άγώνα που τον διεξάγω διδάσκαπα τριάντα δύο ολόκληρα χρόνια. Η προσπάθεια να ευφανσθή ή δράσι μου ως άνατεπαναστατική, προέρχεται από κείνους άκρίτους τους ανθρώπους που τους κατηγόρω τώρα στο διεθνές προλεταριάτο επειδή ποδοπάτησαν τις θεμελιώδεις αρχές της διδάσκα-...»

...όλα στην Γκεπεού—να σταματήσω κάθε πολιτική δράσι. Με άλλα λόγια, μ'ό ζήτητε να σταματήσω τον άγώνα ύπερ του διεθνούς προλεταριάτου, ένα άγώνα που τον διεξάγω διδάσκαπα τριάντα δύο ολόκληρα χρόνια. Η προσπάθεια να ευφανσθή ή δράσι μου ως άνατεπαναστατική, προέρχεται από κείνους άκρίτους τους ανθρώπους που τους κατηγόρω τώρα στο διεθνές προλεταριάτο επειδή ποδοπάτησαν τις θεμελιώδεις αρχές της διδάσκα-...»

...όλα στην Γκεπεού—να σταματήσω κάθε πολιτική δράσι. Με άλλα λόγια, μ'ό ζήτητε να σταματήσω τον άγώνα ύπερ του διεθνούς προλεταριάτου, ένα άγώνα που τον διεξάγω διδάσκαπα τριάντα δύο ολόκληρα χρόνια. Η προσπάθεια να ευφανσθή ή δράσι μου ως άνατεπαναστατική, προέρχεται από κείνους άκρίτους τους ανθρώπους που τους κατηγόρω τώρα στο διεθνές προλεταριάτο επειδή ποδοπάτησαν τις θεμελιώδεις αρχές της διδάσκα-...»

Η ΝΕΑ ΠΟΛΑ ΝΕΓΚΡΙ

(Μιά ωμορφη αυτόβιογραφία της Μαρσέλ Σαντάλ, της μεγάλης Γαλλίδος αιδού και ήθοποιου του κινηματογράφου η οποία διαδόχος της Πόλα Νέγκρι).

ΣΦΑΛΩΣ κανένο κορίτσι δεν θάη περάσει πιο ωμορφα και πιο ευτυχισμένα παιδικά χρόνια από τα δικά μου! Όταν συλλογίζωμαι τώρα εκείνη την εποχή, μου φαίνεται ότι δεν ξεχωρίζει από ένα συναρπαστικό παραμύθι. Κι' αλήθεια, από μικρή συνήθισα να ζω μέσα σε μια άριστοκρατική πολυτέλεια και να κάνω τα πιο τρελλά και τα πιο μαγευτικά όνειρα για το μέλλον. Μήπως δεν φανταζόμουν ότι όλο το Παρίσι ήταν δικό μου, αυτό το αγαπημένο μου Παρίσι με τις βασιλικές της κομπόζες και τους μεγάλους καλλιτέχνες που περνούσαν κάθε τόσο από το «κοσμικό» σαλόνι της μητέρας μου;

Εκείνα τα χρόνια, λοιπόν, ήμουν μία μικροβία πριγκίπισσα, χαμένη διαρκώς μέσα σ' ένα φαντασμαγορικό κόσμο. Η μητέρα μου επιθυμούσε να μου δώσει μία σπάνια καλλιτεχνική ανατροφή και γι' αυτό μ' έμπιστευε στις καλύτερες πιανίστες, στις καλύτερες χοροδιδασκάλισσες και στους καλύτερους ζωγράφους. Το πιάνο, ο χορός, η ζωγραφική, ήταν η πιο ωμορφή κι' η πιο μεγάλε διασκεδάσεις των παιδικών μου χρόνων. Έγώ, ωστόσο, δεν ανιχνεύωμουν να γίνω ούτε μεγάλη μουσικός, ούτε μεγάλη χορεύτρια, ούτε μεγάλη ζωγράφος: ήθελα να γίνω ήθοποιος!

Από μικρή αγαπούσα με πάθος το θέατρο κι' ελάτρευα σαν είδωλο τη Σάρα Μπερνάρ. Η «Φαίδρα», η μεγάλη επιτυχία της αλυσμένης τραγουδίστριας, με είχε... άρρωστησει! Ουμμάμαι πολύ καλά ότι είχα μάθει απ' έξω οσαί τις πέντε πράξεις της τραγωδίας αυτής του Ρακίνα κι' ότι έπρεπε κάθε τόσο να κλεινόμουν στην κάμαρά μου για να τις απαγγέλω μισροστά στον καθρέφτη μου, με τις πόζες και τις χειρονομίες της Σάρας Μπερνάρ...

Αυτό το τρελλό πάθος για το θέατρο μ' έκανε σε ηλικία δεκατριών χρόνων να ερωτευθώ παράφορα έναν ήθοποιό και να παρακαλώ επίμονα τη μητέρα μου να ξαναβλέπω πολλές φορές το ίδιο έργο, για να θαυμάζω έκστατικά από το θεωρείο μας τον πολυαναγμένο μου. Ο καυμένος! Αν ήξερε με πόσες πονηριές κατάφερα να δω μία φωτογραφία του και με τί χτυποκάρο περιμένα την εισόδο του στη σκηνή!... Μα ποιος μπορούσε να προσέξει τότε τους ρομαντικούς έρωτες ενός μικρού κοριτσιού;...

Υστερ' από δυο χρόνια, η μητέρα μου άναλυνε άξαφνα ότι είχα «φωνή» και με πήγε δλόχαρη στον περίφημο Χέντιχ, για να με μάθ να τραγουδώ. Πορώτρια, λοιπόν, το χορό κι' άρχισα να καλλιεργώ σοβαρά τη φωνή μου. Μα και το καινούργιο αυτό χάρισμα μου, δεν με συγκινούσε περισσότερο από τ' άλλα... Το πάθος του θεάτρου μ' έκανε πάλι ν' αγαπήσω με την ίδια τρέλλα τον κινηματογράφο κι' αυτή τη φορά είχα περισσότερη τύχη. Ήξερα από το σαλόνι της μητέρας μου τον σκηνοθέτη Μαρσέλ Λ' Ερμιέ και μία μέρα τον έπεισα να μου «γυρίσει» μία δοκιμαστική ταινία. Θεέ μου! Τί θρίαμβος! Ο Μαρσέλ Λ' Ερμιέ ένθυναίστηκε τόσο πολύ, ώστε έγραψε κι' ένα σενάριο ειδικώς για μένα! «Όλα λοιπόν ήταν έτοιμα για ν' αρχίσουμε το «γύρισμα» του φιλμ, όταν θυμήθηκα με τρόμο ότι έλειπε ένα πράγμα: η άδεια της μητέρας μου! Οταν όμως επεχείρησα να την πείσω ότι είχα μεγάλο ταλέντο... άστέρος», είδα ότι η μητέρα μου, για πρώτη φορά, δεν έδειξε κοι-

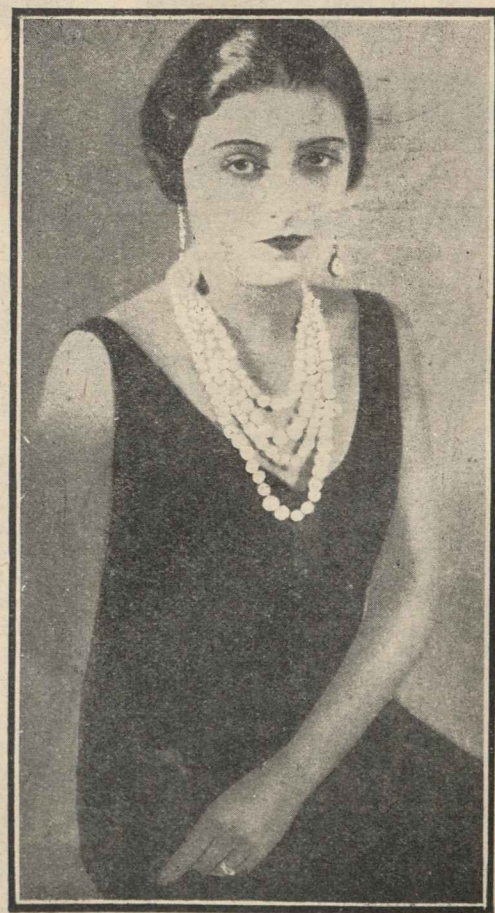
μία ιδιαίτερη συγκίνηση.

—Παιδί μου, έστ είσαι «φαινόμενο»! μου είπε. Κάνε μου τη χάρη ν' αφήσεις γι' άργότερα τον κινηματογράφο κι' άρραίσουσ τώρα στο «τραγουδάει» σου. Είμαι βέβαιη ότι θα γίνης μεγάλη αιδός!

Και 4ά γινόμιν, αλήθεια, μενάλι αιδός, γιατί ήμουν η πρώτη μαθήτρια του «Κονσερβατοριό», αν ήσσε από τρία χρόνια δεν παντρεύόμουν τον κ. Τζέφφερσον-Κόν, πού τον είχα γνωρίσει ένα καλοκαίρι στη Ντωβίλ!...

Με το γάμο μου τώρα, δεν μπορούσα βέβαια να συλλογίζωμαι άκόμα το θέατρο. Ο κ. Τζέφφερσον-Κόν ήταν πολύ αίσθητός σ' αυτό το ζήτημα. Κι' έγώ τότε ξαναγύρισα στις παιδικές «διασκέδσεις» μου κι' έξακολούθησα να καλλιεργώ τη φωνή μου και να εκθέτω τα «ταμπλώ» μου στο «Σαλόν των Γάλλων Καλλιτεχνών». Σε λίγο μάλιστα κατώθησα να πείσω το σύζυγό μου να μ' αφήσει να δώσω μερικά κονσέρτα κι' έτσι τραγούδησα πολλές φορές στα κονσέρτα Λα-μουρέ, Κολόν και Παντεζόν. Έπειτα, ένθουσιασμένη από τις πρώτες επιτυχίες μου, «εμπνευσμένη» στη σκηνή του λυρικού θεάτρου.

Η πρώτη μου λοιπόν εμφάνιση στις Κάννες, σε μία φιλανθρωπική γιορτή για το ρωσσικό νοσοκομείο που έγινε στο Καζίνο, ήταν ένας αλησμόνητος θρίαμβος. Τραγούδησα την τρίτη πράξη των «Μποέμ» κι' ένθουσιασα τόσο το κοινό μου, ώστε μόλις γύρισα στο Παρίσι ζήτησα άμέσως να εμφανισθώ ουστηματικά πειά στο λυρικό θέατρο. Οι άδελφοί Ιζόλ τότε, οι διευθυντά της «Οπερά—Κομικ» μ' άγκαζάσαν για να τραγουδήσω πάλι τους «Μποέμ». Έπειτα, παίρνοντας θάρρος από τις ένθουσιώδεις κριτικές και την άγάπη του κοινού, τραγούδησα στη «Μανόν», με τόσο επιτυχία ώστε με

Η Μαρσέλ Σαντάλ

πήσαν άμέσως στην «Οπερα για να τραγουδήσω στη «Φαίδα»...

Μα δεν μπορούσα ν' άρραισθώ επαγγελματικά στο λυρικό θέατρο και να πραγματοποιήσω έτσι τα πιο αγαπημένα όνειρά μου. Δεν μου τ' επέτρεπε ο κ. Τζέφφερσον-Κόν! Για να με κάνει, μάλιστα, να ξεχάσω αυτή την «τρέλλα» μου, νοίκιασε το θέατρο των Ήλυσίων και μου έμπιστεύθηκε την οργάνωση χορευτικών επιδείξεων.

Μήπως όμως μπορούσαν να με ικανοποιήσουν έμένα αυτές η άπλες καλλιτεχνικές σχολές; Στο όμορφο θέατρο του συζύγου μου, ωστόσο, διαγωνίσασα τότε πολλές επιδείξεις ρωσσικών μπαλέτων κι' ίδωσα έκόμα κι' ένα μεγάλο θέσσο μ' επί κεφαλής τους περφημένους Ρώσους χορευτές Αντόν Ντολν και Βέρα Νεμανόβα. Έπειτα κάλεσα και την Άννα Παβλόβα, πού χορεύε δέκα ημέρες στη σκηνή του θεάτρου μου και θά εξακολουθούσα αυτή τη διευθύνα, με την ίδια επιτυχία, αν δεν άρραστα να τέλος έαριά από ύπερπαισιμότητα...

Παράτρησα, λοιπόν, το θέατρο των Ήλυσίων κι' ένα δόλικληρό χρόνο άποτραβήχτηκα από την καλλιτεχνική κίνησι για να ή σκαπό.

Είμαστε πειά στο 1929. Τα χρόνια περνούσαν, τα όνειρά μου έμεναν άπραγματοποίητα κι' η ζωή μου άρχισε να γίνεται νότονη και βωρετή. Είχα εγκαταλείψει πάλι το λυρικό θέατρο. Η τελευταία μου εμφάνιση ήταν στη «Μανόν», πού είχα τραγουδήσει ένα έραόδν στο Καζίνο του Τονκί. Κι' από τότε που φανόταν ότι ήμουν η πιο έπληχη κι' η πιο δυστυχισμένη γυναίκα του κόσμου...

Εκείνη όμως την εποχή, ένα άπρόσμενο γεγονός μεπαμόρφωσε ως διά μαγίας τη ζωή μου!

Η κινηματογραφική εταιρεία «Εκλιό» είχε άγκαζάσει την Πόλα Νέγκρι για ν' «γυρίσει» το «Περίδραίο της Βασιλίσσης», με σκηνοθέτη τον Γκαστόν Ραβέλ. Τη στιγμή, λοιπόν, πού ο Ραβέλ έτοιμαόταν να «γυρίσει» τα πρώτα μέτρα της ταινίας στο στούντιο της «Εκλιό», στο «Επινά, έμπε κατάπληκτος, ότι η Πόλα Νέγκρι άρραταν να παίξει και προτιμούσε να πληρώσει την κολοσσιαία σήτρα του συμβολαίου της! Η «Εκλιό» άναστατώθηκε από την έσπληνική αυτή άρρησι και φαντάστηκε τώρα την συγκίνησή μου, όταν ο Γκαστόν Ραβέλ μου πρότεινε να κάνω μερικές δοκιμές για ν' άντικαταστήσω την Πόλα Νέγκρι!...

Εκτός από τις παιδικές προσπάθειες πού είχα κάνει με τον Μαρσέλ Λ' Ερμιέ, δεν είχα παίξει ποτέ στον κινηματογράφο. Και για ν' άντικαταστήσω σ' ένα εξαιρετικό δύσκολο ρόλο μία απ' τις μεγαλύτερες τραγουδίστρις «βωδής» τέχνης!

Δεν είχα, βέβαια, μεγάλη ιδέα για τον έαυτό μου και με την αλήθεια, δεν φανταζόμουν να καταφέρω πολλά πράγματα. Επειδή όμως αγαπούσα τον κινηματογράφο κι' έβλεπα ότι μου παρουσιαζόταν η ευκαιρία να πραγματοποιήσω το μεγαλύτερο όνειρό της ζωής μου, δέχτηκα να κάνω τις προδίκαιες μου ζήτησαν στα στούντιο «Εκλιό». Κι' οι πρώδες αυτές πέτυχαν τόσο, ώστε έσσε από όχτω ημέρες «γύρισα» την πρώτη σκηνή μου στο ρόλο της κομήςσσης με λά Μορί!

Αυτή η τόσο έσπληνική και τόσο έπληρη περιπέτεια, μ' έκανε να ξαναδω το θέατρο μου και ν' άρραισθώ τελείως στον κινηματογράφο. Για να μην άκούω δε διαρκώς τις γκερίνες του κ. Τζέφφερσον-Κόν, πού χωρίσα εκείνες τις ημέρες κι' έλειψα πειά, άκολούθησα το δρόμο πού μου είχε ραράξει η μοίρα...

Το «Περίδραίο της Βασιλίσσης», λοιπόν,

θεωρήθηκε ως ένα από τα καλύτερα φιλμ εκείνης της εποχής κι' η «Νέα Πόλα Νέγκρι», όπως μ' έλεγαν, συγκέντρωσε άμέσως όλες τις συμπάθειες του καλλιτεχνικού κόσμου!

Από τη μία ημέρα ως την άλλη είχα γίνει κινηματογραφικός «άστέρος»! Σας έβαλα, ωστόσο, ότι ούτε κι' έγώ ή ίδια δεν μπορούσα να πιστέψω στον τόσο γρήγορο θρίαμβό μου! Φαντασθήτε, ότι άμέσως μετά το πρώτο μου φιλμ, προσελήφθη από την «Πατέ» για ν' άγυρίσω την «Τρυφερότητα» του Μπατάρν κι' ύστερα υπέγραψα ένα πρώτης τάξεως συμβόλαιο με τη γαλλική «Παραμούντ» για τέσσερα φιλμ.

Πόσο είχε αλλάξει τώρα η ζωή μου! Η δουλειά στο «στούντιο» ήταν έξαντλητική, άρρωστική, άναγκαστική. Κάθε έραόδν γύριζα στο σπίτι μου κατάκοπη για να πέσω σ' ένα έαόδν λήθαργο και να ξεχάσω έτσι τις ματωμένες πρώδες, τους έκτυφλωτικούς προβολείς, την άδιάκοπη προσπάθεια πού τονίζατε τα νύχτα...

Μία νύχτα του Μάρ του 1930, θά μου μείνη άξέχαστη! Για να πετύχω τέλεια μία σκηνή, άναγκάστηκα να πέσω δεκαπέντε φορές μέσα στα παγωμένα νερά του Μάρνη, με το σώμα άλειμμένο με λίπος για να μη μπουτσάσω και τέλος, τη τελευταία φορά, έχασα πειά τις αισθήσεις μου και μ' έβγαλαν από το ποτάμι μισοπαμμένη!...

Μά άλλη φορά στο «Κατηχορηγείο», σε μία τρομερή σκηνή στη φυλακή, έφρασαν ένα κουβά με ζεματιστό νερό, μέσα στο όποιο οι «έσσανιστάι» μου θά μ' άνάγκαζαν να δονήσω τα χέρια μου. Επειδή όμως δεν μπορούσα βέβαια σ' αλήθεια να ύποπώ αυτό το μαρτύριο, ο σκηνοθέτης Μπουτσόσκι, έβαλε στη μέση του κουβά ένα μικρό δοχείο με κρύο νερό, μέσα στο όποιο θά μπορούσα να δονήσω άφοδα τα χέρια μου.

Για κακή μου τύχη, ωστόσο, ο κομπάρσος πού θά με δασκάλιζε, έπαψε με τόσο ύπερβολική «φυσικότητα» το ρόλο του, ώστε άναποθύρησε το δοχείο με το κρύο νερό και έσπληξε τα χέρια μου μέσα στο ζεματιστό! Έγώ τότε άρχισα να οδριλιάζω από τους πόνοους, μα κανείς δεν είχε καταλάβει τί είχε συμβεί. Όλοι νόμιζαν ότι έπαιζα το ρόλο μου!...

—Τί όμορφα πού παίζει η Σαντάλ! φώναζε με θαυμασμό ο Μπουτσόσκι. Μπράβο! Αυτή η σκηνή έδνε άριστοσηματική! Θεωρώ τώρα περιττό να σας πώ, ότι επί πολλούς μήνες είχα στα χέρια μου τα σκηνία από αυτό το μαρτυρικό ζεματισμα! Μα δεν παραπονιέμαι... Άγαπά τόσο τον κινηματογράφο πού δεν θά διατάζα να θυώσω γι' αυτόν άκόμα και τη ζωή μου!...

ΜΑΡΣΕΛ ΣΑΝΤΑΛ

ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΕΘΙΜΑ

ΠΩΣ ΠΑΝΤΡΕΥΟΝΤΑΙ ΣΤΟ ΣΟΥΔΑΝ

Οι Σουδανέζοι της Άφρικής, εκτός των άλλων παραδόξων έθιμων τους, έχουν κι' ένα κομικοτραγικό τρόπο, με τον όποιο κάνουν τα συνοικισιά τους.

Μαζεύονται δηλαδή κάθε τόσο οι νέοι σε ένα ώριμένο μέρος κι' άρχίζουν το χορό, σηματοδοτώντας κυκλό και συγκρατούμενοι από το γέρι. Την ίδια στιγμή η νέες πούναι σε ηλικία γάμου μαζεύονται σ' ένα κρυφό μέρος και παρακολουθού από κεί το χορό, ο όποιος δεν άρχει να μετατραπή σε άγριο αλληλοδάρσιμο. Όλοι οι νέοι γοευτές άρπάζουν βέργες δυνατές, με τις όποιες άρχίζουν να χτυπούνται σαν τρελλοί μέχρις αβήματος. Τότε η νέες βγαίνουν απ' την κρύπτη τους και τρέχουν να άγκαλιάσουν αυτούς πού έφραχν τις πιο πολλές!

Τότε ο ευτυχής γοευτής πούχε την καλή τύχη να σάν έζυλο της χρονιάς του και συγγένους να ποτιμηθί από μία νέα, φωνάζει ένθουσιασμένος.

—Άνα άχού μπανά!... Δηλαδή... «Εγώ είμαι ο άδελφός των κοριτσιών.

ΕΡΩΤΙΚΕΣ ΜΠΑΛΑΝΤΕΣ

Η ΜΙΜΟΖΑ

Μακριά εκεί κάτω στα νότια θερμά μέρη ξεφύτρωσε η Μιμόζα.

Χαριτωμένα άνοίξαν τα φύλλα της και μ' έμπιστεύον έρωτες τη ματιά της προς τα έξω ή ώραία ψυχή της Μιμόζας.

Όταν την είδε ο γαλανός ούρανος σκόρπισε και τα τελευταία σταχτιά σύννεφά του. Ο ήλιος γαμινέλασε γλυκά κι' έχάιδεψε κι' έφίλησε με πάθος τα τρυφερά φύλλα της Μιμόζας. Τα άστρα της γίνανε φύλακες και τ' άπρόνι την ένανούριζε ήσυχα-ήσυχα με τους γλυκούς λαρυγγισμούς του.

—Άχ! πρέπει νάμια πολύ ύπερφηγη ή γη για ένα τέτοιο θεϊκό πλάσμα, σκέφτηκε ο ήλιος. Χιλιάδες τώρα γρόνια κυττάζω κάτω από δέν έδα άκόμα με τέτοια άνοιχτή ώραία ψυχή!...

...Κάτω από ένα σωρό βράχων κοντά στη θάλασσα ζούσε ένας φάος με την κόρη του. Στα μάτια της φαιρούλας ζωγραφίζονταν ο γαλανός ούρανος. Τα μαλλιά της ήσαν σαν ένα γροθί σύννεφ. Ήταν άγγελικά όμορφη η κόρη του φάου, ά άκόμα πιο όμορφη ήταν η ψυχή της — ψυχή άγνή κι' άθάλα. Κάι όλο η ψυχή της Μιμόζας σ' έβλεπ τον κόσμο ήταν ώμορφότερη...

Ένα διάφανο ανουϊστικό πριό, η κόρη άρχισε ν' ανιδάει προς την κορφή του άπτόμου γκεμού.

Το ανουϊστικό άεράκι σκόρπιζε στον κάμπο άρώματα ζουμπούλιας και μενεζέδων. Από πάνω της πετούσαν τα πουλιά και γέμιζαν το γαλανό άέρα με τα φαιρά τσιρίγματα τους.

Μά η κόρη προγυρούσε δίχως να προσέχει τίποτε. Τα μάτια της ήσαν πλημμυρισμένα στα άχρυς.

Σάν πονεμένος, λυγισμένος κρίνος έφρασε, τέλος, στην κορφή του άπτόμου γκεμού.

Εσπληνικά τότε, σύννεφα σκοτεινά σκεπάσαν και θολώσαν τον κρυσταλλένο ούρανο. Κι' ένας άέρας θρηνητικός φύτρε πέσα από το σκόδρο πέλαγο. Τα κύματα ύψώθηκαν βαρεία και σπάζανε α' όργη στα πλεύρα του βράχου, πού στεκόταν άπειλητικό κι' ασάλευτος.

Ο άέρας με βάρβαρη, χαρά χωνόταν κι' άνακίπυε τις γροσές υπούκλες της κοπέλλης.

Κ' εκείνη έκλαψε... Έκλαιγε κι' έθρονούσε γοερά κάτω απ' το σταχτή βόλο τ' ούρανο.

Η στωική καρδούλα της, πού την είχε ραγίσει ένας απειλητικός έρωτας, έπαυσε με φόβο. Η ζωή της ήσαν φαρμακωμένη και τα άχρυς της τρέχανε πικρά σαν τις άλσες το άπόσταγμα. Κι' η ψυχή της, η άγνή και άθάλα ψυχή της, ματωμένη από τη σκληρότητα άδικία, σπαρτάριζε απ' τον πόνο και το μαρτύριο της όδοντος.

Σάν πουλί πληγωμένο άπλωσε ή κόρη τα γέρια της κι' έπεσε απ' τον ψηλό άπότομο βράχο στη μελανιασμένη άγκα-

λιά του κύματος.

Εκεί θέλησε να λησμονήση τον πόνο της. Ένα άφροισμένο κύμα την πήρε και την έσπωσε στα σκοτεινά βάθη της θάλασσας.

Μά η ψυχή της άτυχής κόρης δεν βόηκε εκεί τη λήθη. Σε διάφανες διαμαντίνες στα γόνες άναλόθηκε κι' άνέθηκε πάλι στην έπιφανεια του νερού. Ο δυνατός άέρας την πήρε στα φτερά του και την πήγε ψηλά — κεί στον βαθύ ούρανο.

Πολύν καιρό πλανιόταν η ψυχή της κόρης πού άυτόκτόνησε, μέσα στα σύννεφα χωρίς να βρούκη την ήσυχία πού ζητούσε... γρόνια και γρόνια.

Και γρόνια και γρόνιας σκόρπιζε τις γλυκάς ερωδίες της ή ώραία Μιμόζα. Μά άποτε την κούρασαν τα χαιδευτικά φίλια του ήλιου. Γι' αυτό έγειρε το κεφάλι της κοκκαμένη, περιμένοντας τη βροχή νάρθη να την δροσίσει...

Και νά, ένα πρωί συννεφιασμένο, ο ούρανος άρχισε να βροντά. Πύρινα βέλη άστραπών σκίζανε τους πυκνούς όγκους των νεφών.

Η βροχή έσπασε κατόπιν γοντρώσταλη, δροσιτική. Ξέσπασε η βροχή και πότισε βαρεία τη μικρή Μιμόζα. Μά μέσα στην καρδιά του τρυφερού λουλούδιό έπεσε και μία σταλαγματιά απ' τη φαρμακερή όδονη της κόρης πού άυτόκτόνησε.

Έτσι δηλητηριασμένης ή ωμορφή Μιμόζα. Το φαρμάκι γόητης άργά-άργα σ' έλο της τ' έσφα κι' η ψυχή της μαρδύθηκε απ' τον πόνο. Ρίγει τώρα και τρεμουλιάζει ή άσπληνική Μιμόζα στην παραμικρότερη έπαφή και προσπαθεί να κοψίη την πονεμένη της ψυχή.

Κι' άκόμα περιμένει να ξανα-νοήσουν τα φύλλα της Μιμόζας, ύστερα από την πρώτη βροχή. Κούττα, κούττα!... Η Μιμόζα μαρδύθηκε στα γέρια σου!... Άλλωστε! Έτσι θά πεθάνη και συ με τον καίμια μιάς έσπληνης κόρης πού άυτόκτόνησε!...

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΑ
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΚΑΙ ΠΑΡΜΕΝΙΩΝ

Μετά τις πρώτες ήττες του ά Διογένης, ο βασιλεύς των Περσών, έσπρεττει στον Μ. Αλέξανδρο να του πληρώσει 10 χιλιάδες τάλαντα αν δέχεται να μοιράση υπ' του την Ασία. Άλλ' ο Αλέξανδρος άπάντησέν άνέλωγχα!

—Ο ούρανος δεν μπορεί να χη δυο ήλιους, ούτε ή Ασία δυο βασιλείς.

Όταν ο Παρμενίων, ο στρατηγός του Αλέξανδρου έμαθε τις διαπραγματεύσεις αυτές των δυο βασιλέων, έπες:

—Εγώ, αν ήμουν Αλέξανδρος, θά δούλευον την προσφορά.

Και ο μέγας κατακτητής άπάντησε:

—Κι' έγώ επίσης θά δούλευον, αν ήμουν... Παρμενίων!

Η ΚΟΥΚΛΑ ΠΟΥ ΣΚΟΤΩΝΕΙ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ —
Ο Βενέδικτος Μασσόν, καλλιτέχνης ε-
θελούσης και ποιητής στη συνείδηση του
Παρισιού, είχε τραλιά ερωτευμένος με
την δραιοτάτη Χριστίνα, την κόρη του
μεγαλοπλούσιου έφευρτου και δρολογο-
ποιού Νορμπέρ, του οποίου το κατά-
στημα καθώς και το σπίτι θρικόκεται ά-
πέναντι στο κατάστημα και την κατοί-
κία του Μασσόν. Η Χριστίνα όμως εί-
χε αρραβωνιασμένη με τον ελάδελφο
νε άρραβωνιασμένη με τον ελάδελφο

της γιατρού Ιάκωβο Κοντανέν, ένα έπιστημονα μεγάλης έξιας. Ο Μασσόν ά-
πο τη σοφία του σπιτιού του έλεπε παράνομα πράγματα στο σπίτι των
Νορμπέρ, με τους οποίους δεν σχετίζεται καθόλου. Έτσι, μια νύχτα, έλεπε
τη Χριστίνα ν' άνοιξη κρύφα άπ' όλους ένα ντουλάπι του δωματίου που χρη-
σιμεύει για έπιστημονικό εργαστήριο στο μνηστήρα της και τον πατέρα της
και να βγάλει από μέσα έναν άραιοτατο νέο — τον Γαβριήλ, όπως τον λέει—
με τον οποίο φαίνεται σαν να εινε ερωτευμένη. Έλως έν άπογευμα, η Χριστίνα,
έντελως άπροσδόκητα, έπιοκέπεται τον Μασσόν στο μαγαζί του για να της δέ-
ση μερικά βιβλία. Το ίδιο έβράδυ δέ, ο Μασσόν από το παρατηρητήριο του, πα-
ρακολουθεί μια τρομερή σκηνή: Βλέπει το γέρο Νορμπέρ να σκοτώνει μπροστά
στην κόρη του και τον άνηπό του, τον άραιο Γαβριήλ. Την άλλη μέρα η Χρι-
στίνα έπιοκέπεται πάλιν τον Μασσόν στο μαγαζί του και του προτείνει να δε-
χτεί τη θέσι του βιολοδέτου βιβλιοθηκαρίου στο μέγαρο του μαρκησιού να
Κουλτραί. Ο Μασσόν δέχεται και μαζί με τη Χριστίνα πηγαίνει στο μέγαρο.
Έκει όμως αντίπαλνεται και μαθαίνει πολύ περίερα πράγματα. Ούτε λίγο,
ούτε πολύ, η ίδια η μαρκησία Ντέ Κουλτραί του λέει πως ο σύζυγος της εινε
βρυκλακας. Η έκπληξις του Μασσόν όμως μεγαλώνει ακόμα περισσότερο μπρος
στην έκπληκτο έρώ και τη φρίκη που νοιώθει η μαρκησία για τον Ίνδο
δότηρα Σάιμπ - Χάν, ο οποίος την θεραπεύει. Κι όμως, ο γιατρός αυτός, έ-
φαρμόζοντας μια παράδοξη θεραπεία, κατορθώνει κάθε τόσο, για ένα διάστη-
μα, να της ξαναβρίνει δυνάμεις και ζωή.

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

—Θα φτιάξω και για σας ένα κλειδί και θα σας το δώσω αύριο...
Είπε η Χριστίνα. Έχω συνεννοηθή σχετικώς με το μαρκήσιο... Έννοι
να βρισκόμαστε εδώ σαν στο σπίτι μας και να μη μās άνησυχή κανείς...
Και, διευθυνομένη προς την πόρτα, άπ' την οποία έπικοινωνούσε η
βιβλιοθήκη με τον αντίπαλο, έπρόσθεσε :

—Ένδιαφέρεται τόσο πολύ γι' αυτό, ώστε έκλεισε όριστικά αυτή την
πόρτα... Μονάχα ο ίδιος θα μπορεί να μπαίνει στο έξω εδώ μέσα...

—Άλήθεια ; έκανε ξαφνιασμένος. Μά μου φαίνεται πως λαβαίνει
πολλές προφιλάξεις...

—Δεν θέλει να έρχεται εδώ η μαρκησία και να μās στενοχωρεί...
—Α ! κατάλαβα !...

Θα έπρεπε να χαρώ γι' αυτή την άπομόνωσι, στην οποία θα βρισκό-
μαστε στο έξω η Χριστίνα κι' εγώ... Όστόσο, η άρκετά σκοτεινές συν-
θήκες, υπό τις οποίες εινε γίνει το κλεισιμο της πόρτας και η σκέψις
της δυστυχιμένης μαρκησίας, η οποία άγωνιούσε λίγο πιο πέρα από έ-
μās, έξοντλημένη από την τρελή φαντασία της, που προκαλέσαν ένα
είδος κακοδιαθεσίας, που δεν θα μπορούσα να το προσδιορίσω, μά πο-
δο το νοιώθει κανείς πάντοτε πριν από μεγάλες δυστυχίες, τις οποίες άο-
ρίστως προσθάναται...

Και πράγματι, έπειτα από μερικές στιγμές, ένα παράδοξο και τρα-
γικό γεγονός ήρθε ν' άναστατώσει άπερίγραπτα τη Χριστίνα και μένα...
Είχαμε άρρίσει να εργαζόμαστε, έχοντας ένα παράθυρο άνοιχτο προς
το μέρος του κήπου, όταν έξαφνα πεταχτήκαμε έπάνω, άκούγοντας μια
άπερστη κραυγή, που άντήχησε σ' όλο το μέγαρο...

Η Χριστίνα κι' εγώ είχαμε γίνει κατάχλωμοι. Είχαμε άναγνωρίσει
τη φωνή της μαρκησίας...

Άμέσως κατόπιν έπακολούθησαν στεναγμοί, φωνές, φασαρία, ποδο-
δολή, κι' άνάμεσα σ' όλον αυτό το θόρυβο, ξεχώριζε η φωνή του μαρ-
κησιού, που έδινε διαταγές, λέγοντας :

—Τρέξτε !... Μά τρέξτε, λοι-
πόν !...

Η φασαρία μεγάλωσε τότε ακό-
μα περισσότερο... Όλο το μέγαρο
άντηχούσε από τρεξίματα κι' από
κρότους επίπλων που άνατρεπόντου-
σαν.

Όμωρα προς την κλειστή πόρ-
τα, μά δεν μπόρεσα να την άνοι-
ξω.

—Άπ' τον κήπο ! Άποδώ ! μου
φώναζε η Χριστίνα, δείχνοντάς μου
την πόρτα του κήπου.

Άμέσως όμωρσάμε κι' οι δύο
προς τον κήπο, ο οποίος έπικοινων-
ούσε με μια πλάγια δειτροστοιχία
με την αυλή των τιμών, στην οποία
φτάσαμε σε λίγο λαχανιασμένοι...

Κάτω άπ' το σκοτεινό θόλο της
εισόδου στεκόταν ο γέρο θρωορός
του μεγάρου, έξαιρετικά ταραγμέ-
νος κι' άντικανος να κάνει μια κι-
νησι...

Μόλις μās είδε, μās φώναξε :
—Μην άνακατενύσατε σ' αυτά...
Μην άνακατενύσατε σ' αυτά...
Φαίνεται πως έπιασε πάλι κάποια
κρίσι την κυρία μαρκησία !...

Μά έμεις προχωρήσαμε, κι' άνε-
βαίνοντας τέσσερα - τέσσερα τα
σκαλοπάτια της εισόδου, μπήκαμε
μέσα στο μέγαρο.

—Άπό δω ! φώναζε η Χριστίνα, δείχνοντάς μου την πόρτα του κήπου.

Όλος ο θόρυβος τώρα γινόταν
στο πρώτο πάτωμα.

Άκούσαμε τον πάταγο μās πόρ-
τας που συντριβόταν και βοθρήκαμε
σε λίγο σ' ένα διάδρομο, ο άποιος
ώδηγούσε στα διαμερίσματα της
μαρκησίας... Η πόρτα του δωμα-
τίου της, την οποία διασχίσαμε έ-
πειτα από μια στιγμή, ήταν σωρια-
σμένη κάτω, κομμάτια...

Είδαμε τέλος την ίδια τη μαρκησία, η οποία σπάρανε, προσπαθώντας
να ξεφύγει άπ' τα χέρια του συζύγου της... Η τουαλέττα της ήταν κοι-
ρηλασμένη... Τα γυναικεία της ήσαν σοριασμένα στο παρκέ, μπο-
στά στα πόδια της, σαν ένα χαλί από χόνι... Κι' η ίδια ήταν πιο ά-
σπρη άπ' τα γυναικεία της, άσπρη σαν το χόνι...

Οι Σιγκ - Σιγκ, του οποίου τα κατάμαυρα μάτια τα φλόγιζε μια λάμ-
ψη άνυπόφορη, ρυθμίζουσε τον μαρκήσιο να την συγκρατήσει...

Μόλις η δυστυχιμένη γυναίκα μās είδε, έβγαλε μια δυνατή κραυγή
και μās φώναξε :

—Αυτή τη φορά μου ρούφηξε το αίμα άπ' το μπράτσο ! Κιττάχτε !
Και ύψωσε το μπράτσο της προς το μέρος μας. Τότε είδαμε σε λίγο
άπόστασι άπ' τον όμο της μια μικρή πληγή, άπ' την οποία έτρεχε άφθονο
το αίμα της...

—Α ! Είσαστε εδώ !... μās φώναζε ο μαρκήσιος. Τόσο το καλύτερο.
Θα με βοηθήσετε να την γαληνέψουμε !... Δεν εινε τίποτε !... άπαύτως
τίποτε !... Πληγώθηκε έλαφρά !... Στοιχηματίζω ότι άγκυλώθηκε στην
τριανταφυλλιά !... Και τώρα, δέστε σε ποιά κατάσταση τη βρισκάμε...

Ένώ ο μαρκήσιος έλεγε αυτά τα λόγια, η μαρκησία δεν έπαυε να έ-
παναλαμβάνει, διακοπτομένη από ένα είδος λώζιγκα :

—Μη μ' έγκαταλείπετε !... Προσάπτον μη μ' έγκαταλείπετε !...
Έντωμεταξύ έφτασε κι' ο Σανγκόρ... Ξαφνιασμένη κι' αυτός όσον ο
κύριός του, βλέποντάς μας έκει. Κρατούσε στα χέρια του ένα φιαλίδιο,
έπάνω στην έπιγραφη του οποίου διάβασα : «Κιτρική σόδα».

Ο μαρκήσιος, μόλις είδε το φιαλίδιο, φώναξε :

—Ηλίθιε ! Δεν είν' αυτό το φιαλίδιο !... Σου ζήτησα το «χλωροκαλσί-
σιον» !...

Ο Σανγκόρ υποκλίθηκε, βγήκε έξω και σε λίγο ξαναγύρισε με το
φιαλίδιο του χλωροκαλσίσιου, το οποίο έχει την ιδιότητα να σταματάει το
αίμα...

Πράγματι, υπό την επίδρασι του, το αίμα που έτρεχε από την μικρή
πληγή της μαρκησίας σταμάτησε άμέσως... Ο μαρκήσιος παρέλας τις
περιτυλίξεις του στην συζύγου με μεγάλη γλυκύτητα και της έλεγε
ένθαρρυντικά λόγια, ενώ έκείνη έσδυνε όλοένα και πιο πολύ...

Εγώ κίτταξα την πληγή, που δεν ήταν μεγαλύτερη από το κεφάλι
μιάς καρφίτσας.

Έντωμεταξύ, έφτασε κι' ο Ίνδος δότηωρ Σάιμπ - Χάν. Ο μαρ-
σιος, βλέποντάς τον, του είπε :

—Πληγώθηκε στο μπράτσο... και, φυσικά, της ήθελε κρίσις...

Τότε ο Σάιμπ - Χάν μās παρακάλεσε να τον άφήσουμε μόνο με την
άρροσή του.

Έκείνη άνοιξε άμέσως τα μάτια της και μās κίτταξε μ' ένα βλέμμα
τόσο ίκετευτικό, ώστε ένοιωσα την καρδιά μου να σβύνει. Όστόσο, η δι-
στυχιμένη γυναίκα, άνταρζόνοντας τις ματιές του Σάιμπ - Χάν και του
μαρκησιού, δεν είχε τη δύναμη να προσφέρει ούτε μια λέξι... Άπ' τα τρε-
μάμενα χείλη της μονάχα ένα τρεμάμενος στεναγμός έβγαλε. Έπρε-
πε να την έγκαταλείψουμε !

Ο μαρκήσιος μās έγεννη να τον
άκολουθήσουμε και βγήκαμε μαζί
του άπ' το δωμάτιο. Ο Σανγκόρ
κι' ο Σιγκ - Σιγκ βάδιζαν πίσω μας.
Καθώς βγαίναμε έξω, ο μαρκή-
σιος μās έδειξε την συντριμμένη
πόρτα και μās είπε, σαν να ήθε-
λε να έξηγηθή :

—Βλέπετε ! Άναγκάστηκε να
παραβιάσω την πόρτα ! Δεν μπο-
ρούσα να την άφήσω μόνη της στη
κρίσι της... Θα σκοτωνόταν, ήτα-
ντε άπ' το παράθυρο, θάσπαζε το
κεφάλι της στον τοίχο !...

—Μά τι ακριβώς έγινε ; ρώτη-
σε η Χριστίνα.

Όσο για μένα, δεν ρωτούσα τί-
ποτε. Ήμουν φοιχτά ταραγμένη
και μόλις τοιμώσα να κίτταξω το
μαρκήσιο. Φοβόμουν μπρος διαβό-
σει στα μάτια μου τις σκέψεις που
της τρομερές κι' άνήσυχες σκέψεις
μου...

Μās ώδήγησε στο ισόγειο, στο
μικρό σαλόνι της μαρκησίας, το
οποίον το παράθυρο ήταν άνοιχτο
προς τον κήπο. Μια τριανταφυλλιά
σκαρφάλωνε σ' αυτό το παράθυρο.
—Η μαρκησία ήταν καθισμένη
σ' αυτό το παράθυρο και άνταντε
το βραδυνό αέρα, μās έξηγησε. Έ-
γώ δεν την είδα καθόλου, μά ο

Σιγ - Σιγκ, βγαίνοντας άπ' το γκαράζ, την άντίκρυσε ακριβώς τη στιγ-
μή που έδγαζε την κραυγή της κρίσις της ! Κι' άμέσως, ξεφωνίζον-
τας τρομερά, άτελεισμένα, άνέβηκε στο πρώτο πάτωμα και κλειδωθήκε
στο δωμάτιό της... Εγώ, όταν έξασπασε όλη αυτή η φασαρία, βρισκό-
μουν στο γκαράζ μου... Άμέσως, χωρίς να χρειαστώ περισσότερες έ-
ξηγήσεις, κατάλαβα περί τίνος έπρόκειτο... Έτρέξαμε όλοι στο δωμά-
τιό κι' εγώ άπ' αυτή την ιστορία...

Κατόπιν η Χριστίνα κι' εγώ, άφηνοντας το μαρκήσιο, ξαναγυρίσαμε
στη βιβλιοθήκη. Έκείνη ήταν πολύ θλιμμένη κι' εγώ έξαιρετικά ταρα-
γμένος.

—Τι ιδέα έχετε για όλ' αυτά ; μου είπε.

—Εγώ όμως, άντι να της άπαντήσω, τη ρώτησα :

—Χριστίνα, όταν μπήκαμε στο δωμάτιο, προσέξατε την φθοιγογλωσσία
του μαρκησιού ;

—Όχι, γίτι κίτταξα την μαρκησία...

—Εγώ όμως δεν κίτταξα παρά μόνο το μαρκήσιο... Ήτανε τρομερός
τη δέα !... Τα ματωμένα μάτια του φαίνονταν σαν έτοιμα να πεταχτούν
έξω άπ' τις κόγχες τους, σαν δύο τεράστιοι βολβοί, το στόμα του ήταν
άνοιχτο κι' άφηνε να φαίνονται τα άχμηρα δόντια του κι' όλη η όψη
του έμοιαζε μ' έκεινες τις φοριαστικές γυαπονήζικες μάσκες, που χρη-
σιμεύουν οι Ίάπωνες στον πόλεμο για να τρομάζουν τον έχθρο !...

Στο Μουσείο Πάτιος της Φλωρεντίας ύπάρχει ένα κεφάλι του τρομερού
δοκός της Γκωτφράδους, που τον παριστάνει τη στιγμή που ήμει ο άμα
ένος Γάλλου έχθρου του... Έ, λοιπόν, μονάχα με την έκφρασι που έχει
η προτομή του άιμοπότου αυτού, θα μπορούσα να παραβάλω την έκφρασι
του μαρκησιού...

—Καθόριστε τη σκέψι σας !... μου φώναζε η Χριστίνα. Νομίζετε πως
ο μαρκήσιος πίνει αίμα !...

—Εινε τόσο τρομερό αυτό, ώστε δεν τολμώ να το σκεφθώ... Τούλά-
μιση, που όλίγω, φαίνονταν σαν να είχε πει αίμα... Άκούστε, Χριστί-
να, θυμάστε τι είχε το φιαλίδιο που έφερε ο Σανγκόρ την πρώτη φορά ;

—Ναι, περιείχε κιτρική σόδα...

—Όραία ! Κατόπιν ο μαρκήσιος
του είπε να το πάρη και να φέρη το
φιαλίδιο με το «χλωροκαλσίσιον». Ξέ-
ρετε, Χριστίνα, σε τι χρησιμεύει το
«χλωροκαλσίσιον» ;

—Ναι, περιείχε κιτρική σόδα...

—Όραία ! Κατόπιν ο μαρκήσιος
του είπε να το πάρη και να φέρη το
φιαλίδιο με το «χλωροκαλσίσιον». Ξέ-
ρετε, Χριστίνα, σε τι χρησιμεύει το
«χλωροκαλσίσιον» ;

—Ναι, περιείχε κιτρική σόδα...

—Όραία ! Κατόπιν ο μαρκήσιος
του είπε να το πάρη και να φέρη το
φιαλίδιο με το «χλωροκαλσίσιον». Ξέ-
ρετε, Χριστίνα, σε τι χρησιμεύει το
«χλωροκαλσίσιον» ;

—Ναι, περιείχε κιτρική σόδα...

—Όραία ! Κατόπιν ο μαρκήσιος
του είπε να το πάρη και να φέρη το
φιαλίδιο με το «χλωροκαλσίσιον». Ξέ-
ρετε, Χριστίνα, σε τι χρησιμεύει το
«χλωροκαλσίσιον» ;

—Ναι, περιείχε κιτρική σόδα...

—Όραία ! Κατόπιν ο μαρκήσιος
του είπε να το πάρη και να φέρη το
φιαλίδιο με το «χλωροκαλσίσιον». Ξέ-
ρετε, Χριστίνα, σε τι χρησιμεύει το
«χλωροκαλσίσιον» ;

—Ναι, περιείχε κιτρική σόδα...

—Όραία ! Κατόπιν ο μαρκήσιος
του είπε να το πάρη και να φέρη το
φιαλίδιο με το «χλωροκαλσίσιον». Ξέ-
ρετε, Χριστίνα, σε τι χρησιμεύει το
«χλωροκαλσίσιον» ;

—Ναι, περιείχε κιτρική σόδα...

—Όραία ! Κατόπιν ο μαρκήσιος
του είπε να το πάρη και να φέρη το
φιαλίδιο με το «χλωροκαλσίσιον». Ξέ-
ρετε, Χριστίνα, σε τι χρησιμεύει το
«χλωροκαλσίσιον» ;

—Ναι, περιείχε κιτρική σόδα...

—Όραία ! Κατόπιν ο μαρκήσιος
του είπε να το πάρη και να φέρη το
φιαλίδιο με το «χλωροκαλσίσιον». Ξέ-
ρετε, Χριστίνα, σε τι χρησιμεύει το
«χλωροκαλσίσιον» ;

—Ναι, περιείχε κιτρική σόδα...

—Όραία ! Κατόπιν ο μαρκήσιος
του είπε να το πάρη και να φέρη το
φιαλίδιο με το «χλωροκαλσίσιον». Ξέ-
ρετε, Χριστίνα, σε τι χρησιμεύει το
«χλωροκαλσίσιον» ;

—Ναι, περιείχε κιτρική σόδα...

—Όραία ! Κατόπιν ο μαρκήσιος
του είπε να το πάρη και να φέρη το
φιαλίδιο με το «χλωροκαλσίσιον». Ξέ-
ρετε, Χριστίνα, σε τι χρησιμεύει το
«χλωροκαλσίσιον» ;

—Ναι, περιείχε κιτρική σόδα...

—Όραία ! Κατόπιν ο μαρκήσιος
του είπε να το πάρη και να φέρη το
φιαλίδιο με το «χλωροκαλσίσιον». Ξέ-
ρετε, Χριστίνα, σε τι χρησιμεύει το
«χλωροκαλσίσιον» ;

—Ναι, περιείχε κιτρική σόδα...

—Όραία ! Κατόπιν ο μαρκήσιος
του είπε να το πάρη και να φέρη το
φιαλίδιο με το «χλωροκαλσίσιον». Ξέ-
ρετε, Χριστίνα, σε τι χρησιμεύει το
«χλωροκαλσίσιον» ;

—Ναι, περιείχε κιτρική σόδα...

—Όραία ! Κατόπιν ο μαρκήσιος
του είπε να το πάρη και να φέρη το
φιαλίδιο με το «χλωροκαλσίσιον». Ξέ-
ρετε, Χριστίνα, σε τι χρησιμεύει το
«χλωροκαλσίσιον» ;

—Ναι, περιείχε κιτρική σόδα...

—Όραία ! Κατόπιν ο μαρκήσιος
του είπε να το πάρη και να φέρη το
φιαλίδιο με το «χλωροκαλσίσιον». Ξέ-
ρετε, Χριστίνα, σε τι χρησιμεύει το
«χλωροκαλσίσιον» ;

—Ναι, περιείχε κιτρική σόδα...

—Όραία ! Κατόπιν ο μαρκήσιος
του είπε να το πάρη και να φέρη το
φιαλίδιο με το «χλωροκαλσίσιον». Ξέ-
ρετε, Χριστίνα, σε τι χρησιμεύει το
«χλωροκαλσίσιον» ;

—Ναι, περιείχε κιτρική σόδα...

—Όραία ! Κατόπιν ο μαρκήσιος
του είπε να το πάρη και να φέρη το
φιαλίδιο με το «χλωροκαλσίσιον». Ξέ-
ρετε, Χριστίνα, σε τι χρησιμεύει το
«χλωροκαλσίσιον» ;

—Ναι, περιείχε κιτρική σόδα...

—Όραία ! Κατόπιν ο μαρκήσιος
του είπε να το πάρη και να φέρη το
φιαλίδιο με το «χλωροκαλσίσιον». Ξέ-
ρετε, Χριστίνα, σε τι χρησιμεύει το
«χλωροκαλσίσιον» ;

—Ναι, περιείχε κιτρική σόδα...

—Όραία ! Κατόπιν ο μαρκήσιος
του είπε να το πάρη και να φέρη το
φιαλίδιο με το «χλωροκαλσίσιον». Ξέ-
ρετε, Χριστίνα, σε τι χρησιμεύει το
«χλωροκαλσίσιον» ;

ξιο μάς . Ποιος ξέρει ; Μπορούν να μās χρειαστούν... Πάντως, αυτή
τη δικαιολογία θα προβάλλουμε στο μαρκήσιο, αν ξαφνιαστή, βλέποντάς
μας έκει...

Μέσ' στο μικρό δωμάτιο της εργασίας μας έχουμε άναψει τη φορητή
ηλεκτρική λάμπα, της οποίας το φως σχηματίζει ένα μικρό τετράγωνο
μέσ' στο σκοτάδι του κήπου.

Μια βαριά σιωπή έχει άλωθή τώρα στο μέγαρο, μια σιωπή, που
μās βαρύνει ίσως πιο πολύ από τους πένθιμους και μονότονους στενα-
γμούς της μαρκησίας, που μās προκαλούσαν από όλιγο άγονία.

Μισή ώρα πέρασε έτσι... Μένεμα σιωπηλοί, μη τολμώντας ν' άνακοι-
νώσουμε ο ένας στον άλλο τις σκέψεις μας... Τέλος, ρώτησα τη Χρι-
στίνα :

—Κι' έσας, δεσποινίς, ο μαρκήσιος σās άφρησε ήσυχη τώρα ;...

Η Χριστίνα ξαφνιασμένη πολύ, άκούγοντας την ερώτησι μου αυτή,
—Τι θέλετε να πητε ; με ρώτησε.

—Μά δεν επανέλαβε τις άποσιές του σ' έσας ;
Φάνηκε σαν να διατάξη μια στιγμή κι' έπειτα μου άπάντησε :

—Όχι !... Τελείωσε πειά αυτή η ιστορία.

—Πράγματι, της είπα κι' εγώ. Παρατήρησα ότι ο μαρκήσιος φέρε-
ται άπέναντί σας με τρόπο έντελως άφυγο...

—Χωρίς άλλο, έξακολούθησε η Χριστίνα, ο μαρκήσιος θα ντρέπεται
για την προηγούμενη του συμπεριφορά... Η αλήθεια εινε ότι τον έτρε-
μα στις στιγμές των έρωτικών του διαβόσεων... Νόμιζα, σ' αυτές τις
στιγμές, πως ήθελε να μ' άγκαλιάση ή να με δαγκώσει !...

—Η να σās δαγκώσει ; επανέλαβα εγώ, ζητάζοντάς την στα μάτια.

Η Χριστίνα χαμογέλασε και μου άπάντησε :

—Εγώ δεν πιστεύω στους βρυκλάκες... Μά τι τά θέλετε ; Με τρώ-
μαζε πολύ...

—Μου φαίνεται παράδοξο πως, έπειτ' άπ' όλα αυτά, έξακολουθείτε
να παραμένετε εδώ...

—Μά σās έξηγήσα γιατί παραμένω, κυρία Βενέδικτε Μασσόν...

Μου είπε την άπάντησι της αυτή
μ' έναν τρόπο, σαν να την είχα προ-
σβάλει.

Σιωπή έπακολούθησε κατόπιν, την
οποία δέχουμε πρώτη η Χριστίνα, ά-
πευθύνοντάς μου την άκόλουθη ερώ-
τησι :

—Πέστε μου, φίλε μου, είν' αλή-
θεια ότι έχετε ένα γοητευτικό έξοχι-
κό σπίτι ;

Δεν περίμενα καθόλου αυτή την ε-
ρώτησι, η οποία μ' άναστάτωσε όλο-
κληρο.

—Γιατί, τραύλισα, γιατί μου κά-
νετε αυτή την ερώτησι ;

—Έκείνη με κίτταζε με βαθειά έκ-
πληξι και μου είπε :

—Μά γιατί ταραχτήκατε τόσο ;...
Η ερώτησις μου εινε πολύ φρενική...

—Γιατί μου μιλάτε για το έξοχικό
μου σπίτι ;...

—Θέω μου !... Άν ήξερα πως θα
ταραζόσαστε τόσο, δεν θα σās μι-
λούσα για το σπίτι σας... Μά γίνετε
κατάχλωμος...

—Άκούστε τι μου είπε
σχετικώς ο μαρκήσιος : «Ο κ. Βε-
νέδικτος Μασσόν έχει ένα γοητευτι-
κό έξοχικό σπίτι... Άποσο μάλιστα
μου σπίτι !...

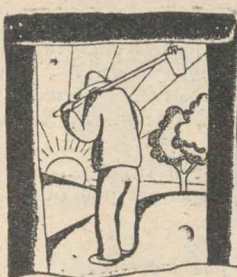
—Θέω μου !... Άν ήξερα πως θα
ταραζόσαστε τόσο, δεν θα σās μι-
λούσα για το σπίτι σας... Μά γίνετε
κατάχλωμος...

—Άκούστε τι μου είπε
σχετικώς ο μαρκήσιος : «Ο κ. Βε-
νέδικτος Μασσόν έχει ένα γοητευτι-
κό έξοχικό σπίτι... Άποσο μάλιστα
μου σπίτι !...

—Θέω μου !... Άν ήξερα πως θα
ταραζόσαστε τόσο, δεν θα σās μι-
λούσα για το σπίτι σας... Μά γίνετε
κατάχλωμος...

—Άκούστε τι μου είπε
σχετικώς ο μαρκήσιος : «Ο κ. Βε-
νέδικτος Μασσόν έχει ένα γοητευτι-
κό έξοχικό

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΗΣ ΜΑΝΤΕΛΕΝ

τάφους του...

Λαμπρόν ονόματος — 'Αδόλφος Φρειδερίκος, μαρκήσιος ντε Λωντὸν καὶ κόμης ντε Τιέρς — ἐξαιρετικὰ ὡροσφαιμένος, μα καὶ πάντως ὡς ὅταν τὸν 'Ιωβ, εἶχε ζητήσει πόρους ζωῆς στὴν πολιτικῇ...

Τὴς περισσότερες σοφές ἡ πολιτικὴ τρώει περιουσίες. Μὰ ἡ πεποιθήσεις τοῦ κ. ντε Τιέρς γιὰ τὴ ζωὴ δὲν ἦσαν καὶ τόσο ἀνεπίληπτες. Ἐννοοῦσε νὰ ζωντανεύσῃ, μὲ κάθε τρόπο τὸ ἐξωραϊσμένο ἀπ' τὴ φτώχεια οἰκίσματόν του, καὶ γι' αὐτὸ μάλιστα τὰ κατὰ μέρος νὰ γίνῃ βουλευτής, ἔριξε παντοῦ διψασμένες ματιές — ὅπου φάνταζε καμμιὰ πολυτέλεια νύφη — γιὰ νὰ καλυτερέψῃ τὸ πολιτικὸν τοῦ σταδίου μὲ τὰ χρήματα μιᾶς μεγάλης προί-
κας...

Μία βραδεία, ἐνῶ ὁ κ. ντε Τιέρς καθόταν σκεπτικός σὲ μιὰ γωνιά τῆς Δέσμης τοῦ πολιτικῷ κόμματός του, ἕνας σεβιδόρος τὸν πλησίασε καὶ τοῦ εἶπε:

— Μὲ συγχωρεῖτε, κύριε κόμης... Κάποια κυρία στὸν ἀντιθάλαμο ἐπιμένει νὰ πᾶς δὴ... Εἶνε ἐπιίγουσα ἀνάγκη...

Συντηρησμένος σὲ τέτοιον εἶδος ἐπισκέψεις ὁ κόμης, σηκώθηκε ἀνόμενος, μοιρολόρισε ἕνα ἀεχαιστικὸν στὸν σεβιδόρο, καὶ βγήκε ἀργοπεριπατώντας στὸν ἀντιθάλαμο. Μόλις ὁ μὲς ἀντίκρουσε αὐτὴν κυρία, χλωμάτα, χύταζε ἀνύστακα ὀλόγουρό του, καὶ πλητίζοντάς τιν βισαπικός τῆς εἶπε σιγαλὰ:

— Εὐὲ, Μαντελέν, εἶδος... Ὑστερα ἀπὸ τόσα χρόνια...

Τὸ αὐστηρὸς ὡροσφαιὸς πρόσωπο τῆς νεαρῆς ἀκόμη αὐτῆς γυναίκας δὲν φάνηκε νὰ δειγνῇ καμμιὰ ταραχὴ. Ἰσα-ἴσα ἔμεινε ψυχρὸ καὶ γαλήνιο, καὶ ἡ ματιά της περιεργαζόταν τὸν κόμητα μὲ μιὰ ἀνιχνευτικὴ ἔκφρασι, σχεδὸν ἀνθρώπινη...

Κυττάζονταν ἔτσι μερικὲς στιγμὲς βοῦδοί, καὶ ἔπειτα ἡ Μαντελέν φηβόρισε:

— Ἐγὼ ἀμὰ κατὰ... Ἐλα, καὶ ἔκει μέσα τὰ λέμε...

Σὰν ὑποταγμένος ὁ κόμης τὴν ἀκολούθησε δίχως ἀντίρρηση, καὶ ἀργοκατέβηκεν τὴ σκάλα. Στὸ διάστημα αὐτὸ τῶν λίγων στιγμῶν, τὸ παραγμένο μυαλὸ τοῦ κόμητος δούλεψε μὲ δαιμονισμένη σθελετάδα καὶ ὅλο τὸ παρελθὸν — τὸ κληιδωμένο ἀπὸ σκάνδαλα παρελθόν του — ξαναγύρισε στὴ μνήμη τοῦ ὁ-
λοζώντανου...

Ναί, ντροπὴ φλογερὴ τὸν ἔκαψε σ' αὐτὲς τίς λίγες στιγμὲς — ὅσο νὰ πᾶν ἀπ' τὸν ἀντιθάλαμο τῆς Δέσμης ὡς τὸ ἀμὰ τῆς Μαντελέν — μάλιστα θυμήθηκε πόσο ἀνάνδρα εἶχε φερθῇ σ' αὐτὴ τὴν ὁρατὴν καὶ ἀνποστηρίγντῃ κοπέλλα, εἶδος καὶ λίγα χρόνια...

Μὲ πόση ἐμπιστοσύνη τότε ἡ καμμένη στηρίγντῃς στὴν ἀνδρικήν τιμὴν τοῦ, ἀφοῦ πρώτα σὲ μιᾶς τρελλῆς ἀγάπης παραφορά τοῦ χά-
ρισε τὸ σῶμα της, ὅπως τοῦ ἔγχε παραδίδει καὶ τὴν καρδιά της!

Καὶ αὐτός;... Τί ἔκανε αὐτός;... Ἀ, αὐ-
τὸς τῆς φέθηκε καὶ ἔκρινε μὲ τὴν ἴδια προ-
συχία καὶ ἀνάνδρεια, μὲ τὴν ὁποία φέθηκε καὶ σὲ τόσες ἄλλες. Τῆς συντρίψε τὴν ψυχὴ, τῆς συντρίψε τὴν ζωὴ, τὴν ἐγκατέλειπε ἀ-
σπλαγχνά, καὶ τὴν ἀνάγκασε νὰ θάψῃ τὸ ντροπισμένο ἔξ αἰτίας του παρελθόν της σὲ μιὰ μακρινὴ γωνιά τῆς Γαλλίας, ὁποιασδήποτε φαντασμένης κόρης κάποιου βανδύσου νε-
οπλοῦτοῦ!

Ζαρωμένος τώρα, σὰν ἔνοχος, ὁ κόμης, στὸ βάθος τοῦ ἀμαξιοῦ τῆς Μαντελέν, τὴ λοζο-
κίταξε ἀνήμερος καὶ καὶ γοητευμένος. Θεέ μου, πόσο εἶχε ὡροσφαιρῇ ἀπὸ τότε! Ἀπὸ τότε εἶχε νὰ τὴν ξαναδῇ, γιατί ἡ περὶ φαν-
τωχὴ κοπέλλα σπαταλμένη βελανίδα, βύθισε θεληματικὰ τὸν ὅσπτον της σὲ ἀπόλυτη λη-
σμονία καὶ σιωπῇ...

Τὸ ἀμὰ κυλοῦσε τώρα γρήγορα στὸ δρό-
μο. Καὶ ἡ φωνὴ τῆς Μαντελέν, ἀντήχων, ἀ-
νάλαφα εἰρωνική:

— Θάλεγε κανένας πὼς σοῦ προξενῶ τρέ-
μο!

Ὁ κόμης τινάχτηκε σὰν νὰ ξυπνοῦσε καὶ τραύλισε:

— Καθόλου... Ἰσα-ἴσα εἶμαι γοητευμένος πρὸς τὴν ἀντιθέσιν... Ἀγ, πόσο ἄλλαξε, Μαν-
τελέν... Πόσο ἔγινες πρὸς θελκτικὴ... Πόσο...

— Ἀφῆσε τὰ αὐτὰ, κύριε κόμης! τὸν διέ-
κοψε ἀποτομὰ ἡ Μαντελέν. Δὲν ἤρθε εἶδος γιὰ ἀποθηματολογίαις... Τὸ παρελθὸν τῶν πινε-
ς μὲ τὰ ἴδια σου τὰ γέλια, καὶ οἱ περὶ μὲν δὲν
ξυπνοῦν ποτὲ τους... Μονάχα βουκολακί-
ζου... Μὰ στὴν περίπτωσι τῆς δικῆς μας φε-
ρόμεσ μὲ τέτοιον πόρτονο τρόπο, ὥστε κατὰ-
φρες νὰ ματαιώσῃς καὶ τὸ βουκολακίσιμα ἀ-
κόμη τῆς θλίψεως ἀγάπης μας!

Πετούσαν ἀστυπνέες τὰ μάτια της καὶ ὁ κό-
μης ἐκκίνησε τὸ κεφάλι μουδιασμένος. Μὰ ξα-
νὰ φέθηκε γρήγορα τὴν ψυχραμένην της καὶ ἔ-
ξακρολύθηκε:

— Λοιπὸν, κόμης, τοῦ εἶπε μὲ εἰρωνεία, Ἐ-
μαθα πὼς γύρισε προχθές ἀπ' τὸ τρίμηνο
ταξίδι τοῦ μέλιτος, καὶ ἔρθε νὰ σὲ δῶ... Ἀλ-
λωστε ἔχω καὶ ὑποχρέωσι νὰ παρακολουθῶ
τὴν εὐτυχία σου, ἀφοῦ στήληκα καὶ ἡ μὴν
πενήντητα στὸν εὐτυχημένο νῆμα σου...

— Σ' εὐχαριστῶ καὶ σ' εὐχνομῶ γιὰ ὅ-
λα, Μαντελέν!... τραύλισε μὲ πρὸς ἀπαύ-
στα προαίτημα ὁ κόμης, τὸν ὅποιο χρωστού-
μεν ἔξω γιὰ τὸν πόδιζε τόσο ἡ διαβόλητικὴ
ἐκφρασι τῆς μορφῆς καὶ τῶν ματιῶν τῆς
Μαντελέν.

— Ζῆς, βλέπω, σὰν βασιλικὴ τοῦ χρέμα-
τος, συνέχισεν ἡ νεά. Σὲ ἀνέδειξε, σὲ σῆ-
κωσε πανύψηλα ἡ προίκα!

— Ναί... Εἶν' ἡ ἀλήθεια πὼς παντρεύτηκα
γιὰ τὰ λεπτὰ... μοιρολόρισε ὁ κόμης. Μὰ
εἶχα καὶ τὴσάντα τύχη, τὴν ὁποία χρωστού-
μαι ἀποκλειστικὰ σὲ σένα, Μαντελέν, νὰ πᾶω
γιὰ σύζυγο μιᾶς νεαρῆς μὰ σπάνιας γυναίκα...
Σειμὴ καὶ ὁμορφῇ σὰν...

... καὶ ὁμορφῇ σὰν καὶ σένα, κόμης,
ἀφοῦ εἶνε ὁ ὅρος σου! ὀβριάζε σὰν σατανὰς
ἡ Μαντελέν, καὶ κεραυνώσε μὲ τὴ φλογερὴ
ματιά της τὸν παγωμένο καὶ ἀνάνδρα κόμητα.

Καὶ ἐνῶ ἐκείνος ἐξακολουθοῦσε — ἡλι-
σμένος ἀπ' τὸ φριχτὸν χυτῆμα καὶ τραυ-
μένος ἀπ' τὴν ὀλοφάνησι περὶ τρέλλας της —
νὰ τὴν κυττάζε μὲ μῆτιν γλαυρά σὰν νὰ σπᾶ-
σε καὶ αὐτοῦν τὸ λογικόν, ἡ Μαντελέν ἀ-
φαισμένη, σωστὴ στρίγγλα, ἐφώνησε:

— Ναί... Εἶνε κόρη σου ἡ Ἀννα... Παν-
τρεύτηκες τὴν κόρη σου!... Σ' ἐκδικήθηκε
ἐπὶ τέλους πρόστυγο σκουλήκι!... Ὑποβλήθη-
κε ἡ Ἀννα ἀπ' τοὺς ἀλλήλους Μπουλαῖς, μὰ
εἶνε κόρη τῆς Λουίζας Κραπίε... Τῆς ἡ-
μοῖρας ἐκείνης μοδιστρούλας, τὴν ὁποία κα-
τέστρεψε σὰν καὶ ἐμένα, τὴν ἔκανε, μὴτέρα
τῆς Ἀννας, καὶ ὅστερα τὴν ἐγκατέλειπε, τὴν
νυμφεύσας ἀφροντίζας τὴν τὸν σπαραχμὸν, τὴν
ντροπὴ καὶ τὴν αὐτοκτονία... Νὰ τὸ πιστε-
ποιήσῃς γέννησας τῆς κόρης σου καὶ τὸ ἐλ-
λο τῆς υἱοθετήσεως της ἀπ' τοὺς Μπου-
λαῖς!

Ὀβριάζε ὁ κόμης σὰν νάφανε κατὰ μυστὴρ
τοσουτέρε καμψικὴ καὶ τραύλισε λαχανια-
σμένος:

— Τρελλόθηκες Μαντελέν!... Καὶ νόμιτες;
πὼς ὅλα γύρω ἐγὼ στὶς φλέβες τῶν παιδιῶν
μου — κομῆται καὶ μακρησίων καὶ αὐτῶν μι-
α — τὸ ἀρνητικὸν μου αἷμα, ἀπερδμένο
μὲ τὸ αἷμα, τῆς καρπονωδισίας μπερῆς
των;

Ψυχρὴ σὰν ταφόπετρα καὶ ἀνιχνευτικὴ σὰν
τάφος ἡ Μαντελέν, εἶπε:

— Δὲν ξέρω... Ὅτι θέλεις κάνω... Ἐβῆ-
λες ἀρκετοὺς νὰ φροντίσῃς νὰ σοῦ βροῦν πο-
λύφερη νύφη, καὶ ἀπὸ ἕναν τοῦ τυχεροῦ τὸ
πληροφόρηθηκε καὶ ἔρθε... Σκέψου πὼς ἡ
κοπέλλα παίρνει προίκα δέκα ἑκατομμύρια
φράγκα, καὶ πὼς εἶνε ἡ μόνη κληρονόμος
ἄλλων τῶν, μάλιστα κλείσῃς τὰ μάτια οἱ θε-

τοὶ γονεῖς της... Λέγετα Ἀννα Μπουλα-
ῖς... Ζήτησε καὶ μόνος σου πληροφορίες, καὶ
σὲ μιὰ ἐβδομάδα, στὶς 10 τοῦ μηνὸς ἁπριλίου,
νέβησε στὸν ἀγίον Φίλιππο ντε Ρουά τὴν ὥρα
τῆς λειτουργίας... Ὡς σὲ περιμένω στὴν ἐισο-
δὸ αὐτῆς τῆς ἐκκλησίας καὶ θὰ σὲ ἀγγήσω
στὰ μέλλοντα πεθερικά σου, στὰ ὅποια ἔγω-
περὶ μιλήσει (καὶ ἡ φωνὴ τῆς εἶδος χρωματι-
στῆκε μὲ ἀνέκφραστον, σχεδὸν τραχὺν σαρ-
κασμὸν) μὲ τὰ καλὰ ὅτι ὁ λόγος γιὰ σένα...
Ἐλὰ σκέψου καὶ σὲ μιὰ ἐβδομάδα ἀποφάσι-
σε!

Τὸ ἀμὰ σταμάτησε. Ὁ κόμης ντε Τιέρς
πρῶτος ἔβλεψε. Καὶ ἐνῶ ἐκείνη ἐξακολου-
ποῦσε πρὸς τὸν πλακόστρωτο δρόμο, ὁ
κόμης σκυφτός, ἀνιστατωμένος, ἀρνημένος
ἀπὸ βίαιη ἐσωτερικὴ πάλη, μὰ καὶ θαυμασ-
μένος ἀπ' τὴν ἀτακτοφρεσὴ αἰγλή τῶν ἀκατο-
μυρίων — καὶ ἄλλων τῶν τῆς κληρονομίας!
— γύρισε ἀργά-ἀργά μὲ τὰ πόδια στὴ Δεξι-
...

Πέρασαν τρεῖς μῆνες. Ἐνὰ πρωί, ὁ κόμης
ἀφοῦ φίλησε τὴ νεαρή καὶ γαρτωμένην σὰν
κουκλίτσα, γυναίκα του, ἐτοιμαζόταν νὰ
ἀπ' τὸ ὑπὸ ἄρμα μὲ τὰ πόδια στὴ Δεξι-
...

Ἐξάφνα ἕνας καμψιέρης τοῦ μὲ χροστού-
λιστη λιβρέα, τὸν εἰδοποίησε πὼς κάποια κυ-
ρία ζητάει νὰ τὸν ἴδῃ. Πήγε στὸ γραφεῖο του
καὶ ἐκεῖ βρέθηκε μὲ τὴν Μαντελέν, πρὸς
τὸν χύταζε ἄγρια, μοχθηρά.

— Μαθα πὼς γύρισε προχθές ἀπ' τὸ τρίμηνο
ταξίδι τοῦ μέλιτος, καὶ ἔρθε νὰ σὲ δῶ... Ἀλ-
λωστε ἔχω καὶ ὑποχρέωσι νὰ παρακολουθῶ
τὴν εὐτυχία σου, ἀφοῦ στήληκα καὶ ἡ μὴν
πενήντητα στὸν εὐτυχημένο νῆμα σου...

— Σ' εὐχαριστῶ καὶ σ' εὐχνομῶ γιὰ ὅ-
λα, Μαντελέν!... τραύλισε μὲ πρὸς ἀπαύ-
στα προαίτημα ὁ κόμης, τὸν ὅποιο χρωστού-
μεν ἔξω γιὰ τὸν πόδιζε τόσο ἡ διαβόλητικὴ
ἐκφρασι τῆς μορφῆς καὶ τῶν ματιῶν τῆς
Μαντελέν.

— Ζῆς, βλέπω, σὰν βασιλικὴ τοῦ χρέμα-
τος, συνέχισεν ἡ νεά. Σὲ ἀνέδειξε, σὲ σῆ-
κωσε πανύψηλα ἡ προίκα!

— Ναί... Εἶν' ἡ ἀλήθεια πὼς παντρεύτηκα
γιὰ τὰ λεπτὰ... μοιρολόρισε ὁ κόμης. Μὰ
εἶχα καὶ τὴσάντα τύχη, τὴν ὁποία χρωστού-
μαι ἀποκλειστικὰ σὲ σένα, Μαντελέν, νὰ πᾶω
γιὰ σύζυγο μιᾶς νεαρῆς μὰ σπάνιας γυναίκα...
Σειμὴ καὶ ὁμορφῇ σὰν...

... καὶ ὁμορφῇ σὰν καὶ σένα, κόμης,
ἀφοῦ εἶνε ὁ ὅρος σου! ὀβριάζε σὰν σατανὰς
ἡ Μαντελέν, καὶ κεραυνώσε μὲ τὴ φλογερὴ
ματιά της τὸν παγωμένο καὶ ἀνάνδρα κόμητα.

Καὶ ἐνῶ ἐκείνος ἐξακολουθοῦσε — ἡλι-
σμένος ἀπ' τὸ φριχτὸν χυτῆμα καὶ τραυ-
μένος ἀπ' τὴν ὀλοφάνησι περὶ τρέλλας της —
νὰ τὴν κυττάζε μὲ μῆτιν γλαυρά σὰν νὰ σπᾶ-
σε καὶ αὐτοῦν τὸ λογικόν, ἡ Μαντελέν ἀ-
φαισμένη, σωστὴ στρίγγλα, ἐφώνησε:

— Ναί... Εἶνε κόρη σου ἡ Ἀννα... Παν-
τρεύτηκες τὴν κόρη σου!... Σ' ἐκδικήθηκε
ἐπὶ τέλους πρόστυγο σκουλήκι!... Ὑποβλήθη-
κε ἡ Ἀννα ἀπ' τοὺς ἀλλήλους Μπουλαῖς, μὰ
εἶνε κόρη τῆς Λουίζας Κραπίε... Τῆς ἡ-
μοῖρας ἐκείνης μοδιστρούλας, τὴν ὁποία κα-
τέστρεψε σὰν καὶ ἐμένα, τὴν ἔκανε, μὴτέρα
τῆς Ἀννας, καὶ ὅστερα τὴν ἐγκατέλειπε, τὴν
νυμφεύσας ἀφροντίζας τὴν τὸν σπαραχμὸν, τὴν
ντροπὴ καὶ τὴν αὐτοκτονία... Νὰ τὸ πιστε-
ποιήσῃς γέννησας τῆς κόρης σου καὶ τὸ ἐλ-
λο τῆς υἱοθετήσεως της ἀπ' τοὺς Μπου-
λαῖς!

Ὀβριάζε ὁ κόμης σὰν νάφανε κατὰ μυστὴρ
τοσουτέρε καμψικὴ καὶ τραύλισε λαχανια-
σμένος:

— Τρελλόθηκες Μαντελέν!... Καὶ νόμιτες;
πὼς ὅλα γύρω ἐγὼ στὶς φλέβες τῶν παιδιῶν
μου — κομῆται καὶ μακρησίων καὶ αὐτῶν μι-
α — τὸ ἀρνητικὸν μου αἷμα, ἀπερδμένο
μὲ τὸ αἷμα, τῆς καρπονωδισίας μπερῆς
των;

Ψυχρὴ σὰν ταφόπετρα καὶ ἀνιχνευτικὴ σὰν
τάφος ἡ Μαντελέν, εἶπε:

— Δὲν ξέρω... Ὅτι θέλεις κάνω... Ἐβῆ-
λες ἀρκετοὺς νὰ φροντίσῃς νὰ σοῦ βροῦν πο-
λύφερη νύφη, καὶ ἀπὸ ἕναν τοῦ τυχεροῦ τὸ
πληροφόρηθηκε καὶ ἔρθε... Σκέψου πὼς ἡ
κοπέλλα παίρνει προίκα δέκα ἑκατομμύρια
φράγκα, καὶ πὼς εἶνε ἡ μόνη κληρονόμος
ἄλλων τῶν, μάλιστα κλείσῃς τὰ μάτια οἱ θε-

ΟΤΑΝ ΠΑΝΤΡΕΥΩΝΤΑΙ Η ΜΕΓΑΛΕΣ ΕΡΩΤΟΛΗΠΤΕΣ

(Ὁ γάμος τῆς Ὀρτάνς Ἀλλάρ)

Τὸ 1843, ἡ Ὀρτάνς Ἀλ-
λάρ, μιὰ γυναίκα διάσημη
γιὰ τοὺς ἐρωτῆς της, ἡ ὁ-
ποία εἶχε χρηματικὴ διαδο-
χικὴ καὶ συγγενὴς φίλη
τοῦ Σατωδριάντου, τοῦ Βε-
ραντέου, τοῦ Σαιντ-Μπέ, τοῦ
Σαντιλ, τοῦ Ἰταλοῦ Σαμπιάνο
καὶ ἀρκετῶν ἄλλων συγγενῶν
καὶ καλλιτεχνῶν ἡ καὶ ἀπλῶς ἀν-
θρώπων τῆς καλῆς τάξεως, ἔ-
κανε τὸ πρὸς ἀποσπαστικὸν πρᾶγμα
τοῦ νῆμα: παντρεύτηκε!

Εἶχε δώσει ἐξέτασι ὡς τότε
πολλὰ δείγματα ἐκκεντριότητος,
μὰ ἀπὸ πρὸς ἕνα τῶν, ὁ γά-
μος, ἦταν τὸ κορυφωμα τοῦ ἐκ-
κεντρίσμου. Καμμιὰ γυναίκα δὲν
ἦταν λιγότερο κομωμένη γιὰ τὸ
νῆμα ἀπὸ τὴν Ὀρτάνς Ἀλλάρ.
Ὅσο, στὶς 4 Ὀκτωβρίου τοῦ
1842, ἡ Ὀρτάνς, ἡ ὁποία ἦταν
καὶ 43 χρόνων, ἔφτασε στὸ Πα-
ρίσι, ἔχοντας πάρε πρὸς τὴν με-
γάλαν ἀπόφασιν. Τὴν ἐποχὴ ἐκεί-
νη, ἦταν ἀκόμη συνδεδεμένη μὲ
τὸν Σαιντ-Μπέ. Τὸν κάλεσε,
λοιπὸν, ἀμέσως νὰ συναντηθῶν
στὶς τέσσαρες τὸ ἀπόγευμα. Καὶ
γιὰ νὰ μὴ λείψῃ ὁ διάσημος κρι-
τικὸς ἀπὸ τὸ γαυροῦ, ἡ πονηρὴ
Ὀρτάνς τοῦ ἔγραψε πονηρὰ κα-
ταδευτική:

Μὴν εἶσαι ἀπὸ ἐκείνους τοὺς
ἐγωιστὰς ποὺ δὲν θέλουν νὰ χα-
ρίσῃς τοὺς ἄλλους μερικὲς ὥ-
ρες ἀπὸ τὴν πρὸς γλυκὴ καὶ τίς
πρὸς χαριτωμένες μέρες τῆς ζωῆς
σου. Ἐλὰ λοιπὸν, σὲ περιμένω...

Μὰ ὁ Σαιντ-Μπέ ἦταν συγ-
γραφεὺς, καὶ γιὰ νὰ συντηρήσῃ
τὴν συγγραφικὴν πρῆψιν, πρὸ πάν-
των, νὰ τοῦ μιλήσῃς κολακευτι-
κὰ γιὰ τὸ ἔργο του. Αὐτὸ τὸ ἔζε-
ρε καλὰ ἡ Ὀρτάνς, γιατί ἦταν
καὶ ἡ ἴδια συγγραφεὺς, ἀφοῦ ἔ-
γραψε μυθιστορήματα. Ἐγραψε
λοιπὸν, μετὰ τῶν ἄλλων, σὲ
Σαιντ-Μπέ:

Εἶσαι ὁ μεγαλύτερος ψυχολό-
γος τῆς ἐποχῆς μας, ὁ μόνος ἀν-
θρώπος ποὺ βρῆκες τὴν ἀληθινὴν
γλῶσσαν τῆς ψυχῆς καὶ περιέγρα-
φες τὸν ἐρωτὰ μὲ τρυφερότητα...

Ὅσο, ὁ Σαιντ-Μπέ, δὲν ἔ-
παιε στὴν παιδιὰ τῶν κομπλι-
μάτων. Ἀρνήθηκε στὴν Ὀρτάνς
τὴς λίγες ὥρες μὲρες ποὺ τοῦ
ἔδωκε τὴν παραμονὴν τοῦ γά-
μου της. Ἡ Ὀρτάνς αὐτὴ πίκρανε
πολὺ τὴν Ὀρτάνς, καὶ ἴδιος ἔθι-
ξε τρυφερὰ τὸν ἐγωισμό της. Δὲν
ἦταν συντηρητικὴ σὲ τέτοιες
προσβολές. Μοῦ ἀρνήθηκες, ἔ-
γραψε στὸ Σαιντ-Μπέ, μιὰ ἐβδο-
μάδα ἀπὸ τῆς ζωῆς σου, καὶ ἐγὼ
ἀπὸ τῆς ζωῆς σου, καὶ ἐγὼ ἀπὸ
τῆς ζωῆς σου, καὶ ἐγὼ ἀπὸ τῆς
ζωῆς σου, καὶ ἐγὼ ἀπὸ τῆς ζωῆς
σου, καὶ ἐγὼ ἀπὸ τῆς ζωῆς σου...

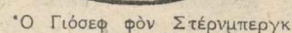
Ὅσο, ὁ Σαιντ-Μπέ, δὲν ἔ-
παιε στὴν παιδιὰ τῶν κομπλι-
μάτων. Ἀρνήθηκε στὴν Ὀρτάνς
τὴς λίγες ὥρες μὲρες ποὺ τοῦ
ἔδωκε τὴν παραμονὴν τοῦ γά-
μου της. Ἡ Ὀρτάνς αὐτὴ πίκρανε
πολὺ τὴν Ὀρτάνς, καὶ ἴδιος ἔθι-
ξε τρυφερὰ τὸν ἐγωισμό της. Δὲν
ἦταν συντηρητικὴ σὲ τέτοιες
προσβολές. Μοῦ ἀρνήθηκες, ἔ-
γραψε στὸ Σαιντ-Μπέ, μιὰ ἐβδο-
μάδα ἀπὸ τῆς ζωῆς σου, καὶ ἐγὼ
ἀπὸ τῆς ζωῆς σου, καὶ ἐγὼ ἀπὸ
τῆς ζωῆς σου, καὶ ἐγὼ ἀπὸ τῆς
ζωῆς σου, καὶ ἐγὼ ἀπὸ τῆς ζωῆς
σου, καὶ ἐγὼ ἀπὸ τῆς ζωῆς σου...

Ὅσο, ὁ Σαιντ-Μπέ, δὲν ἔ-
παιε στὴν παιδιὰ τῶν κομπλι-
μάτων. Ἀρνήθηκε στὴν Ὀρτάνς
τὴς λίγες ὥρες μὲρες ποὺ τοῦ
ἔδωκε τὴν παραμονὴν τοῦ γά-
μου της. Ἡ Ὀρτάνς αὐτὴ πίκρανε
πολὺ τὴν Ὀρτάνς, καὶ ἴδιος ἔθι-
ξε τρυφερὰ τὸν ἐγωισμό της. Δὲν
ἦταν συντηρητικὴ σὲ τέτοιες
προσβολές. Μοῦ ἀρνήθηκες, ἔ-
γραψε στὸ Σαιντ-Μπέ, μιὰ ἐβδο-
μάδα ἀπὸ τῆς ζωῆς σου, καὶ ἐγὼ
ἀπὸ τῆς ζωῆς σου, καὶ ἐγὼ ἀπὸ
τῆς ζωῆς σου, καὶ ἐγὼ ἀπὸ τῆς
ζωῆς σου, καὶ ἐγὼ ἀπὸ τῆς ζωῆς
σου, καὶ ἐγὼ ἀπὸ τῆς ζωῆς σου...

Ὅσο, ὁ Σαιντ-Μπέ, δὲν ἔ-
παιε στὴν παιδιὰ τῶν κομπλι-
μάτων. Ἀρνήθηκε στὴν Ὀρτάνς
τὴς λίγες ὥρες μὲρες ποὺ τοῦ
ἔδωκε τὴν παραμονὴν τοῦ γά-
μου της. Ἡ Ὀρτάνς αὐτὴ πίκρανε
πολὺ τὴν Ὀρτάνς, καὶ ἴδιος ἔθι-
ξε τρυφερὰ τὸν ἐγωισμό της. Δὲν
ἦταν συντηρητικὴ σὲ τέτοιες
προσβολές. Μοῦ ἀρνήθηκες, ἔ-
γραψε στὸ Σαιντ-Μπέ, μιὰ ἐβδο-
μάδα ἀπὸ τῆς ζωῆς σου, καὶ ἐγὼ
ἀπὸ τῆς ζωῆς σου, καὶ ἐγὼ ἀπὸ
τῆς ζωῆς σου, καὶ ἐγὼ ἀπὸ τῆς
ζωῆς σου, καὶ ἐγὼ ἀπὸ τῆς ζωῆς
σου, καὶ ἐγὼ ἀπὸ τῆς ζωῆς σου...

Ὅσο, ὁ Σαιντ-Μπέ, δὲν ἔ-
παιε στὴν παιδιὰ τῶν κομπλι-
μάτων. Ἀρνήθηκε στὴν Ὀρτάνς
τὴς λίγες ὥρες μὲρες ποὺ τοῦ
ἔδωκε τὴν παραμονὴν τοῦ γά-
μου της. Ἡ Ὀρτάνς αὐτὴ πίκρανε
πολὺ τὴν Ὀρτάνς, καὶ ἴδιος ἔθι-
ξε τρυφερὰ τὸν ἐγωισμό της. Δὲν
ἦταν συντηρητικὴ σὲ τέτοιες
προσβολές. Μοῦ ἀρνήθηκες, ἔ-
γραψε στὸ Σαιντ-Μπέ, μιὰ ἐβδο-
μάδα ἀπὸ τῆς ζωῆς σου, καὶ ἐγὼ
ἀπὸ τῆς ζωῆς σου, καὶ ἐγὼ ἀπὸ
τῆς ζωῆς σου, καὶ ἐγὼ ἀπὸ τῆς
ζωῆς σου, καὶ ἐγὼ ἀπὸ τῆς ζωῆς
σου, καὶ ἐγὼ ἀπὸ τῆς ζωῆς σου...

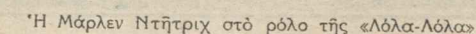
Ὅσο, ὁ Σαιντ-Μπέ, δὲν ἔ-
παιε στὴν παιδιὰ τῶν κομπλι

Ἡ Μαρίλη Νιτσεύη είχε γεννηθῆ στὸ 27 Ὀκτωβρίου τοῦ 1902 κ' ἦταν κόρη ἐνός ἀξιωματικοῦ τοῦ γερμανικοῦ στρατοῦ. Οἱ γονεῖς της τὴν προώρῳζαν γιὰ τὸ μὲν καὶ στάδιο καὶ τὴν ἐπέλεξαν ἀπὸ μικρῆς ὁδὸδεῖο γιὰ νὰ σπουδάσῃ πιάνο καὶ βιολί. Ὡς μικρὴ μουσικός, λαλοῦν, ἔκανε πραγματικὰ μεγάλες προόδους καὶ ἔκ' ἐπαινοῦν μὲν μέγαλο νοῦμα, ἀπὸ τὴν παραμονὴ τῆς πρώτης συναντήσεώς της δὲν ἔλειπε καὶ δὲν ἔστασε ἐν καρπῷ τοῦ χειρὸς της! Τὸ μοιγαῖο αὐτὸ δυστύχημα, ὅπως ἦταν ἐπόμενο, τὴν ἀνέγκρισε νὰ μείνῃ ἀνεργὸς πολλοὺς μῆνες καὶ τὸ κατὰ τὸ διάστημα αὐτὸ, ἡ ἀτυχὴ Μαρίλη ὥς τις νὰ ἐνδιαφερέται γιὰ τὸ θέατρο. Οἱ γονεῖς της παρακολούθησαν αὐτὴ τὴν τὴν ἐξέλιξι διχῶς θηλονοῦσαν, ἐκείνη δὲ στὸ τέλος κατώρθηκε νὰ τοὺς πείσῃ κ' ἐξακολουθῇ ἐστὶ νὰ προστομάζεται γιὰ τὴν ἀσκητὴ «καριέρα»...

Ὁ Στέφανος, νιώθοντας μιὰ παράξενη συγκίνησι μπροστά σ' ἐκείνη τὴν ἀσημέντι ἀκούη καλλιτεχνίᾳ, ἄκουσε τὸ τραγούδι τῆς καταγοητευμένης, πρόσεξε τὴν παθητικὴ νωχελίᾳ τῆς καὶ τὸ μοῖραϊο καὶ τυχοδιωκτικὸ ὕψος τῆς καὶ δίνωσ' ἃ διστάσῃ περὶ ἀνέβηκε στὰ παρσωνιῆ' ἔβλεπε τὸ κα-

Κανένας άλλος καλλιτέχνης δέν είχε μια
τόσο τραγική και τόσο αδυσώπητη μοίσα. Ο
Στέργιουλας είνε μαζί με την Κλάρα Μπόου
τα δυο μεγάλα θύματα του Χόλλυγουντ...

(Ἄρθρο τοῦ περιφήμου ἐγγαστριμύθου Σέρζι)

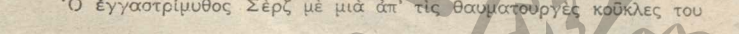
ἀπὸ τὰ ὅποια τὸ μὲν ἔνα
τοῦ ὅτι βουκόταν στὸ ὑπὸ
τὸ ἄλλο στήν σωφία ἐ-
κτιοῦ, οἱ ἀκούσται δὲν ἀν-
τινόντουσαν οὔτε κἂν τις μι-
τῶν χειλιῶν του καὶ σὲ
ἐροῦνταν ἢ διὰ τὸ νὰ τ

ὡς οὐκ ἔστιν ἡ τοῦ ἐπιεικτοῦ ἡ
ὡρία πού τοῦ ἄξιζε, ζήτουσε
μή.

Ἐντωμεταξύν, ἔφθασε κ' ἕνας
καρφύλακας, ὁ ὁποῖος ἀπηθύνη
πολλοὺς ἐρωτήσεις σὺ λωποδύ-
της. Ὁ λωποδύτης ἀποκρίθηκε.

«Ὁ Μπορέλ, γράφει δὲν ἦταν
μοναχὰ ἐγγαστριανθός. Ἦταν καὶ
πολὺ καλὸς κακικὸς καὶ χαριτω-
μένος φαρσέρ. Μία μέρα, σὺν
ἐατρῷ τοῦ «Παλαι—Ρουαγιά»,
ποῦ ἐπαίξε, βρισκόντουσαν καὶ

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΑΠΟΣΤΟ-
ΛΑΚΗΣ, Παιδίατρος. Ἐν
Τασιόβις ἐπὶ Ζετιανείδικυβείς.
Εὐκατασταθεὶς ἔν Ἀθήναις, ὁ
ἴδιος Ἀστυνόμος 10. Δέχεται
9-10 καὶ 4-6 μ.μ. Τὰς λοι-
πὰς ὥρας ἐπὶ συνετηύξει. Τηλ.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΑΠΟΣΤΟ-
ΛΑΚΗΣ, Παιδίατρος. Ἐν
Τασιόβις ἐπὶ Ζετιανείδικυβείς.
Εὐκατασταθεὶς ἔν Ἀθήναις, ὁ
ἴδιος Ἀστυνόμος 10. Δέχεται
9-10 καὶ 4-6 μ.μ. Τὰς λοι-
πὰς ὥρας ἐπὶ συνετηύξει. Τηλ.

Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΤΟΥ ΣΑ'Υ'ΛΩΚ

Ο Χάλλα Μπάρελκνυ, ο σύγχρονος, ο αληθινός Άρσεν Λουπέν, αναζητούσε ανά την κορυφία του παραθύρου, έβριζε μία ματιά στην αποπνικτική ομίχλη της "Οξφορντ-Στρίτ κι' άναστεναζε."

—Τί καίρις, μά' υ ν τ ή α ρ, τί καίρις! Ω, αν ήξερες πόσο είναι ωμορφη αυτή την εποχή η Βενετία...

—Εμπρός, Χάλλα! του είπα. Τί σ' εμποδίζει να περάσεις το φθινόπωρό σου στην πόλη των Δόγηδων;

—Ο νεώτερος Άρσεν Λουπέν χαμογέλασε μ' ένα μυστηριώδες ύφος.

—Πώς το παρόν, μου απάντησε, ένα ταξιδάκι στη Βενετία δεν θα ήταν διόλου φρόνιμο... Έβλεπα, βλέπεις, μία πρόσφατη ιστορία μ' έναν γέρο, Έβραίο Σάβλωκ... Άλφειντα, σου έχω διηγηθεί πως έκλεψε για δεύτερη φορά το περίφημο "μπαρσελέν" της πριγκηπίσσης Μέττερνιχ;

—Όχι, Χάλλα, του απάντησα. Εκείνο υμνο, που ξέρω, είναι ότι αφού "εγδύσες" τον περίφημο κοσμηματοπώλη της Κωνσταντινούπολης, πήρες την ίδια ημέρα το εξπρές για τη Βιέννη.

—Η Βιέννη, όμως, μά' υ φ ρ έ ν τ, δεν είναι και τόσο ωμορφη το φθινόπωρο. Μόνο στη Βενετία μπορεί να περάσει κανείς αυτήν την εποχή μερικές πραγματικά ευτυχισμένες ημέρες... Από τη Βιέννη λοιπόν πήραμε πάλι το εξπρές, το ίδιο βράδυ, για τη δαντελλένια πόλη των Δόγηδων...

—Ποιος ήταν μαζί σου, Χάλλα; τον ρώτησα περίεργος.

—Διόδολε! έχασες λοιπόν ότι ταξιδεύαμα μαζί με την Έβελίνα την τρυφερή φίλη μου και τον Χάρτμαν, τον «δικαιότερο γερμανό μου»; Κι' ακριβώς, αν δεν είχα μαζί μου την Έβελίνα, δεν θα μπορούσα τώρα να κυκλοφορώ ελεύθερα στη Βενετία, δίχως να φοβάμαι τις ενοχλήσεις των "Ιταλών κορραμπινιέρων". Μά' η γυναίκα, ν τ ή α ρ, είναι τρυφερά σπύταλες. Η Έβελίνα με τις συνθημαμένες ιδιοτροπίες της δεν άργησε να εξαντλήσει όλο το ρευστό χρήμα μας. Έτσι λοιπόν με κάθε τρόπο να πουλήσω το "μπαρσελέν" της πριγκηπίσσης Μέττερνιχ. Είχα απόλυτη ανάγκη από λιρέττες, από πολλές χιλιάδες λιρέττες...

—Ποιος όμως θα μου αγοράζε αυτό το πολύτιμο κόσμημα; Όλες η αστυνομίες της Ευρώπης είχαν εδοποιηθεί κιόλας για την κλοπή του. Έτσι δεν υπήρχε παρά μοναχά μία λύσις: ο κλεπταποδόχος!

—Α! μά' υ φ ρ έ ν τ, ο κλεπταποδόχος είναι ο απονιδότερος έγκλημα του διεθνούς λωποδύτη και γενικώς κάθε μικρού ή μεγάλου... Άρσεν Λουπέν! Μπορώ λοιπόν να σε βεβαιώσω ότι καμιά χαρά και καμιά απόλαυση δεν μπορεί να συγκριθεί με την ήδονή της έκδοκίσεως, που νοιώθει ένας Άνθρωπος του ασυναφούς μας, όταν καταφέρνει να πείσει ένα Άνθρωπο παιγνίδι σ' έναν από αυτούς τους σκοτεινούς και μισητούς τοκογλύδους μας...

...Ας είναι όμως... Ας ξαναγορίσουμε στην ιστορία μας. Θα δες ότι έχει ένα πολύ απρόοπτο και πολύ διασκεδαστικό τέλος...

...Πού βρισκόμαστε; "Α! γα", σου έλεγα ότι ήθελα να πουλήσω το "μπαρσελέν" της πριγκηπίσσης Μέττερνιχ και φυσικά κατέφυγα σ' έναν κλεπταποδόχο, σ' έναν Άπαιστο τοκογλύφο, στον περίφημο σ' όλη τη Βενετία Άβραχα Άβραχάμους. Αυτός ο σατανάς, πουλούσε ανατολίτικα χαλιά στο Ριάλτο κι' έκριβε μ' αυτόν τον τρόπο τις υποπτές αγοραπωλησίες του, με κάθε είδους λωποδύτες. Ο Άβραχάμους λοιπόν έμεινε κατενθουσιασμένος από το "μπαρσελέν", μ' αν Σάβλωκ που ήρτα, μου έδωσε μόνο πενήντα νιλιάδες λιρέττες, με την πρόφαση ότι, από καιρό τώρα τον κατακλύζουν οι "Ιταλοί αστυνομικοί, ότι θα ήταν υπερωμασμένος να φυλάξει το "μπαρσελέν" ένανλόκληρο χρόνο κι' ύστερα πει να επιχειρήσει την εξαγωγή του στο εξωτερικό, δηλαδή στις μεγάλες αγορές κοσμημάτων του Ροντένι...

Τί ήθελες να κάνω, ν τ ή α ρ; Νά βρω μίπως έναν χειρότερο κλέφτη; Είχα ανάγκη από χρήματα και δέχτηκα τις πενήντα χιλιάδες λιρέττες του Σάβλωκ, αν και το "μπαρσελέν" μου αξίζει περισσότερο από τρακόσιες! Μά' δεν θέλω να σου κρύψω ότι ήταν ω-

ρα μου μετρούσε τις λιρέττες ο Άβραχα Άβραχάμους, έτριζε τα δόντια μου από τη λύπη...

Την άλλη ημέρα, εχρησιμοποιώντας πού είχα ξαναγορίσει το πορτοφόλι μου, άφησα την Έβελίνα στο "Ρουαγιάλ Ντανιέλο", στο καλύτερο δηλαδή ξενοδοχείο της Βενετίας και, με μία γόνδολα, έκανα μία μικρή εκδρομή ως την Πιάτζα, για να συναντήσω εκεί πέρα μερικούς λαθρεμπόρους που ήσαν παλιές γνωριμιές μου... Είχα, βλέπεις, επαγγελματική υποχρέωση να τους επισκεφθώ και να περάσω μαζί τους μερικές ευχάριστες, αλλά και κάποιες μυστηριώδεις ώρες...

Σού ζήτη ο συγγνώμη γι' αυτήν την παρόρρηση... Μά' είναι τόσο ευχαριστό να ξαναβρίσκω κανείς μερικούς παλιούς κι' αφοσιωμένους φίλους!... Ξέρω ότι εσύ θέλεις να μάθεις τί άπόγινε το "μπαρσελέν", στά γέροντα του Έβραίου τοκογλύφου. "Ε, λοιπόν! Θα το πιστέψω; Τό ίδιο εκείνο πρωί, που έτοιμαζόμουν να φύγω από τη Βενετία, συνέβη στον Σάβλωκ να πολύ άτυχη περιπέτεια...

Δεν είχε προστάσει ακόμα να ταχυπονήσει τ' ανατολίτικα χαλιά του, όταν άξαφνα, στην πόρτα του σκοτεινού κι' όπλοτου μαγαζιού του που βρισκόταν στη δεύτερο πάτωμα, ενός παλιού μεγάρου, παρουσιάστηκε ένας άξιωματικός με δυο "καρραμπινιέρους"

και με μία διαταγή "ερέυνης" κατόικον, υπογεγραμμένη από τον διευθυντή της αστυνομίας της Βενετίας!

—"Ε, Άβραχάμους, του είπα ο άξιωματικός των "καρραμπινιέρων", είναι περίεργος να μάθω αν δείχνεις χόες την επίσκεψή ενός Έγγλεζου, ενός διεθνούς λωποδύτη που κατάκλεψε το καλύτερο κοσμηματοπώλη της Κωνσταντινούπολης...

—Ο κλεπταποδόχος, δίχως να χάσει τη ψυχραιμία του, άρχισε να δικαιολογείται σαν τον άθωτο άνθρωπο του κόσμου.

—Ω, σινιόρ, τί λέτε! Δεν ήρθε γιός στο μαγαζί μου κανένας Έγγλεζος λωποδύτης! Τί θαγόταν να κάνει, σινιόρ; Ν' αγοράσει χαλιά; Κι' έπειτα, πως θέλετε να ξέρω αν τ' άποψη των παλιών μου προσέρχεται από "κλεψίφες; Μπορώ να τ' έρω αυτό, σινιόρ ο σ' υ φ ρ έ ν τ; Εγώ κατατάξω να πουλήσω τ' χαλιά μου, σινιόρ...

—Α! Πολλά χαλιά, έ; τον ρώτησε δισταπτικά ο άξιωματικός. Άβραχάμους, είσαι μία διαδόλιμή γοργά αλεπού! "Ελα, έρω πώς αγοράζεις και γουσαφικά, νιλιά και γουσαφικά... κλεμμένα!"

—Μαντόνα Πουρίσισι, μά' υ φ ρ έ ν τ, ο γέρο Σάβλωκ μ' έδωσε αμέσως το "μπαρσελέν" μου, αλλά εγώ σ' έδωσα τ' άποψη μου. "Υστερα πήδηξα από το παράθυρο και τρέξω στην Πιάτζα..."

—Ο άξιωματικός, δίχως να δώσει καμιά σημασία στις δικαιολογίες του Έβραίου τοκογλύφου, έριξε μία έρευνητική ματιά στο μαγαζί του κι' έπειτα τον ρώτησε πάλι: —Λοιπόν, Άβραχάμους, δίν θέλεις να μου πης πώς αγοράζει εκείνο το "μπαρσελέν" που σου πουλήσε γιες ο Έγγλεζος;

—Δεν αγοράσα κανένα "μπαρσελέν", σινιόρ.

—Πάει καλά τότε! Δεξέ μου όμως τα βιβλία που κι' άντικειμενικά και την χάσα σου! Νά η διαταγή της αστυνομίας για την έρευνά!

—Ο γέρο Σάβλωκ, τρέμοντας σύγκορμος, άνοιξε τ' άποψη του κι' έπειτα μ' ένα βαθύ αναστεναγμό, ξεκλείδωσε την πόρτα του.

Οι "καρραμπινιέροι" τότε δεν άργησαν ν' ανακαλύψουν σε μία κρυφή θύκη, στο βάθος της κάπτας, ένα όλόκληρο θησαυρό από υπέροχα λάντιν, μαργαριτάρια και κάθε είδους γουσαφικά και μαζί μ' αυτά και το "μπαρσελέν" της πριγκηπίσσης Μέττερνιχ!

—Μπορείς τώρα να μου εξηγήσεις πώς ήρθαν στα γέροντα σου όλα αυτά τ' άποψη, γέρο Άβραχάμους; τον ρώτησε πάλι ο άξιωματικός.

—Ο κλεπταποδόχος, ώστόσο, δεν παύησε. Είχε έτοιμη κιόλας την απάντησι.

—Αυτά τα γουσαφικά, σινιόρ, είναι ενέχυρα! Γιατί δεν με ρωτάσατε π'όχι μ'όχι να σας το πω; Ένέχυρα, σινιόρ...

Διηγήσας λοιπόν τ' άποψη μου και τ' άποψη μου...

—Τί μου λές! φώναξε άρρωστικά ο άξιωματικός. Δεν πουλάς λοιπόν μοναχά χαλιά; "Ε, γιες το διαβόλο, ξέρεις τί είσαι; Είσαι ένας κλεπταποδόχος! Εμπρός. Λέγς τώρα πώς αγοράσες αυτό το "μπαρσελέν", που το έκλεψε ο Έγγλεζος από την Κωνσταντινούπολη; —Δεν τ' αγοράσα, σινιόρ ο σ' υ φ ρ έ ν τ, έλεγε. Διακαταρρέθηκε πάλι ο Ρώσος. Δεν ήξερα πως είναι κλεμμένο! Τό κράτησα για ενέχυρο...

—Λες ψέματα, Άβραχάμους! του άπάντησε ο άξιωματικός και γρονθώντας προς τους "καρραμπινιέρους" τους διέταξε να κάνουν ένα δώμα όλο το θησαυρό του Έβραίου τοκογλύφου και να τ' άρραχίσουν απ'όσα τ' άποψη...

—Έπειτα, με τ' όμοιο θρησκευτικό χαμόγελο, είπα στον Άβραχάμους:

—Τί λες τώρα, γοργά αλεπού; Άρνιέται ακόμα ότι είσαι ένας κλεπταποδόχος;

—Η φωτιά τ' άποψη να πέση και να με κάη! όρμήλας τρυκαριάρης ο Σάβλωκ.

—Ποιος τ' άποψη τις χειροπέδες! Διότι τ' άποψη τους "καρραμπινιέρους" που ο Έβραιος άξιωματικός, Έμπρός! Ποίησε να γλυτώνουμε... Άβραχα Άβραχάμους, εν όνομα! του βασιλέως και του νόμου, σε συλλυβήσαν ως συνήθως κλοπή κι' ως κλεπταποδόχο!

Την ίδια στιγμή οι "καρραμπινιέροι" πήρανε τις χειροπέδες στον γέρο Έβραίο και τον έπαιξαν έξω από το μαγαζί του. Ο άξιωματικός πήρε το δέμα με τ' άποψη του και τους άκούσθησε. Στη τέλος της σκέψης, αφού είδε ότι τ' άποψη...

Ο Έβραιος τοκογλύφος δέχτηκε από πίσω ένα δυνάει γότσημα στο κεφάλι και στο έπ' άποψη άναίσθητος καταγής. Οι δυο καρραμπινιέροι τότε, τ' άποψη έδωσαν τα πόδια μ' ένα σπινι, τ' άποψη έφραξαν το στόμα μ' ένα σπινι κι' έπειτα τον άρραξαν και τον πέταξαν μέσα σε μία σκοτεινή κι' άδεια άποψη που βρισκόταν κάτω από τ' άποψη. "Υστερα πήδηξα από το παράθυρο και τρέξω στην Πιάτζα..."

—Διόδολε! φώναξε κατάπληκτος. Αδού, λοιπόν, οι τρεις φευκαστυνομικοί ήταν ο φίλος σου ο λαθρεμπόρος;

—Ακριβώς, μά' υ φ ρ έ ν τ! Εγώ τους είχα στείλει, για να έκδικηθώ εκείνο τον γέρο Σάβλωκ. Κι' έγω ε γ α προσεγγίσαμε αυτό το κλοπή. Μά' δεν κράτησα ούτε ένα μαργαριτάρι από το θησαυρό του Έβραίου. Τον άποψη έλε στις καλύτερες "Ιταλούς φίλους μου. Εγώ άκρίβηκα μόνον να ξαναπάρω το "μπαρσελέν" της πριγκηπίσσης Μέττερνιχ που τ' άποψη άρραξαν στο Κάιρο, σ' έναν "Ινδό κοσμηματοπώλη τρεις χιλιάδες λίρες στερελίτες..."

—Όσο τώρα για τον Άβραχα Άβραχάμους, τί να σου πω, γτ ή α ρ; Στο πρόσωπό του γι' έκδικητ' έδωσαν τους τοκογλύφους κι' έδωσαν τους κλεπταποδόχους, που βασανίζουν και κατακλύζουν κι' αυτούς ακόμα τους διεθνείς λωποδύτες!... Όμοιότητες, λοιπόν, ότι δεν τ' άποψη ένα τέτοιο μάθημα...

Κι' ο Χάλλα Μπάρελκνυ, μ' ένα σαρδόνιο γέλιο, στάθηκε πάλι μπροστά στη πόρτα και βύθισε το βλέμμα του στην πένθιμη ομίχλη που σκέπαζε σαν ένα γοργό σέλινο το θνητοπνεύ το Λονδίνο.

ΚΛΩΝΤ ΒΕΝΣΙΑ

ΑΦΡΟΣ ΤΗΣ ΝΕΚΡΑΣ ΘΑΛΑΣΣΗΣ

Είπε το τελευταίο δημιούργημα των ινστιτούτων Pearce και εδρεύοντα, κατόπιν συμβάσεως—για όλη την Ανατολή, συμπεριλαμβανομένης και της Ιταλίας—μόνο στην Academie de Banté Mme Ketty, Πραξιτέλως 11 (Υπουργ. Ναυτικών). Τηλέφ. 22-088. Καθαρίζει, τονώνει και φρεσκάει το δέρμα και δίνει τη βελούδινη απαλότητα του δέρματος μικρού παιδιού. Αποτέλεσμα έκκλητικά από την πρώτη μέρα.

Την άλλη μέρα όμως έλαβε από τον ιδιοκτήτη του κήπου ένα λογαριασμό 3.750 γουινιάς το τριαντάφυλλο αυτό αποτελούσε ένα νέο είδος για την παραγωγή του όποιου γρειοθήσαν δέκα ετών προσπάθειες.

Ο δούξ όμως δεν ένοιαζε να πείσει γι' αυτό. Ένα τριαντάφυλλο, όσα σπάνια κι' άν ήταν, μπορούσε να κοπεί 3.750 γουινιάς! Έπληκλούθησε, λοιπόν, δίχως την όποια έκείρις ο ιδιοκτήτης του κήπου κι' έτσι η ευγενής δούξ έπληρωσε με το όποιο αίσθημα πόνου μία άπλη φιλοφροσύνη προς τη συνουσία του.

ΑΠΟ ΔΩ ΚΙ' ΑΠΟ ΚΕΙ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

(Του Λουδοβίκου ΙΙου, του Τουρκούτου Γάσσου, του Ροσσίνι κλπ.)

Ο Λουδοβίκος ΙΑ' της Γαλλίας άκούγοντας κάποτε ένα κωλικό του να λέει: "Ο κύριος πατήρ μου, ήη κυρία μητέρα μου" άρχισε να τον κοροϊεύει λέγοντάς του:

—Κύριε κύριε, παραγγέλτε, σας παρακαλώ, στον κύριο σταυλό μου να διατάξη τον κύριον ιπποκόμο μου να ξέση τους κύριους ίππους στην κυρία άμαξά μου!...

Ο μέγας Γερμανός φιλόσοφος Λεβίντιους έδίδασκε πώς ο Θεός έπλεσε τα πάντα με άπειρη σοφία και πως αυτός έδω ο κόσμος είναι ο καλύτερος που μπορεί να γίνει.

Ένας μαθητής του χαμπούρη, για να τον πειράξει, τον έρωτησε μία μέρα: —Κι' εγώ, κύριε καθηγητά, πως σας φαίνεται;

Ο φιλόσοφος κατάλαβε το πείραγμα και βγήκε από τη δύσκολη θέση με την εξής απάντησι: —Νά σου πω, φίλε μου, για χαμπούρης είσαι πολύ καλά κωμωμένος!... Καλύτερος χαμπούρης δεν θα μπορούσε να γίνει!...

Στον ποιητή Τουρκούτο Τάσσο είπαν κάποτε πως είναι φίλος του τον χαρλογύροσε σ' όλην την κόσμο.

—Καλύτερα να με κακολογή αυτός σ' όλην την κόσμο, απάντησε άμωμωτος ο ποιητής, παρά να με κακολογή όλος ο κόσμος σ' αυτόν!...

Μία μέρα ένας παχύτατος, αλλά και θορύβος έρασι τεχνίτης άόδης είπε στο Ροσσίνι:

—Δεν νομίζετε, διόσκαλε, ότι έχω τα όντα να έκπληκθώ τον πεισιπτό της, έρω γαργάρε στη βίλλα της άδελφής της;

Την ημέρα εκείνη, όπως έγραψαν άγρότεροι ένομοιόδοτες της Νεαπόλεως, ή γι' άποψη Νεαπολίτην διάδοσε στην παλάμη της βασιλείσσης τη δολοφονία του βασιλέως της Πρωγαλίας και του διαδόχου.

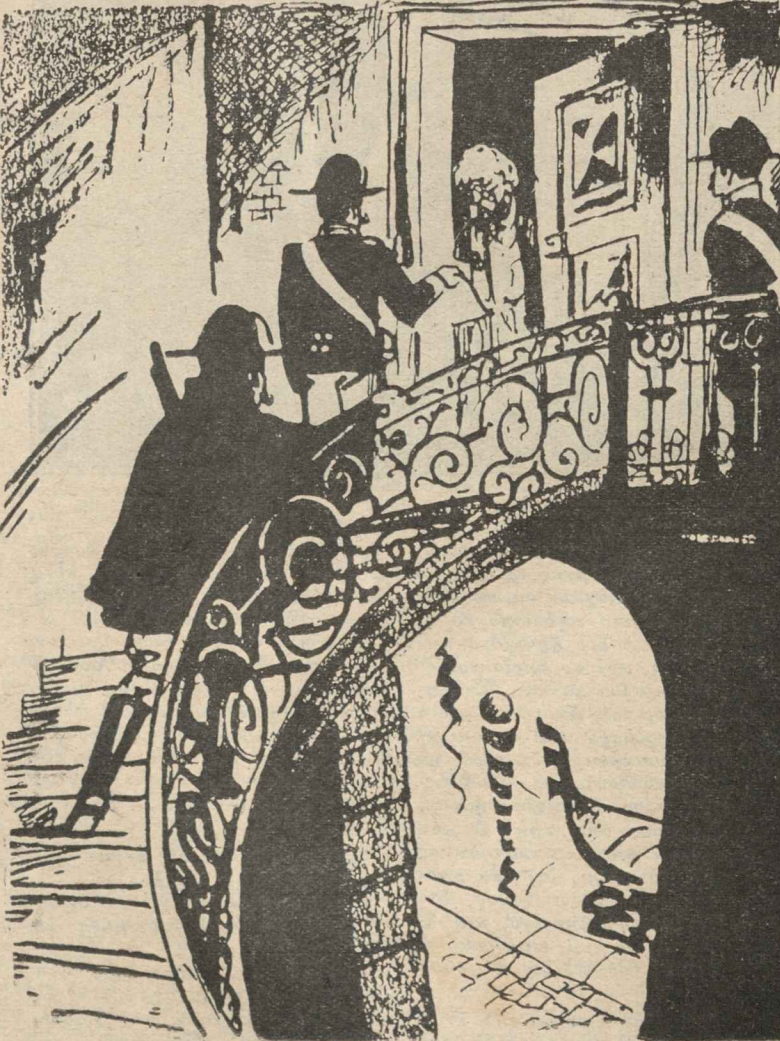
Ένας Ρώσος στρατηγός κάποτε, σε μία έσπεριδα, βλεπόντας τον διάσημο μουσουργό Λίσα να νάναι πτολούμενος μ' ένα πλήθος παρθέτων, τον ρώτησε:

—Πού και πώς υπηρέτησες και άποκτησατε τόσα τρυφικά παρθένα; —Εγώ δεν υπηρέτω... Άδού!... άπάντησε άποσπράφως ο μεγάλος μουσουργός.

Όταν ήταν πολύ νέος άκόμα ο Λίστ, έρω με συνουσία: άπόπιν του άλεκτότερου ακροατήριου. Την εποχή εκείνη, ένα βράδυ, ή σέκυρος του περσικού πολιτικού Μέττερνιχ είπε στον νεαρό μουσουργό:

—Πιστεύω, κύριε Λίστ, ότι θα κάνετε καλά δουλειές... —Όχι, δεν κάνω καλές δουλειές αλλά μουσική, απάντησε ο Λίστ.

Κι' έπειδή άναφέρω στη ανέκδοτο αυτή τη σέκυρος του Μέττερνιχ, αξίζει να πούμε ότι αυτήν δεν σπαιζόταν και άποψη τη λαπαζόνα και το έσπινος των έσφράστωνται. Συγγνώμη με Μέττερνιχ έλεγε άποψη στυγνώς για την κυρία του: "Την παντρεύτηκα, αλλά δεν κατώρθωσα να την άναβήσω."

Στην πόρτα του σκοτεινού κι' όπλοτου μαγαζιού του παρουσιάστηκε ένας άξιωματικός με δυο καρραμπινιέρους!...

Μ ΖΕΒΑΚΟ

Η Βασίλισσα ν' Άργκό

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ. — 'Ο νεαρός Ιππότης Χοέλ ντε Μοντομπάν, γόνος μεγάλης οικογενείας, σπών πορό θυμώ ο πατέρας του δεν άφισε παρά μόνο χρέη, φτάνει στο Παρίσι, μαζί με τον υπηρέτη του Λαγκρόνι, για να κάνει την τύχη του. Έχει μία συστατική επιστολή προς τον Καρδινάλιο της Λωρραίνης, τον πανίσχυρο άδελφό του δούκα ντε Γκυζ, μά αντί να του την πάει άμεσως και να όρη προστασία κοντά του, περιφέρει τον καιρό του μπροστά στο φεγγίτη της σούπας του ξενοδοχείου που μένει, κυττώνοντας κάποιο στα στο φεγγίτη. Στο σπίτι αυτό μένει με άρραστοτή νέα, η Πριμερόζα, με την οποία ο Ιππότης μας είχε τρελλά έρωτευμένους, χωρίς όστόσο να την έχη πλησιάσει ποτέ... Έκτος όμως απ' τον Μοντομπάν, είχε τρελλά έρωτευμένους με μία Πριμερόζα κι' ο διάδοχος του θρόνου, 'Ερρίκος Β', ο οποίος έχει αναθέσει στον ασλικο του ντε Βιλ και τους μπράβους Κεντενάς και Μπουκασέν, να του την βρούν με κάθε τρόπο. 'Επίσης έρωτευμένους μαζί της εινε κι' ο καρδινάλιος της Λωρραίνης, ο οποίος αναθέτει σε δυο μοναχούς, το Τιμπώ και Λουμπέν, να την παρακολουθούν. Μά ο Μοντομπάν, ο οποίος τ' αντιλαμβάνεται αυτό, ελποκοπέ άγρίως και τους μοναχούς και τους μπράβους. Μέσα στο πανδοχείο, εινε πρόσωπα, ένας νεαρός και όραιο ελπιόνης, ονομαζόμενος Άλκιντόρ, που τον παρακολουθούν από κοντά τέσσερες φοβέροι και τρομεροί παληκαράδες. 'Ο Άλκιντόρ, ή μάλλον ή Άλκιντόρ, γιατί στην πραγματικότητα εινε γυναίκα, ηγαίνει μετά τα έπεισοδια αυτά στο σπίτι της Πριμερόζας, την οποία αποκαλεί άδελφή. Πράγματι δε την Πριμερόζα την έχει υιοθετήσει ή μητέρα της Άλκιντόρ, ή κ. ντε Μπανιόλε. Μά ο Μοντομπάν, ο οποίος έντομεταξύ έχει έλανευρισει στη σοφία του, βλέπει από το φεγγίτη της την Άλκιντόρ και την Πριμερόζα να φιλιούνται... Γίνεται δε έξω φρενών απ' τη ζήλεια του, γιατί νομίζει πως ή Άλκιντόρ εινε άντρας.

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Θεωρούμε περσιτό να σάς πούμε ότι ένώ ο Μοντομπάν έπαυσε αυτή την κάτοφασ, συγχρόνως προχωρούσε προς το φεγγίτη. 'Οχι όμως για να όη την άπαστη! 'Οεός φυλάζει! Άπεναντίας, ήθελε να κεραινοβολήσει την Πριμερόζα για την περιφρόνησί του.

Τη στιγμή όμως εκείνη ή άπαστη δεν φαινότανε στο δωμάτιο. Συνώδεσε τον κινητήρα της ως τη σκάλα. 'Οστόσο, ο Μοντομπάν δεν τό κούνησε διόλου από το παράθυρο—όχι βέβαια επειδή περιμενε την Πριμερόζα... Παρακολουθούσε άπλως το βαρόνο ντε Βιλ, ο οποίος φάνηκε ξαφνικά στο όριο, ακολουθούμενος από πέντ' έξη μπράβους του. Καί ο Μοντομπάν προσπάθησε να πείση τον έναντο που ότι στεκότανε στο παράθυρο από περιέργεια να όη τι μορφασιώσ θά έκανε ο άρχηγός των μπράβων του διαδόχου όταν θά έδλεπε τον Κεντενάς και τον Μπουκασέν ξεπλωμένους στο χατάκι.

—'Ας την υπερασπιστή τώρα ο μνηστήρ της, άν θέλη! —Έλεγε με τό νου του, ένώ παρακολουθούσε όλες τις κινήσεις του βαρόνου.— Αυτό εινε, έπ' τέλους, δική του δουλειά και όχι δική μου! Οί μπράβοι του καρδινάλιου και του διαδόχου μπορούν να την τραγουήσουν όσο θέλουν... Μπορούν και να την άπειλήσουν και να την προσβάλουν όσο θέλουν!.. 'Η πανοικία να με θανατώση και ο διάβολος να με τριπήση με τα κέρατά του και να με πετάξη στο μεγαλύτερο καζάνι της κολάσεως του, άν θά σηκώσω τό χέρι μου να την προστατεύσω... 'Ας την υπερασπιστή ΕΚΕΙΝΟΣ!..

Ένώ ο Μοντομπάν έπερνε αυτή την άποφαι—ή οποία ασφαλώς θά είχε την ίδια τύχη με τις προηγούμενες!—ή Πριμερόζα ξανάμπερνε στο δωμάτιο. 'Ο άναγνώστης θά θυμάται πως ή νέα άνησύνχε σε όταν είδε τον Μοντομπάν όωρό και άλλαγμένο. Καί τον έοριξε ένα βλέμμα, που εξέφραζε καθαρή την έρώτησι :

—Τί έχετε ;

'Ο Μοντομπάν κατάλαβε τη σημασία αυτής της ματιάς. Ποιν ά πό λίγη ώρα, τό βλέμμα αυτό θά τον έκανε ν' άνατριχίση από χαρά, επειδή θά ήταν άποδείξει του ένδιαφέροντος της κοπέλλας. Μά ή κατάσταση είχε αλλάξει πολύ μέσα σε λίγες στιγμές. 'Η Πριμερόζα μετεβλήθη ξαφνικά σε άπαστη, σε φιλάρεσκη και σε άκαρδη, άφού είλε ένα μνηστήρα! Καί ο Μοντομπάν, ο οποίος θά γονάτιζε κείνη τη στιγμή μπρος στην κοπέλλα, άν δεν μεσολαβούσε ή γνωστή σκηνή, της έοριξε τώρα μία όργισμένη ματιά και της γύρισε περιφρονητικά τις πλάτες!..

'Η περιφρόνησίς του αυτή έκανε τη νέα να νοιώση δυνατό πόνο στην καρδιά. Σωριάστηκε σ' ένα καναπέ με θλίψη, ένώ τα όραιο της ματία, τα πλημμυρισμένα από δάκρυα, καίτοιδαν πάντα προς τό παράθυρο.

—Μά τί τού έκανα και εινε θυμωμένος μαζί μου; ψιθύρισε.

Φάνηκε στο όριο ο βαρόνος ντε Βιλ, ακολουθούμενος από πέντ' έξη μπράβους του...

Τού κάκου όμως βασάνιζε τό μυαλό της για να θυμηθι μήπως διασώστηκε το φίλο της χωρίς να τό καταλάβη.

Ξαφνικά, μία λάμψη φώτισε τη μνήμη της. Καί τα δάκρυα, που ήσαν έτοιμα ν' αναβλύσουν από τα μάτια της, σταμάτησαν. Μ' άπείραντη χαρά πλημμύρισε την καρδιά της. Καί ένα φωτεινό χαμόγελο ζωγραφίστηκε στο πρόσωπό της, ένώ έλεγε με τό νου της :

—Τώρα τα καταλαβαίνω όλα : Θεέ μου, γιατί να μη τό δύλογιστώ πό μπροστά ή 'Ο Μοντομπάν είδε την Άλκιντόρ ντυμένη Ιππότη... Την είδε να μ' άγκαλιάζει, να με φιλά, να μου σφίγγη τα χέρια, να μου μιλά με τρυφερότητα!.. Δυστυχισμένη Μοντομπάν, ζήλευεις τώρα τον Ιππότη!.. Πόσο θά υπέφερε, πόσο θά υποφέρει άκόμα! Μά δεν θέλω να έχη την ιδέα ότι ή Άλκιντόρ εινε άντρας... Τί ευτυχισμένη που είμαι, Θεέ μου!..

Σηκώθηκε από τον καναπέ και στήθηκε στις μύτες των ποδιών της, μπρος στο παράθυρο, τη στιγμή δηλαδή που εμφανιζότανε και πάλι ο Μοντομπάν στο δικό του φεγγίτη.

Τη φορά όμως αυτή, ο Μοντομπάν ούτε γύρισε καν τό κεφάλι του να κυτάξη την Πριμερόζα. Παρακολουθούσε με τό βλέμμα το βαρόνο ντε Βιλ, ο οποίος, όταν έφτασε στην άρχή του όρου, άναγνώρισε τοις ανθρώπους του που ήσαν ξεπλωμένοι χάμο, χωρίς να δίνουν σημεία ζωής.

'Ο άρχηγός των μπράβων του διαδόχου έτρεξε να βοηθήσει τοις τραυματίες. Χάρις στις περσιότητες του, ο Κεντενάς και ο Μπουκασέν συνήθανε κάπως και εξέγησαν στο βαρόνο τι είχε συμβή.

Από τα όργισμένα βλέμματα που έοριζαν ο Κεντενάς και ο Μπουκασέν στο πανδοχείο, από τον άπότομο και άπειλητικό τρόπο με τον όποιο ο βαρόνος γύρισε προς τό μέρος εκείνο, ο Μοντομπάν κατάλαβε πως οι άνθρωποι εκείνοι έκαναν λόγο γι' αυτόν.

'Οστόσο ο Μοντομπάν δεν κουνήθηκε διόλου από τη θέσι του.

'Ο διάβολος να με τριπήση με τα κέρατά του άν θά τό κούνησω από δω! βρυχήθηκε.

'Η Πριμερόζα εξακολουθούσε να στέκεται μπρος στο παράθυρο. 'Ηταν άκόμα πλημμυρισμένη από μ' άπείραντη χαρά.

Ποτέ άλλοτε στη ζωή της δεν θυμότανε να είχε δοκιμάση τέτοια χαρά. Τί ζητούσε τώρα ή Πριμερόζα; Άπλούστατα : να δώση του Μοντομπάν να καταλάβη πως είχε γελαστή, πως ο Ιππότης που την φίλησε ήταν άδελφός της.

Ότε καν συλλογιζότανε πόσο παράτολμο και άναρχοστο ήταν αυτό που ζητούσε να κάνει, να ζητήσει δηλαδή, πρώτη αυτή, να συνεννοηθί μ' ένα νέο στον όποιο δεν είχε άποτεινεί ποτέ τό λόγο, μ' ένα νέο τον όποιο δεν έγνώριζε...

Μά ή Πριμερόζα δεν ήταν σε θέσι να λογικευθί. Τό μόνο που έαυθυμούσε ήταν να καθησυχάση τό Μοντομπάν, να τον κάνει να μη βασανίζεται άδικα...

Καί ή Πριμερόζα έσπινε από τό παράθυρο και φώναζε μ' όλη τη δύναμή της :

—Είνε άδελφός μου!..

Τη στιγμή όμως εκείνη ακριβώς, ο Μοντομπάν τραθήχηκε από τό παράθυρο κ' έτρεξε προς τη σκάλα.

—Τί κρίμα! Δεν μ' άκουσε!.. ψιθύρισε λυπημένη ή νέα.

Πράγματι, ο Μοντομπάν δεν την είχε άκούσει. Βρισκότανε κήλας στη σκάλα. Κ' ένώ κατέβαινε τέσσερα-τέσσερα τα σκαλιά, έλεγε με τό νου του :

—Θά πάω πειά να ένδιαφέρωμαι γι' αυτήν την κοκέττα... γιατί εινε αληθινά μία φιλάρεσκη, μία άκαρδη που της άρέσει να με βασανίζει, για να δοκιμάξη τη σπιννική της δίννα... 'Εκείνο που θέλω τώρα, εινε να άποδείξω σ' αυτόν τον έλεεινό βαρόνο ότι δεν μπορεί να με προκαλέ... Άπό τό ύψος με τό όποιο μιλούσε στους ανθρώπους του, κατάλαβα πως μ' έβριζε, με άπειλούσε και με προκαλούσε... Πάω λοιπόν να τον συναντήσω και τού δείξω ποιός είμαι... Καί αυτό τό κάνω όχι για κείνη, μά για τό δικό μου αξιοπρέπεια...

'Ο Μοντομπάν όμως προσπαθούσε να γελάση τον ίδιο του τον

εαυτό. "Αν όμοιωσε τώρα σαν θέλλα κατά τού Βιλ, δεν θά τό έκανε για τη δική του αξιοπρέπεια, όπως έλεγε. Έτρεχε να συναντήσει τό βαρόνο για τό κατήφι της Πριμερόζας. Με τη διαφορά πως δεν ήθελε να τό όμολογήση...

Πέρασε, λοιπόν, με τρία πήδηματα από τη μεγάλη αίθουσα του πανδοχείου, κατέβηκε σαν μπάλα τα σκαλιά της έξωτερικής σκάλας και βρέθηκε στο όριο για ν' άκούση τό όνομά του να τό προσφύουν πολλά χέρια μαζί, συνδυαζόμενο βέβαια από έπίθετα και χαρακτηρισμούς κάθε άλλο παρά κομικευτικούς.

'Ο βαρόνος ντε Βιλ, ο Κεντενάς, ο Μπουκασέν και οί ύπόλοιποι μπράβοι έβριζαν με τα χειρότερα έπίθετα τό Μοντομπάν για να ξεθυμάνουν. Φώναζαν, χειρονομούσαν, ούρλιαζαν, άπειλόντας γη και σιχρόν. Καί με τα ξεφωνητά τους έσπιναν κ' οί βρυχηθμοί των φίλησχαν καλογήρων, που μεταχειρίζονταν περισσότερες λατινικές λέξεις παρά γαλλικές.

'Ο Τιμπώ και ο Λουμπέν, άφού προσπάθησαν τού κάκου να σηκώσουν όλη τη γειτονιά στο πόδι, έτοιμαζόντουσαν να φύγουν από τό όριο εκείνο, στον όποιο είχαν πάει πραγματική πανολεθρία, όταν, ξαφνικά, παρουσιάστηκαν ο βαρόνος και οί μπράβοι του. 'Ο Τιμπώ και ο Λουμπέν κατάλαβαν από τα λόγια των κωμωγιοφερόμενων πως τοις ήρθε μ' άνέλπιστη ένίσχυσι από κεί που δεν τό περίμεναν. Καί άποφάσαν να μείνουν, ζητώντας συγχρόνως να έρεθίσουν περισσότερο τοις μπράβους με τις φωνές τους.

'Όσο για την Άλκιντόρ και την ακολουθία της τοις τριάνδους, είχαν έξαφανιστή όλοι.

'Όταν ο Τιμπώ και ο Λουμπέν είδαν τό Μοντομπάν να εμφανίζεται στο όριο, άσποτόζωσαν, για να βρσθούν σε άρκετη άπόσταση μακριά του, και ήσπερα άρχισαν να ούρλιαζαν όλοι μαζί :

—Αυτός εινε! Αυτός εινε! ο καταραμένος ο Μοντομπάν! Μη τον άφήνουμε να φύγη!..

'Ο βαρόνος ντε Βιλ έκανε μια άπότομη μεταβολή και βρέθηκε πρόσωπο με πρόσωπο με τό Μοντομπάν, ο όποιος τον καίταξε προσεκτικά.

—Εσύ είσαι ο Ιππότης ντε Μοντομπάν; βρυχήθηκε ο βαρόνος.

—Εγώ είμαι! Άποκρίθηκε ο Μοντομπάν με μεγάλη άταραξία.

—Εσύ είσαι που κακομεταχειρίστηκες αυτούς τοις άντεράσπιστους καλόγερους καθός και τοις δυό άνθρώπους μου;

—Εγώ παράγνι τιμώρησα, όπως τοις άείζε, τοις δυό αυτούς καλόγερους που ούρλιαζαν, ζητώντας τό κεφάλι μου. Κι' εγώ τιμώρησα τα δυό αυτά καδάματα της ακολουθίας σου!

Μά άγρια λάμψη φώτισε τα μάτια τού ντε Βιλ, ο όποιος έκανε μια κίνησι, σαν να ήθελε να όρηση πάνω στο Μοντομπάν.

Σωριάστηκε όμως. Καί έλε, με φωνή που προσπαθούσε να την κάνει σταθερή :

—Εσύ είλες τό θράσος ν' άπαγορεύσεις στους δυό αυτούς ανθρώπους να περάσουν από τό όριο και να μπουν στο πανδοχείο;

—Μάλιστα! Άποκρίθηκε ο Μοντομπάν με την ίδια πάντοτε άταραξία.

Καί προσέθεσε άμέσως :

—Έχω επίσης τό θράσος να σου άπαγορεύσω...

—Τί είλες ;... βροντοφώναζε ο βαρόνος, όκνευρισμένος πειά από τη γαλήνη τού συνομιλήτου του. Τοιμιάς να λές σε μένα τη λέξι κοσύ άπαγορεύω!..

—Σού άπαγορεύω — συνέχισε ο Μοντομπάν, άπαθέστατα, —να πλησιάσης πάνω από έκατό βήματα αυτό τό σπίτι. 'Επειδή όμως έχεις περάσει τώρα αυτό τό όριο, σε παρακαλώ να μου κάνης τη μεγάλη χάρι να ξεκομπιστής, έσύ και οί μπράβοι σου, που με κυττάζουν τώρα με μάτια όρθάνονχα, σαν να μην είδαν άλλοτε στη ζωή τους άνθρωπο!..

'Η παράδοξη ή έξοφρενική αυτή άξίωσις τού Μοντομπάν, ή όπαι διατυπώθηκε με τόνο τόσο ψυχρό, προξένησε τέτοια κατάπληξι στο βαρόνο, όστε ο ντε Βιλ έμεινε για μία στιγμή άλαλος και άκίνητος, σαν άποδλωκαμένος.

'Οστόσο, δεν άργησε να συνέλθι από την παραζάλη του. Καί είπε με τόνο περιφρονητικής ειρωνείας :

—'Ετσι, έ;... Δίνεις, βλέπω, κά διαταγές!.. Εέρεις όμως, παιδί μου, με πόσην έχεις την τιμή να κουνεντιάσης τώρα; Εέρεις ποιός είμαι γώ;

—Τό έξω, και πολύ καλά μάλιστα! Άποκρίθηκε ο Μοντομπάν. Πλησίασε τό βαρόνο τόσο που τον άγγιξε σχεδόν, κάφρισε τα βλέμματα του στα μάτια του Βιλ και ψιθύρισε ανάμεσα στα δόντια του, με ύψος συντριπτικής περιφρονησεως :

Είμαι ο βαρόνος ντε Βιλ, άρχηγός των σπιγούνων και των δολοφόνων που μπροδοτεί ο διάδοχος της Γαλλίας!

—Μά τα κέρατα του διαδόχου!.. γούλισε ο βαρόνος, άφρίζοντας από τη λύσσα του.

—Είμαι επίσης ο καλοκάγαθος και ύπομονετικός σύζυγος της κωρίας ντε Σαβινύ, εύνοσημένης του διαδόχου έν γνώσει σου! συνέχισε ο Μοντομπάν με την ίδια καταπληκτική άπάθεια.

—Μά, πού να σε πάρουν και να σε σηκώσουν όλοι οί δαίμονες της κολάσεως! ούρλιασε ο βαρόνος, φέροντας τό χέρι στη λαβή του σπαθιού του. Θά σου τριπήσω τό λαιμό για να μη μπούνης να ξεστομής άλλες βρισιές, έλεεινέ, κάθαμα!..

'Ο βαρόνος ντε Βιλ ήταν γενναίος. Σταμάτησε με μία χειρονομία τοις μπράβους του που ήταν έτοιμοι να όρησουν έναντιον τού Μοντομπάν, και έλε με φωνή βραχνή από θυμό :

—Να μη κουνήθιτε διόλου από τη θέσι σας! 'Ο άνθρωπος αυτός μου άγίχει! Θά κανονίσω μόνος μου τοις λογαριασμούς μου μαζί του!..

Οί μπράβοι στάθηκαν άκίνητοι στις θέσεις τους. Σχημάτισαν ένα μεγάλο κύκλο γύρω από τους δυό άντρες, για να μην άφήσουν κανένα άλλον να πλησιάσι. 'Ο Κεντενάς μονάχα ψιθύρισε :

—'Αν αυτός ο διαβολέμενος Ιππότης μεταχειρίζεται τόσο καλά τό σπαθί του όσο και τις γροθιές του, δεν θά ήθελα να είμαι ούτε ψυλός στον κόρφο τού βαρόνου ντε Βιλ!..

Στό μεταξύ, ο βαρόνος είχε τραθήξει τό σπαθί του, μουγκρίζοντας :

—Θά σου βγάλω τα έντόσθια, καταραμένε τριάνδε, και θά τα ρίξω στο σκυλιά μου να τα φάει!..

—'Όσο χαμηλά και άν έσπερτη ένας τριάνδος, πάντα στέκει ψηλότερα από μερικούς παληανθρώπους σαν και σένα! Άποκρίθηκε ο Μοντομπάν, γελώντας σαρκαστικά.

Καί, κάνοντας ένα βήμα προς τα πίσω, πήρε στάσι άμύνης. 'Η μύτες των σπαθιών των δυό άνδρών έσφιξαν στον αέρα.

Πρέπει τώρα να όμολογήθι πως ο βαρόνος ήταν δεινός ξιφομάχος και πως κανείς ως τότε δεν μπόρεσε να τον νικήση σε μονομαρία. Μόλις λοιπόν τό σπαθί του άγγιξε τό ξίφος τού αντιπάλου του, ο Βιλ ξαναβρήκε την ψυχραιμία του, που την είχε χάσει για μία στιγμή, ύστερ' από τις σκληρές αλλήλειες που τού πέταξε κατά πρόσωπο ο Μοντομπάν.

Καί ο βαρόνος, βέβαιος πειά για τη νίκη του, θέλησε να ειρωνευθί και αυτός με τη σειρά του τον αντίπαλό του.

— Πρέπει να μ' εύχαριστής, τού έλε, επειδή θά σου βυθίσω τό ξίφος μου στην καρδιά και θά σε άπαλλάξω από την κρεμάλα, που θά σε δεχόταν ασφαλώς μία μέρα.

Κ' έκανε μία όρηκτική έπίθεσι.

Μά ο Μοντομπάν άπέφυγε τό κτύπημα με άνσει και άδιαφορία, σαν να μη είχε συνάσθισι τού κινδύνου που τον άπειλούσε, και άποκρίθηκε :

—Μονάχα ένα κάθαμα θά μπορούσε να κεραινήση καδάματα. Δεν μπορούσανε λοιπόν να βρουν πιο κατάλληλο άνθρωπο από σένα, για τη θέσι τού άρρηγού των μπράβων.

'Ο βαρόνος επανέλαβε τις επιθέσεις, τις όποιες όμως ο αντίπαλός του τις άπέκρουσε με την ίδια πάντοτε εύκολία, χωρίς να δοκιμάση και αυτός μια φορά. 'Ο Βιλ δεν άργησε να καταλάβη πως είχε να κάνει μ' ένα άμειρο ξιφομάχο... Δεν είχε πειά διάθεσι να συνεχίση τοις άστεισμούς και τα παράγνιτα. Καί συγχέντρωσε όλη την προσοχή του στη μονομαρία. Τα μάτια του είχαν κοκκινίσει, ένώ θανάσιμη όρρώτης είχε χυθί στο πρόσωπό του.

—'Ο Μοντομπάν άρχισε τότε να μιλά αυτός :

—Εέρεις τί πράγμα κάνει έντόσθι σε μένα, σ' ένα έλεεινό τριάνδο, τον όποιο ασφαλώς θά δεχόταν μία μέρα ή άγγόνη, όπως μου είλες και σύ; Έκείνο, λοιπόν, που με ξαφνάζει, εινε πως δεν είσαι μαρκωμισμένος! Γιατί κανείς πως δεν κατάλαβάνει; Δεν έέρεις μήπως πως συνήθισαν να μαρκωρίζουν τοις κακούργους στον όπο μ' ένα έκατό φίδερο, πριν τοις στείλουν στα κάτεργα;

—Φιλάξην! βρυχήθηκε ξαφνικά ο βαρόνος, καταφέροντας ένα όρηκτικό κτύπημα κατά τού αντιπάλου του.

—Φιλάνομαι! Άποκρίθηκε άπαθέστατα ο Μοντομπάν.

Καί συνέχισε τη συζήτηση, σαν να μη συνέλθι τίποτα :

—Φαίνεται λοιπόν ότι θά σε ληρμόνησαν έσένα και δεν θά σε μαρκωρίανε... Άπην όμως την παράλειψι θά την διασώσως εγώ... Πρόσεξε λοιπόν! Θά σε μαρκώσω εγώ, άφρίζοντας από τό δεξι μάγουλό!

Καί έπειτη και αυτός έναντιον τού βαρόνου. "Υστερ' από μερικούς επιδέξιους σπαθισμούς που έκαναν τον ντε Βιλ να τα χάζει, τένωσε τό χέρι του και άκωμψαξε τό ξίφος του στο κεφάλι τού αντιπάλου του. 'Ο βαρόνος έβγαλε ένα ούρλιασμα σπασοκώλο, ένα ούρλιασμα που φάνεσκε μάλλον θυμό παρά πόνο... 'Ο Μοντομπάν, πραγματοποιώντας την άπειλή του, τού είχε άνοίξει στο δεξι μάγουλο μία πληγή έλαφρή, μά ίκανή ν' άφήσι σημάδι.

(Ακολουθεί)

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΠΟΥ ΕΚΑΨΕ ΖΩΝΤΑΝΟ ΤΟΝ ΕΓΓΟΝΟ ΤΗΣ!

Τό σφάλμα μιάς άδώας κόρης. Πώς αγάπησε τόν άμαξά της. 'Η σκληρή καί κακοϋργος μητέρα της. Πώς έκαψε τόν έγγονό της κ.τ.λ.

ΤΟ πρωί της 9ης Δεκεμβρίου 1859, η αίθουσα του δικαστηρίου της Τούβε, ήταν άσφυκτικά γεμάτη από κόσμο, ό όποιος έβλεπε απ' όλη την περιφέρεια, για να παρακολουθήσει τη δίκη της κυρίας Δεμονάν και της κόρης της 'Αγγελίνας. 'Η κοινωνική θέσι των δύο γυναικών—άνηκαν σε μιά από τις πιο καλές και πλούσιες οικογένειες της πόλεως—και τό φοιχτό έγκλημα για τό όποιο τις κατηγορούσαν—είχαν κλέψει ζωντανό τό παιδί της 'Αγγελίνας—δίκαιο γινόντανε τη συζήτηση τόσον πλήθους που άναπομονούσε να μάθει όλες τις λεπτομέρειες της σκανδαλώδους αυτής υπόθεσης...

Αλλά πώς διεπράχθη τό φοβεριστικό έγκλημα που ώδήγησε τις δύο αυτές γυναίκες στο άτιμολόγητο έδωλό του κατηγορουμένου; 'Ενα πρωί—ένα περίπου χρόνο πριν από την πρώτη εμφάνισή της κυρίας Δεμονάν καί της κόρης της στο δικαστήριο—διεδόθη στην Τούβε μιά άπίστευτη, μιά καταπληκτική είδησι: η 'Αγγελίνα Δεμονάν, ένα σεμνό κορίτσι δεκαπέντε χρονών, μιά κοπέλλα που θεωρείτο πρότυπο ήθικώς και άρετής, μιά από τις καλύτερες νύφες του τόπου, είχε άρραφήσει τόν άμαξά του σπιτιού της μ' έπρόκειτο νά γίνη μητέρα.

Στην άρχή, κανείς δέν μπορούσε νά πιστέψει την τερατώδη αυτή διάδοσι. Κανείς δέν μπορούσε νά φαντασθή πώς η 'Αγγελίνα, την όποια η μητέρα της είχε αναθρέψει με τόση προσοχή, έκανε αυτή την τρέλλα. Αλλά και άν άκόμα παραδεχόταν κανείς ότι η 'Αγγελίνα ήταν έρωτευμένη, πώς νά πιστέψει πάλιν, ότι η περήφανη αυτή νέα θα έφτανε στο σημείο νά ρίξει την προτίμησή της στον άμαξά τους, τό Ζαν Φετί, ένα πραγματικό τέρας, ένα νέο με μορφή πιθήκου, με πόδια καμηλοπαρδάλωας και καμπούρη;

Η είδησι λοιπόν αυτή ήταν τόσο τερατώδης, ώστε έκαν' όσους την άκουγαν νά χαμογελούν ή νά κουνούν τό κεφάλι τους με δυσπιστία. Οί περισσότεροι μάλιστα από αυτούς απέφευγαν νά επαναλάβουν αυτή τη φήμη, επειδή φοβόντουσαν μήπως τό μάθει ή παντοδύναμη κυρία Δεμονάν και τους τιμωρήσει αυστηρά για τις συκοφαντίες τους.

Φαντασθήτε όμως την κατάσταση που κατοίκων της Τούβε, όταν άκουσαν ξαφνικά και τόν ίδιο τόν Ζαν Φετί νά διαδίδει δεξιά και αριστερά πώς η κυρία Δεμονάν θ' αναγκάζονταν ύστερ' από λίγο κοινό, θέλοντας και μή, νά τού δώσει γυνίκα την κόρη της—και με μεγάλη προίκα μάλιστα.

—'Η 'Αγγελίνα και γώ αγαπιόμαστε! προσέθετε τό ανθρωπόμορφο τέρας, με πονηρό χαμόγελο. Αηλαδή εκείνη μ' αγαπάς; πούτη και υού τό έλεγε καθαρά... Καί γώ δέν είχα, φυσικά, κανένα λόγο ν' άρνηθώ την αγάπη της...

Σε λίγο, θα γίνη μητέρα... Κ' έτσι, η περήφανη κυρία Δεμονάν θα με κόρη γαμπρού της!... Καί ό Φετί, ενώ τή έλεγε αυτά, έβριζε τή χέρια του από χαρά...

Τό θλιβερό, τό τρομερό σχετικό, είνε πώς ό Φετί έλεγε την αλήθεια! 'Η σεμνή και ένδοξη 'Αγγελίνα, η κόρη που μεγάλωσε σ' ένα περιβάλλον άσπληγών ήθικών παραδόσεων, αγάπης σε στιγμές παραφροσύνης τόν άμαξά του σπιτιού της χωρίς νά συλλογιστή τις συνέπειες της πράξεώς της. 'Όταν η μητέρα της έμαθε από τό στόμα της κόρης της τη βρωμική αλήθεια, έμεινε σάν κεραυνόπληκτη! Της φάνηκε, ότι ό κόσμος σκαρφάλωνε γύρω της σ' έρεμία. Για τή γυνίκα αυτή, που έφερε με περηφάνεια τό οικογενειακό της όνομα, ό μεγαλειώδης πλούτος της ήταν ή τιμή. Καί την τιμή αυτή την έρεψε στο έδωρό ή άνωλη ή κόρη της... Καί με ποιόν; Μ' ένα τε-

καίρο που ήταν άπομονωμένη στο σπίτι της... Μά τί είχε γίνει τό παιδί;

Μιά μέρα, ό συμβολαιογράφος της οικογένειας, παρουσιάστηκε στην κυρία Δεμονάν και της άνεκοίνωσε με μασσημένα λόγια ότι ό προυν άμαξά της φανερά και διάφοροι άγνωστοί με άνωμόνους έπιστολάς, κατηγορούσαν αυτήν και την κόρη της επί παιδοκτονίας. Συνέστησε, λοιπόν, στην πελάτιδά του, νά λάβη τή κατάλληλα μέτρα, για νά σταματήσουν αυτές ή διαδόσεις που εξέθεταν τό οικογενειακό της όνομα...

'Η κυρία Δεμονάν δέν μπορούσε πει νά συνεχίσει την τακτική της περιφρονητικής σιωπής, χωρίς τόν κίνδυνο νά παρεξηγηθή. 'Ηταν ύποχρεωμένη ν' άντιδράσει. Καί υπέβαλε δύο μηνύσεις: Τή μιά έναντίον του Φετί, επί δυσφημίας, και την άλλη έναντίον άγνώστου, επί συκοφαντίας. Αυτή όμως ή χειρονομία της κυρίας Δεμονάν στάθηκε άφροσύνη της κατατροφής της. 'Ο άνακριτής

—Και τί έγινε τό παιδί, κυρία μου; ρώτησε ό άνακριτής. —Γεννήθηκε νεκρό! άποκρίθηκε ή κυρία Δεμονάν, χαμηλώνοντας τή μάτια.

—Θά τό έχετε θάψει, λοιπόν, κάπου... Μπορείτε νά μά τό δείξετε τό μέρος αυτό;... 'Η κυρία Δεμονάν έκανε κατάκρυψη... Καί αφού έμεινε λίγες στιγμές σιωπηλή, ψέφισε τέλος, —Δέν μπορώ νά σας δείξω τό τάφο του, γιατί... γιατί έκαψα τό παιδί!...

—'Η είδησι αυτή έπεσε σάν βόμβα, σ' όλη την περιφέρεια... Τό ίδιο έσάδν, η κυρία Δεμονάν και ή κόρη της η 'Αγγελίνα συλλαμβάνοντο, κατηγορούμενες επί παιδοκτονίας. 'Η 'Αγγελίνα άφηγήθηκε στον άνακριτή, μ' όλες τις λεπτομέρειες, την ιστορία των έρωτικών της σχέσεων με τόν άμαξά του σπιτιού. Προσπάθησε νά δικαιολογήσει, λέγοντας ότι την είχε πιάσει τότε μιά στιγμιαία τρέλλα, για τήν όποια μετανόησε πολύ άργότερα.

Και κατηγορήθηκε τή μητέρα της, ότι είχε άποφασίσει νά σκοτώσει τό παιδί, πριν άκόμα έβρει αυτό στον κόσμο. —'Η μητέρα μου, έλεγε ή νέα, κατασέφθηκε νά με πείσει, ότι τό μόνο μέσον για νά μη κτεθώ με μιά ματία του κόσμου, ήταν νά κείνωμε ζωντανό τό παιδί... Μετά λοιπόν τόν τοκετό, η μητέρα μου πήρε τό μωρό, πριν προφθάσω νά τού ρίξω μιά ματία και πήγε στο διπλανό δωμάτιο, στο όποιο ή πήγε ένα μεγάλο τζάκι... Δέν ξέρω πώς τό σκότωσε άκριβώς... Δέν είχα ποτέ τή δύναμη νά κάνω αυτή την έρωτηρη. Είμαι όμως έσέβαι, ότι τό παιδί μου γεννήθηκε ζωντανό! Καί φαντάζομαι, ότι πριν τό ρίξη στη φωτιά, θά τό στραγγάλισα για νά μη φωνάξη...

—Γιατί ύποκνήσατε τόσο εύκολα στό θέλημά της μητέρας σας; ρώτησε ό άνακριτής την 'Αγγελίνα.

—'Η μητέρα μου είνε σκληρή και άταραχητή γυνίκα. Μ' έκανε πάντοτε, ότι ήθελε αυτήν, θά ήθελε έσέβαι νά κείνωμε ζωντανό τό παιδί μου... Ποτέ όμως δέν μου πέρασε από τό νού ή ιδέα ν' άντισταθώ στα σχέδια της μητέρας μου!

Και στην άνάκρισι και στο δικαστήριο, η κυρία Δεμονάν έμεινε, ότι τό παιδί είχε γεννηθή νεκρό και ότι τό έκαψε για νά τή ποφύγη τό σκάνδαλο. 'Όσο για τις κατηγορίες που της άνηθύναν ή κόρη της, ισχυρίσθη, ότι ό άνακριτής υπέδειξε στην 'Αγγελίνα, ένα πλάσμα χωρίς θέληση, πη τό τερατώδη αυτό ψέμμα. Κατόπιν έξιστόρησε πώς έκαψε τό μωρό:

—'Εβαλα, έλε, στο τζάκι μερικά κούτσουρα, τό μωρό από πάνω, έβριξα και μερικά φρύγανα και τό άναψα!...

Οί δικαστάι όμως, είνε, καθώς έέρετε, άνθρωποι με μεγάλη περιέργεια.

Έβαλα στο τζάκι μερικά κούτσουρα, τό μωρό από πάνω, έβριξα και μερικά φρύγανα και τό άναψα!...

ΤΑ ΜΑΝΕΘΝ θά είνε κι' έφετος της μόδας. Θά γίνουνται από βελούδο και γούνα άσπρι με τό καπέλλο. Κάποτε τό μανέθν θά γινόνται και με ένα λουλούδι, όμοιο μ' εκείνο που θά γινόνται τό καπέλλο.

Τά φρεσινά μανέθν θά είνε λίγο πιο μεγάλη από τή περυσινή. Μερικά έθ' άλλου θά είνε έτσι καμμένα, ώστε θά γοργιμούν και για τάντες, καθώς ό' άνοίγουν στην μέση μ' ένα έκκλιση.

Φρέσιν θά φορεθούν, πολύ και οι ζιλέδες από βελούδο ή γούνα, οι όποιοι θά κρατούν τό σώμα ζεστότερο, κάτω από τή επανωφόρια.

Μερικοί ζιλέδες θά είνε από ύφανση εναντίον ή κεντημένη με πολύχρωμα υφί.

ΓΙΑ ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ

Για μέσα στο σπίτι, θά φορεθούν πολύ εύκολα από βελούδο, ή από φανέλλα μπουφάν με λουλούδια ή με βολιές.

'Η ρόμπες μας αυτές θά γινόνται με βελούδινες κορδέλλες, άσπρι στο γούνα με τή λουλούδια ή τις βολιές της φανέλλας.

Για ρόμπες του σπιτιού θά διαλέξουμε ένα βελούδο άνοιχτόχρωμο, ροζ, βιολέτι, βερ-μύλιν και κόκκινο.

Τό συνθέστρο στέδιο για τις ρόμπες μας θά είνε σταυρωτό στο πλάι, με στεργυλό γιανιά, ή όπως θά φανή ως τούς ώμους, και θά γυρίξη λίγο προς τή έξω, προς τό λαμό.

Μέσα στο σπίτι θά φορεθούν και επανωφόρια χωρίς μανίκια, από βελούδο ή από φανέλλα ζωτρόχρωμη.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΩΜΟΡΦΙΑ ΣΑΣ

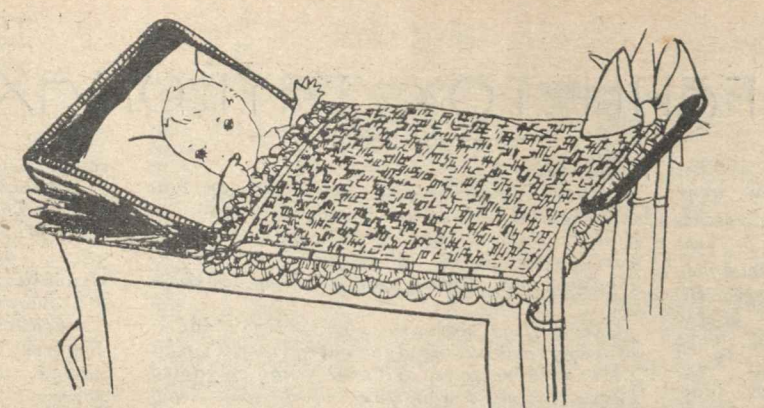
Κάποτε τό δέρμα των χειρών και των ποδιών γίνεσαι τραχύ, και γυμνίζεις μικροσκοπικά μπαμπια. Για νά εξαλειφθούν αυτά τή μπαμπια και για νά γίνη πάλι τό δέρμα λείο και απαλό, πρέπει νά τή πλένουμε τακτικά με γλυκερίνη.

την τιμή της κόρης του, δέν άποχωρεί παρά σε τίποτα!...

Σ' όλη τή διάρκεια της δίκης αυτής, η 'Αγγελίνα έπαίξε δυνατερόν ρόλο. 'Όπως στη ζωή της, έτσι και στο έδωλό της κατηγορουμένης, ήταν μιά δυστυχισμένη γυνίκα, χωρίς προσωπική καί νεύρα. Κάλ δέν ήχησε καμιά άμφισβόλια, ότι θά έέβαινε άθωα—όπως κι' έγινε—από καί' αυτήν δέν έφερε καμιά ευθύνη για την παιδοκτονία.

'Ο εισαγγελέης ζήτησε την παραδειγματική τιμωρία της κυρίας Δεμονάν: —'Η γυναίκα αυτή—έλεγε υπεράδ' άλλων—έκανε ένα από τή έγκληματα που άναστατώνουν τή συνείδηση κάθε ανθρώπου... 'Ας τή μάς έληφον τόν γεγονός ότι είνε πλούσια και εύγενούς καταγωγής και άς την καταδικάσουμε σάν μιά κοινή έγκληματία!...

'Ο σύνηγοσ της ύπεροσπίσεως μίλησε μέσα σε μιά άτιμόσφαιρα φανερά έθρονη για την πελάτιδά του. Κάνενα από τή επισημότητα του δέν μπόρεσε νά συνηγήσει τούς δικαστάς, οι όποιοι, τέλος, καταδίκασαν την κυρία Δεμονάν σε είκοσσετή καταναγκαστικά έργα άθωώνοντας την 'Αγγελίνα, τή θλιβερή αυτή υνάρχη, που πλήρωσε τόσο άκριβά μιά στιγμή έρωτικής τρέλλας.

Έπάνω : Κουβέρτα πλεχτή για παιδάκι. — Κάτω : 'Ο τρόπος του πλεξίματος.

ΠΡΟΣ ΧΑΡΙΝ ΣΑΣ ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ...

Η ΣΕΛΙΣ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

(Τά καλλυντικά, ή μόδα τό σπίτι, ή κουζίνα, κλπ)

ΓΙΑ ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΣΑΣ

Είνε πολύ της μόδας τώρα τελευταία τά σφαιρικά βάζα από χρωματιστό γυαλί, ή, όπως λέγεται, όμοιο με θλαπύς γλυπτού.

Μερικά από αυτά τή ζ'ζ' έχουν ζωγραφισμένα, έπάνω, φάρυα, λουλούδια ή πεταλούδες, στολίζοντε με αυτά τή τραπεζία μας και στα έπιστια άκόμα δείπνα, γευσιμιάς τα με λουλούδια ύποχρώματα. Η, γ, στα κόκκινα βάζα θά βάλλουμε κόκκινα τριαντάφυλλα, ή γαρύφαλα, στα χίτρινα τριαντάφυλλα, στα μωβ μενεζέδες, και στα θλαπύς μωβ σποτίδες.

Τά βάζα αυτά με τή ύποχρώματα λουλούδια, κάνουν πολύ ωραία ένταπια, τοποθετημένα έδω και εκεί σ' ένα σαλόνι ή έπάνω στο λευκοσφαιμένο τραπέζι.

ΚΡΟΚΕΤΕΣ ΑΠΟ ΡΥΖΙ

'Ανακατέψτε έπάνω σε μέτρια φωτιά 15 γραμμάρια άλευρου και 20 γραμμάρια βούτυρο, επί 3 ή 4 λεπτά. Προσέχετε κατόπιν μισή λίτρα γάλα, άλάτι, πιπέρι, τή ζαχαρώδη, και τ' άφίστε νά ψηθούν επί 10 λεπτά, σε μέτρια φωνή. Προσέχετε 3 λεπτά και τό ρύζι, και τ' άφίστε κατόπιν νά ψηθούν εντελώς.

Συμπατίξτε, μετά από τή αίγυα, μερικά έσσομιάς, τίς μίξτε μέσα σε γλυκερίνη ή γλάυ, κατόπιν σε άλευρό, και έίστε σε πολύ ζεστό λουκέτο βούτυρο επί 3 ή 4 λεπτά.

Αδιάφορα επανωφόρια και τσάντες για παιδάκια.

4 λεπτά. Τις στραγγίζετε και αφαιρείτε.

ΓΙΑ ΤΟ ΣΚΟΥΡΙΑΣΜΑ ΤΩΝ ΑΣΠΡΟΡΟΥΧΩΝ

Κάποτε τυχαίνει νά φανούν λεκέδες σκουριάς σ' ασπρόρουχα. Για νά εξαλειφθούν αυτά οι λεκέδες, πρέπει νά τούς βρέξετε και νά τούς τριψέτε με την εξής σκόνη, μουσκεμένη.

Crème de tartre pulvérisée 50 gr.

Essence de romarin 1 gr.

Μόλις εξαλειφθούν οι λεκέδες, ξεβγάξτε τ' ασπρόρουχα με καθαρό νερό.

ΠΩΣ ΚΑΘΑΡΙΖΟΝΤΑΙ Η ΣΚΟΥΡΕΣ ΓΥΝΕΣ

Ζεσταίνετε σε μιά καθαρή λευκή σακούλα, προσέχοντας μήπως τό κάψετε. 'Όταν ζεσταθή καλά τριψέτε μ' αυτό βλή την γούνα, πολλές φορές και κατόπιν την τινάζετε και την χτυπάτε δυνατά, έως ότου πέση όλο τό πούρο.

ΠΩΣ ΚΑΘΑΡΙΖΟΝΤΑΙ ΤΑ ΣΦΑΙΡΙΑ

Βάζετε σε μιά λίτρα νερό πολύ ζεστό 20 ή 25 γραμμάρια Carbonate de soude και πλένετε τά σφαιρίδια. Έάν δέν είνε πολύ άκαί'ιστα, προσθέτετε στο νερό λίγόν μερικές σταγόνες άμμωνίας.

Για νά καθαρίσετε τά γυαλί σφαιρίδια, πρέπει νά τή χτυπήσετε πρώτα καλά, για νά βγή όλη ή άμμος, ή όποια βρίσκεται μέσα στους πόρους τους. Κατόπιν τή μουσκεύετε επί 24 ώρες, μέσα σε νερό και γάλα.

'Ετσι τά σφαιρίδια θά είνε άπαλά και άσπρα.

ΣΑΠΟΝΙ ΓΙΑ Τ' ΑΣΗΜΙΚΑ

'Ετοιμάστε μιά ζύμη με τή έξής υλικά:

Σαπούνι άσπρο ζυμένο 80 gr.

Magnesia calcinée 45 gr.

Poudre rouge d'Angleterre 2

Ρίχνετε κατόπιν και τό άλλο νερό και όταν σχηματισθή μιά άκατά πυκνή πάστα, την φυλάγετε μέσα σ' ένα σιδερένιο κουτί.

Καθαρίζετε τ' ασημικά σας με την πάστα, αυτή, παίροντας λίγη λίγη μ' ένα κομμάτι φανέλλας και τρίβοντάς τα. Κατόπιν τή στραγγίζετε μ' ένα στεγνό πανί, και ύστερα μ' ένα κομμάτι από δέρμα.

ΠΩΣ ΚΑΘΑΡΙΖΕΤΑΙ ΤΟ ΦΙΑΝΤΗΣΙ

Τ' αληθινό φιάντισι άκαθάρνεται από τό ψεύτικο γιατί έχει μικρές ραβίδες, ενώ τό ψεύτικο είνε εντελώς λείο.

Τό αληθινό φιάντισι καθαρίζεται με έλαφρόπετρα κοπανισμένη, και λουμένη σε νερό. Κατόπιν τή τρίβετε μ' ένα κομμάτι φανέλλας.

'Εάν τό φιάντισι είνε λεκιασμένο, τό αλείψετε με bisulfite de soude και τό άφίστε στον ήλιο.

Για νά καθαρίσετε και νά λουκάνετε τά πλίκτρα του πιάνου, νά τή τρίψετε με μιά φανέλλα μουσκεμένη σε άσπρο οινόπνευμα και κατόπιν μ' ένα κομμάτι δέρμα.

Η ΔΙΣ ΛΙΑΝΑ

ΟΛΙΣ είχε θυώσει το σπαθί του στην καρδιά του άρριμενου ταύρου, ο νεαρός ά περιήρμος πεία ταυρομάχος Βιθέντε. Τό εξαλλο πλῆθος, όρθιο στη γαλαρία και στα θεωρεία, τόν αποθέωνε με ζητωκραυγές και χειροκροτήματα, κι' αυτός πατώντας τό πόδι του επάνω στο πτώμα του αίματοδαμμένου ζώου, χαίρετο χαμογελαστός και λυγίζοντας συγχρόνως τό στήθερά κι' ελαστικό κορμί του σέ χαρτωμένες ύποκλίσεις...

Έπειτα, σάν κ'άτι νά θυμήθηκε, σάν κ'άτι πού τόν δάγκωσε όδοντοστόν στην καρδιά, δρασκελίσε τόν άρρηχο ταύρο, διάβηκε γοργά τόν άμύστορο στίβο, και μπήκε στο καμαρίνι του, μουρμουρίζοντας:

—Κάτι μου λέει πώς θά'χω γράμμα... Ώ! άς πληροφορηθώ τουλάχιστον τή βελτίωσι τής καταστάσεώς της... Άς ήμουν τώρα κοντά της!...

Μά χλώμισσε σάν νεκρός όταν αντίκρυσε τόν τηλεγραφικό διανομέα:

—Τηλεγράφημα, λοιπόν;... ψιθύριζε με σεβόμενη φωνή.

Υπόγραψε στο έξιβλίο παραλαβής με χέρι πού σιγότερε, κι' ύστερα έσφιξε νευρικά στη γροθιά του τό αινιγματικό μπλέ χαρτί, μήν τολμώντας νά τό άνοίξει...

Έξω οι θεατοί είχαν φρενιάσει, ζιτώντας επανάληψη τού συγκλονιστικού θεάματος. Η φωνές των, τά σφυρίγματα των, τά ποδοκροτήματά των στο σανιδένιο ικρίωμα, δημιουργούσαν αληθινό δαιμόνιο, και μάταια ό ίμπερσάριος προσπαθούσε νά τούς καθησυχάσει, λέγοντάς τους ότι τό πρόγραμμα τελείωσε...

Ο Βιθέντε όμως παρέμενε άναίσθητος και κομψός σ' αυτήν την κομποχαιρία. Δέν ξεκολλούσε τά μάτια του από τό κλειστό τηλεγράφημα, κι' ενώ ή καρδιά του μάτωνε από άπαισία προαισθήματα, τά δάχτυλά του άρχισαν νά σκίζουν τήν ταινία διασταχτικά κι' άργά. Διάβασε κατόπιν, λοξοκυτταζοντας τό κείμενο φοβισμένα:

«Τερέζα, μιας άπεθώσε σήμερα πρωΐν. Έλθέ ταχιστα».

Τό καταραμένο μπλέ χαρτί ξέφυγε άπ' τά χαλαρωμένα ξαφνικά χέρια του και κύλισε στο πάτωμα, ενώ τά δάκρυα πλημμύριζαν τά μάτια του... Ώστε ήταν τελειωτικό τό φριχτό νέο; Η γλυκιά του Τερέζα, ή λατρετή του νεαρή γυναίκα—μόλις πρό δύο μηνών είχαν παντρευτή—δέν ζούσε τώρα πεία, και δέν θά τήν ξανάβλεπε ποτέ του...

Δάγκωσε τά λεπτά του χείλη με μανία. Μιά φαρμακερή τρυφή θόλωσε τό μυαλό του, μόλις σκέφθηκε πώς ενώ ή Τερέζα του—ή ζωή του, ή χαρά του, τό φώς των ματιών του!—ερισκόταν ξαπλωμένη στο θλιβερό της νεκροκρέββατο, αυτός, ό άκαρδος Βιθέντε, μπόρεσε νά μεθύσει άπ' τοής θριάμβους και τις συγκινήσεις τού επικινδύνου επαγγέλματός του, και νά χαμογελάσει μάλιστα στο πλῆθος πού τόν αποθέωνε!...

Μά δέν έχω λοιπόν καρδιά;... Η ψυχή μου, ό ήλιος της ζωής μου, έσβυσε όριστικά λίγα χιλιόμετρα μακριά μου, κι' έχω νά μ'ήν τό νιώσω;... Νά μ'ήν κεραυνώθω άμέσως;...

Έτσι μουρμούριζε διαρκώς με πόνο, και δάγκωνε αίματρά τις συσπασμένες γροθιές του. Βημάτισε λίγο νευροσπασμένος, με μία τρεμουλιά λύπης τά γόνατά του και μία ζάλη φριχτή τόν έκανε νά σωριαστή σέ μία καρέκλα...

Έξω, μια φωνή τρομαγμένη, άντήχησε πλάι του:

Γιά τ' όνομα της Πάναγης Μαρίας, έτοιμάσου, Βιθέντε... Τό πλῆθος έχει φρενιάσει και κοιτάζει νά σημάξει τό σανιδένιο άμφιθέατρο... Ζητάει επίμονα επανάληψη της

ταυρομαχίας!...

Ήταν ό ίμπερσάριος πού ξεφώνιζε έτσι στον λαμπρό κι' άνίκητο ταυρομάχο του. Ο Βιθέντε σήκωσε άργά τό κεφάλι του, τόν κύτταξε με ματιά άσηχημένη, κι' ύστερα ξανάπνευσε πιά βαθιά στη θλιβερή συλλογή του...

«Όχι, ήταν άδύνατο αυτό! Ήταν άδύνατο νάχη πεθάνει ή άγαπημένη του Τερέζα. Ήταν άδύνατο νά κείτεται νεκρή ή χαριτόβρυτη εκείνη νεαρή γυναίκα, ή τόσο ώμορφη και σεμνή, ή τόσο γλυκιά και γελαστή. Ήταν άδύνατο νά τόν φθόνος ή μούρα έτσι, και νά τού άρπάξει τόσο άπληχτα τήν πιά μεθυστική χαρά της ζωής του!...

—Γιά τό Θεό, Βιθέντε!... Βιάσου λιγάκι!... Τρελλάθηκε ό κόρμος άπ' τήν άνυπομονησία!... Άρχισε νά πετάει στο στίβο πάγκους και μαξιλάρια!...

Σ' αυτή την καινούργια πρόσκλησι τού λαχανιασμένου ίμπερσάριου, ό άπελπισμένος ταυρομάχος τινάχτηκε άπτόμα θορός, και τά μάτια του έλαμψαν άπό κρυφές και μαύρες σκέψεις. Ξεφώνισε:

—Είδαίνόσέ τους πώς φθάνω!...

Κι' έπειτα άρχισε νά ετοιμάζεται, μονολογώντας έξαλλος:

—Περίμενε με και φθάνω κοντά σου σέ λιγάκι, λατρετή μου Τερέζα... Δέν έχω κουράγιο ν'άντικρυσω τό άρρηχο κορμί σου...

“Έθελαν κι' οι τρείς εύλαδικά τά καπέλλα τους

Πώς τώρα νά τό νεκροφιλήσω, πού άλλοτε τ'όνομά να σπαταρίζω στην άγκαλιά μου, γεμάτο σφοδρός και ζωή;... Πώς νά καλήσω τά χείλη μου στο μαλαμένο σου χελάκια, τά άλλοτε τόσο δροσερά σάν άλνικο, φρεσκοκομμένο κεράσι;... Όχι, καλύτερα ν' άνταμώσω παρενθύς στα ούζαnia τήν άδολή ψυχή σου!

Άρπαξε με άπόφασι στυγνή τόν κόκκινο μανδύα του και τό αίματοδαμένο άκόμη σπαθί του, και τράβηξε στην έξοδο τού στίβου, ενώ ό δυό θεσφοί του—πού με συγκίνησι παράσταναν στη θλίψη του ένοβοι—τόν άκολούθησαν πρόθυμα και φοβισμένα...

Κοντά στην έξοδο τού στίβου, μια χυσοστολισμένη Παναγία με ένα άκοιμητο καντηλάκι μπροστά της, ώρθωνε σε έκστασι μυστικοπαθή τό λυγρό παράστημά της. Έβγαλαν τά καπέλλα τους εύλαδικά κι' οι τρείς τους, κι' ό Βιθέντε μουρμούρισε με άνέκφραστη λατρεία, καθώς άρροπεροούσε και κυττούσε τή θεϊκή μορφή της Πανάμωμης:

—Δέξου μακρόθυμα τήν άμαρτωλή ψυχή μου στην άγνή άγκαλιά Σου, όπως δέχτηκες πριν λίγες ώρες και τήν ψυχούλα της Τερέζας μου!...

Και ξαναβάζοντας τόν βελουδένιο σκεύφο

του στο κεφάλι του, θημάτισε σταθερά και ξεπροβάλλε στο στίβο.

Τό πλῆθος ήλεκτρίστηκε στην εμφάνισή του. Μυρώτομα “ζήτω” τράνταξαν τόν άέρα, κι' όρθιοι οι έξαλλοι θεατοί πετούσαν τά καπέλλα τους ψηλά και τόν χειροκροτούσαν δαιμονισμένα...

Αναίσθητος σ' αυτόν τόν θριάμβό του, ό Βιθέντε, περιερίζονταν νά ύποκλίνεται ανάλαφρα, και νά χαμογελά με έκφρασι αλλόκοτη:

—Περίμενετε λιγάκι, μουρμούριζε με θλιβερό σαρκασμό, και θά ήθε νεκρόν τόν ταυρομάχο άντί γιά τόν ταύρο!...

Και γαλήνιος και ψυχρός, άνέμισε τό κόκκινο πανί με τό άριστέρό του χέρι, ενώ με τό δεξιό του έσφιξε νευρικά τό φονικό σπαθί του...

Πέρασαν λίγες στιγμές άναμονής γεμάτης άγωνία γιά όλους, και στους δαιμονισμένους ήχους μιας πολυπάταγης δόχνησας, ξεπροβάλλε στον στίβο κι' ό ταύρος. Είδε τόν κόκκινο μανδύα τού Βιθέντε, και άρχισε σάν βόλι κατεπάνω του, με τά κέρατά του τρομερού κεφαλιού του κατεβασμένα...

Η επίθεσι ήταν κάπως άπροσδόκητη, κι' ό ταυρομάχος μηχανικά λοξοπήθηκε σάν άστραπή. Μά πριν προλάβει νά σταθεί καλά στα πόδια του, τό λυσσοσμένο κτήνος—πιά επίφοδος ταύρος τού σταύλου—σταμάτησε, και δίχως νά στέψει τό κορμί του άνιμετώπη στον ταυρομάχο, τού τινάξε προδοτικά και ξαφνικά ένα τόσο βίαιο και πύργιο χτύπημα των κροτάων του, ώστε τού σπασε τό δεξιό μανίκι...

Ο κίνδυνος ήταν άμεσος, γιατί λιγάκι έλειπε νά ξεκολλιστεί ή ταυρομαχία. Η επίθεσις τού άφρονισμένου κτήνους άρχισαν νά γίνονται με τόση επιτηδειότητα, και στενοχώρησαν τόσο πολύ τόν καταπληκτικό ταυρομάχο, ώστε τό μέτωπό του βράχηκε άπό έδρωτα και τό στήθος του σφριγγόταν άπό τό συχνό λαχάνισμα...

Τό πλῆθος, κάπως άπογορευμένο, άπ' τήν άδέξια άμυνα τού ένοουμένου τανρομάχου, τήν άπέδωσε στην άνορεξία του και τηρούσε μια σιγή χαρακτηριστική. Δαγκώθηκε ό Βιθέντε άπ' τήν άσυνήθιστη αυτή στάσι των θεατών, κι' άθελά του, άρχισε νά πλημμυρίζη άπό πείσμα και ντροπή, πού τήν μεγάλωναν άκόμη περισσότερο ή τρομερές μά και σφοδρές επιθέσεις τού έξαγρωέ του ταύρου. Μουρμούρισε με πίκρα:

—Τί άκαρδο θηρίο πού είνε ό δόλος!... Άν ίκανοποίησις τήν αίμοχαρή μανία του, σέ άνεβάζει στα ούζαnia και σέ άποθεώνει... Κι' άν τό άπογορευτής λίγο, τριακμήνος άπ' τήν πιά φριχτή συμφορά σου, σ'έπληρώνει με τήν περιφρόνησί του, μεγάλωνοντας τόν πόνο σου άκόμα πιά πολύ!...

Ξέφυγε άπό τό θάνατο λοξεύοντας σέ κάποιο ξαφνικό κι' άναπάντεχο κεράσιμα τού ταύρου, κι' ύστερα ξαναμουρμούρισε τριζοντας τά δόντια του άπό λύσσα κενυή:

—Άχρείοι!... Λιγάκι θέλετε άκόμα, γιά νά με σφυρίζετε... Λιγάκι άκόμα, και θά με πάρτε στο «γινόχα»... Μά όχι... Δέν μου άείζει τέτοιο οικτρό τέλος... Θά πεθάνω βίβαια, μά πρέπει νά κλεισω τή λαμπρή μου καριέρα με έναν θρίαμβο άπαράμιλλο... Κι' ή Τερέζα μου άκούη, πού θά με κυττάξή νυπόμονα άπό εκεί ψηλά, θά πικραθί χωρίς άλλο, άντικρύζοντας τή γελιοποίηση μου!...

Κι' άμέσως, έξέχασε τήν πεθαμένη, γιά τ' άφροσύνη δολόνηρος στο ύπεροχο εκείνο ζώο, τό όποιο τόν πολιορκούσε πάρα παντού με τις όρμητικές και φονικές επιθέσεις του.

Έξαλλος πεία ό Βιθέντε, ξαναμμένος άπ' τήν πάλι, επέδειξε μπρος στο έκθαμβό πλῆθος όλη τή θουλή του τέχνη και τόλημή. Τό πρόσωπό του άκτινοβολούσε άπό αίγλη ύπερφυή, και καθώς έβήζε με όρη τά άγκιστροτά κοντάρια—τά «μπατανιέλλος»—στο κορμί τού ταύρου, ένοιωθε μέσα του έκείνο τό άνέκφραστο μεθύσι, τό όποιο προκαλεί πάντα ό άγώνας της ανθρώπινης διανοήσεως με τήν τυφλή δύναμη τού κτή

νους. Σκεπτόταν με άγρια ίκανοποίησι:

—Τί τρομακτικό ζώο, Θεέ μου... Τί ρώμη, τί σφοδρός, τί λύσσα πύχει και τί σοφία φανερώνει, προσπαθώντας νά με ξεκολλήσει... Είνε άντάξιος αντίπαλός μου.

Η κρίσιμη στιγμή είχε φτάσει. Αίτίκον του συμμαζεμένος ό ταύρος, άίστοπαγής και ξεφυσώντας άχνούς και φωτιά άπ' τά σπυθώνια του, έτοιμαζόταν γιά τήν ύπέροχη επίθεσι. Μεθυμένος κι' ό Βιθέντε άπ' τό κορψωμα της συγκινήσεως πού τού χάριζε ή άπαράμιλλη τέχνη του, έβήσε τις μαγνητικές ματιές του στο φλογερά μάτια τού ταύρου, τέντωσε τό όπλισμένο με τό σπαθί μπράτσου του, και περίμενε άποφασιστικά τήν επίθεσι του...

Η άγωνία έπνιγε τό πλῆθος. Η άνάσες έβγαλαν με δυσκολία άπ' τά σφιγμένα στήθων όλων, κι' ή ματιές των δέν προλάβαν ν' άρπάξουν τις λεπτομέρειες τού συγκλονιστικού τελικού δράματος, καθώς έκτυλίστηκε ξαφνικά με άράνταστη ταχύτητα...

Όλοι τους είδαν μονάχα—κι' αυτό πρόσλαβαν νά δούν!—ότι ό ταύρος έρυσκόταν πάρα ξαπλωμένος στην άμμο τού στίβου και ξεγυμνώσει με δογγητά πόνο, ενώ ή γωνίες τού στόματός του έαφρόντουσαν με άφρο ματωμένον!...

Μά κι' ό Βιθέντε δέν προλάβε νά βγάλλη τό χιμώνα άνάμεσα στις όμοιλάτες τού κτήνους σπαθί του, και ν' άποκαλυφθή μπροστά στο θεωρείο τού δημόχου, σύμφωνα με τά έβημα: Βρέθηκε ξαφνικά σηκωμένος ψηλά, στα χέρια τού πλῆθους πού παραλήρυνε άπό έκθουσιασμό, κι' ενώ άπολαμβάνε τό μεθυστικό ποτήρι της Δόξης και τού θριάμβου, με άνέκφραστη ήδονή, μουρμούριζε συγχρόνως συγχισμένος:

—Συγχώρεσε με, Τερέζα μου γλυκιά... Θά ζήσω στο έξής με τήν άξέχαστη άνάμνησί σου, ξεσταίνοντας λιγάκι τήν άγίατρευτα νυχθή άπ' τόν χαμό σου καρδιά μου με τή θεούλη πνοή της Τέχνης μου... Είνε ή πρώτη μου άγάπη, αυτή ή έσση μου Τέχνη, κι' ή άγγελική ψυχή σου δέν θά νιώδη τή ζήλεια εξ αίτίας της!...

ΑΝΕΚΔΟΤΑΚΙΑ

Ο ΜΟΛΛΙΕΡΟΣ ΚΙ' Ο ΓΙΑΤΡΟΣ

“Όλοι σεχδόν οι μεγάλοι καλλιτέχναι, κομικοί, ήθοιοι και σατυρικοί ποιηταί, οι δημιουργοί τού γέλιου, είνε κατά βάθος οι μεγαλύτεροι άνθρωποι τών ανθρώπων. Τούλάχιστον ό Μολιέρος, ό μέγας κομωδιογράφος και ήθοποιός, ήταν, όπως βεβαιώνουν οι έιογράφοι του, μέχρι νευρασθενείας μεταγχολικής. Δηλώνεται, ότι κάποτε ό Μολιέρος πήγε σ' έναν ψυχιατρό νά τόν συμβουλευτή γιά τή άρρώστειά του.

—Νά ριχτείς στις διασκεδάσεις, κύριε, τού, ελεο ό γιατρός, ό όποιος δέν τόν γνώριζε.

—Τό έχω κάνει πολλές φορές αυτό, άλλα δέν έρχοκα θεραπεία της μεταγχολίας μου, άπάντησε ό Μολιέρος.

—Τότε, ν' άρχισετε νά πίνετε. “Όχι βέβαια νά μεθοκοπάτε, άλλα νά πίνετε γιά νά κνίετε κέφι. Έκτός άν μπορείτε νά κάνετε έκδρομές και ταξίδια.

—Έχω χρησιμοποιήσει κι' αυτές τις μεθόδους, άλλα δυστυχώς με κάνουν μεταγχολικότερο.

Ο γιατρός σκέφτηκε λιγάκι κι' έπειτα γυρίσοντας στον πελτή του, τού ελεο με ύφος ανθρώπου έμπνευσμένου:

—Ε! λοιπόν, γιά νά θεραπευθήςτε τελείως από τή μεταγχολία σας, φίλτατε, νά διαβάζετε τις κομωδιές τού... Μολιέρου...

Τά «Παναθήναια» αγοράζουν παλαιά διάφορα βιβλία παντός είδους, έπισσης κι' έβληλρες βιβλιοθήκες, εις τιμάς άρεκέτα Ικανοποιητικές. Γράφαστε, άποστέλλοντες σχετικόν κατάλογον: Περιοδικόν «ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ», Αθήνας.

Μιά σκληρή νεράιδα πήρε τήν ποιητική πιασα Άργεντινή, όταν ήταν μικρούλ' άκόμα και τήν μετέφερε σέ κάποιο έρημικο νησί.

Ο λόγος πού άνάγκασε τή νεράιδα νά κνίη τή σκληρή αυτή πράξη δέν σάς ενδιαφέρει και γι' αυτό δέν τόν άναφέρω.

Η μικρή όμως ποιητίστρια στενοχωρούταν πολύ στο έρημο εκείνο μέρος, άν και δέν ήταν άνιστο γιατί εκεί άνθίζανε τά ωραιότερα λουλούδια της γής, κάτω άπό έναν σφονό πάντα γελαστόν, πού τόν στόλιζαν εδώ κι' εκεί πότε θλόενα και πότε όλόχρυσα συννεφάκια. Παραδείσια πονύκλα λαϊδούσαν μέσα σέ αιώνιως καταπράσινα δάση, κι' ή θάλασσα πού έρχόταν μουρμούριζοντας γλυκά ν' άναπαύσθη στην ξανθή άκρογιαλιά, άφανε άπάνω της μωραγοιάρια κι' όστρακα πολύχρωμα.

Μά ή άπόλυτη έρημία ήταν εκείνη πού έκανε τήν μικρή ποιητίστρια δυστυχισμένη. Κι' ή δυστυχία της μεγαλωνε περισσότερο, γιατί σ' όλο τό νησί δέν εύρισκε τίποτα νά φάη. Από τά κλαδιά τών δέντρων κρεμόντουσαν λευκά ή κόκκινα φανταχτερά λουλούδια μά δέν ύπήρχε ούτε ένας καρπός. ούτε ένα χαμοκέρασο, ούτε ένα εατόμυρο.

Κι' όσες φορές ή μικρή Άργεντινή, πού ή πείνα της βασάνιζε πολύ, έφανε στα χείλη της κανένα λουλούδι ή κανένα χόρτο γιά νά τό φάη, τό έλεπε εύθύς νά μεταβάλλεται σέ έντομα και νά πετάη άπό τά χέρια της.

Ο' άπορτη βέβαια πώς ή δύστυχη ποιητίστρια δέν πέθανε άπ' τήν πείνα στο έρημικό εκείνο νησί. Άλλά ή νεράιδα φρόντιζε και γι' αυτό. Είχε δώσει στην Άργεντινή μιάν τοια δύναμη, ώστε νά μ'ήν παθιαίη τίποτα και στην πιά δυνατή και μακροχρόνια άκόμα πείνα. Αντιθέτως μιάν στα μεγάλωνα και όμόρφαινε πολύ άπό μέρα σέ μέρα.

Ωστόσο, τά βασάνια της όμορφης ποιητίστρας ήσαν άπερίγραπτα. Η μνήη της παρηγορία κι' εύχαρίστησις ήταν νά καθρεφτιζή τό άγγελικό της πρόσωπο, στεφανωμένο με διαμάντια και λουλούδια, μέσα στις ήσυχες πηγές τού νερού.

Η πείνα όμως ή άγρια ή βασανιστική ή διαρκής πείνα δέν τήν άφανε νά χαίρεται και τόσο συχνά τήν όμορφιά της. Τήν έκανε νά τρέχη εδώ κι' εκεί, νά ψάχνη τού κάκου στην άκρογιαλιά, νήπως έβη κανένα φράξι, νά γλυφή πάνω στην άπειλίσια της τούς βράχους, νά δοκιμάζει νά φάη τις σκληρές πέτρες. Άλλοιόμοιο όμως!... Τίποτα δέν μπορούσε νά καταπάρσση τήν πείνα της.

Είνε άλήθεια πολύ περίεργο τό ότι και τά μικρά άστεράκια τή νύχτα δέν συγκινούνται διάλο άπό τήν σκληρή τραγωδία της όμορφης εξορίστης. Φαίνεται, ότι ή νεράιδα τά ελεο κάμει κι' αυτά κακά, όπως ήταν κι' ή ίδια.

Πολλές φορές ή Άργεντινή, πού άν κι' ήταν σέ ήλκεια ν' άγαπήση και ν' άγαπηθί, δέν είχε όστόσο ιδέα άπό τά όνειροπαλόμενα εκείνα πού συνταράζουν και τις άδωστε

ρες παρθενικές ψυχές, στεκόταν γιά λίγο άφηρημένη άντίκρυ στο φεγγάρι. Άμέσως όμως ή πείνα τήν κεντούσε και τότε σήκωνε ψηλά τά χέρια της σάν νάθελε ν' άρπάξει και νά φάη τή λαμπρή σελήνη, πού μοιάζε σάν έξωτική μελιόρητη άπόρρα...

Επί τέλους ή νεράιδα άπεφάνισε νά έλευθερώση άπό τά φρερά αυτά μαρτύρια τήν εξορίστη κι' έστειλε έναν άπό τούς νέους άκολουθούς της τόν πιά ώραϊον—στό νησί, φροτάνοντας τον μ' ένα κνήστορ, άπό τούς γλυκύτερους καρπούς της γής.

Η Άργεντινή πλανιόταν εκείνη τή στιγμή στην όχθη ενός ποταμού, όταν είδε νάσχεταί πρὸς τό μέρος της ό νέος κρατώντας στα χέρια του ένα κνήστορ. Πρόσεξε: τότε καλύτερα κι' είδε πώς μεσ' στο κνήστορ έκείνο ήσαν σωρασμένα ροδάκινα, βερύκοκα, σταφύλια, σύκα και κατακόκκινα κεράσια.

Η όμορφη ποιητίστρια έβγαλε ένα ξεφωνητό χαράς κι' έτρεξε κοντά στον ξένο, με μιάν τέτοια διάθεση άδηφάγας, πού της φανόταν ότι θά μπορούσε νά καταβροχθίση όλους εκείνους τούς μελιστάλαχτους καρπούς με μιάν.

Μά όταν πλησίασε κι' άντίκρυσε κατάματα τό νέο, σταμάτησε. Τά μάγουλά του ήσαν πιά ροδάλα κι' άπ' τά ροδάκινα, τά χείλη τού πιά κόκκινα άπό τά κεράσια και τά δόντια του καθώς γελούσε, ήταν πιά άσπρα κι' άπ' τις καθορισμένες σφηγές τών άμυγδαλών.

Η καρδιά της Άργεντινης άρχισε τότε νά χτυπά ν' έναν άλλον πιά δυνατό ρυθμό. “Άχ, Θεέ μου, συλλογίστηκε ή νέα, τί νά πω; τοιαύτως! Μιά δύναμις με άποκαθάει άπό τούς καρπούς και με σπρώχνει πρὸς τό νέο. Μήπως πρέπει νά τόν φάω κι' αυτόν;” Ίσως. Όχι όμως με τόν ίδιον τρόπο πού τρώει κανείς τούς καρπούς. Αυτόν πρέπει νά τόν πρώην κανείς με τά χείλη μόνο, μέσα στην αιώνιότητα, ώστε νά μ'ήν τελείωση σ'αυτή ή ήδονή τού φιλιού του.

Δέν πείνα πεία!... Κ' ή ώραία Άργεντινή, παρρησιάζοντας τούς καρπούς, ρίχτηκε πάνω στο νέο. Κρατίστηκε άπό τό λαμό του και κώλησε τά χείλη της στα χείλη τού σ' ένα γλυκύτατο παρατεταμένο φιλή, τό φιλή τού αιώλιου έρωτος, πού νά πιά γλυκό και πιά έλαιοητό άπ' όλους τούς καρπούς της γής, άπ' όλες τις άπολαύσεις και τις ήδονές!...

Κ' ή ώραία Άργεντινή, παρρησιάζοντας τούς καρπούς, ρίχτηκε πάνω στο νέο. Κρατίστηκε άπό τό λαμό του και κώλησε τά χείλη της στα χείλη τού σ' ένα γλυκύτατο παρατεταμένο φιλή, τό φιλή τού αιώλιου έρωτος, πού νά πιά γλυκό και πιά έλαιοητό άπ' όλους τούς καρπούς της γής, άπ' όλες τις άπολαύσεις και τις ήδονές!...

Κ' ή ώραία Άργεντινή, παρρησιάζοντας τούς καρπούς, ρίχτηκε πάνω στο νέο. Κρατίστηκε άπό τό λαμό του και κώλησε τά χείλη της στα χείλη τού σ' ένα γλυκύτατο παρατεταμένο φιλή, τό φιλή τού αιώλιου έρωτος, πού νά πιά γλυκό και πιά έλαιοητό άπ' όλους τούς καρπούς της γής, άπ' όλες τις άπολαύσεις και τις ήδονές!...

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

—Όποιος λημονεί συγχωρεί, όποιος συγχωρεί προσπαθεί νά λημονήσση.

Μαντ' άμ ντε Στά ε λ. Οι άνθρωποι συγχωρούν κάποτε τό μίσος, ποτέ όμως τήν περιφρόνησι.

Ζεζάρ ντε Νερεδάλ

ΟΤΑΝ ΤΑ ΜΑΤΙΑ ΤΟΥ ΞΑΝΘΑΔΑΝΕ ΤΟ ΦΩΣ ΤΟΥΣ...

Ο Νοέμβριος του 1911... ο κ. Νάλ, πρώην καθηγητής της μουσικής, πήγε κ' εγ-καταστάθηκε με το γυαλί του, τον Άντρε, στο γρα-φείο χωρίς Μαντόν. στα περίχωρα της Τουλούς. Νοίκιασε ένα σπίτι με μια ερμητική τοποθεσία του Μαντόν, επειδή ο γυαλί του είχε απόλυτη ανάγκη ησυχίας και καθαρού αέ-ρος. Ο Άντρε ήταν τυ-φλός!

Σε ηλικία δεκαπέντε ε-τών, ο Άντρε, ο οποίος είχε ως τότε εξαιρετική όραση, άρ-χισε σιγά-σιγά να χάνει το φως του. Μία πυκνή υμίγλη έπεσε πάνω στα μάτια του. "Υστερ" από λίγο, δεν μπορούσε πια να διαβάσει τις νέτες... γιατί ο Άντρε ήταν κιόλας ένας πολύ καλός βιολιστής. Κι' ένα πρωί, ανοίγον-τας τα μάτια του, βρέθηκε σ' ένα πυκνό και άδιαπέραστο σκοτάδι!

Ο πατέρας του τον πήγε στους καλύτερους οφθαλμολόγους. "Όλοι οι γιατροί βρήκαν συμφωνία στο ότι ο Άντρε θα μπορούσε να ξα-ναποκτήσει το φως του, με τη διαφορά ότι έπρεπε να υποβληθεί σε μία εγχείρηση: οδυ-νηρή και επικίνδυνη. Ο κ. Νάλ, τρυφερά-μενος από τα λόγια αυτά, δεν τολμούσε ν' α-πορρίψει αυτή την εγχείρηση, αφού δεν ήξερε πού θα ήταν το αποτέλεσμα της. Και αφο-σιώθηκε ολόκληρος στο γυαλί του, προσπαθώ-ντας να τον κάνει με τις σπορικές περιποιήσεις του να λησμονήσει την τραγωδία της ζωής του.

"Όταν πήγανε κ' έπιασαν ένα σπίτι στο Μαντόν, ο Άντρε ήταν είκοσι χρόνων πληλ-κάρ. Περούσε ζωή πολύ περιωρισμένη. Ο καλύτερος φίλος του, έκτος από τον πατέρα του, ήταν το βιολί του. Η πρώτη μουσική ιδιοσυμ-πνοία του είχε αναπτυχθεί περισσότερο εξ-αίτια ακριβώς της πληθυσίας του, που του είχε βάλει τη δικτατορία. Αν ο Άντρε δεν έβλεπε πια τις νέτες για να παίξει κομμάτι μεγάλης μουσικής, μπορούσε όμως ν' α-ποβί-νι σε δοξαριές με άλλη μουσική: το φλο-ύδο των κυμάτων, το θρόισμα των φύλλων, τους στεναγμούς του αέρα και το τραγούδι των ερωτευμένων πουλιών...

"Εν' άπογευμα, ενώ ο Άντρε έκανε ένα περίπατο, με τον πατέρα του, λίγο μακριά από το σπίτι τους, στήθηκε ξαφνικά ακίνητος, ταντύνοντας το λαιμό του προς μία διεύθυνση. Στο αυτό του είχαν φτάσει τα μουσικά κύ-ματα μιας μελωδίας. Πρόσεξε καλύτερα και κατάλαβε πως κάποιος έπαιζε στο πιάνο ένα βαλς του Σοπέν. Το παίξιμο όμως αυτό ήταν τόσο σπουδαιό και παθητικό συγχρόνως, ώστε ο Άντρε έκανε τη σκέψη, χωρίς να ξέρει ούτε ο ίδιος το γιατί, ότι μονάχα μία γυναίκα θα υπερέσει ν' αποδώσει με τόσο λεπτότητα και συγκίνηση τη μουσική σκέψη του Σοπέν.

—Από πού έρχεται αυτή η μελωδία; ρώ-τησε ταπεινμένος τον πατέρα του. —Από το αντίκτυπο σπίτι, του αποκρίθη-κε ο κ. Νάλ. Θα ρωτήσω να μάθω ποιος κλ-ύεται εδώ... Είμαι περίεργος να μάθω ποιος είναι ο μεγάλος αυτός πιανίστας.

Την επομένη, ο κ. Νάλ εισηγοφόρειτο από τη γυναίκα, που έρχονταν κάθε μέρα και τους συγύριζε το σπίτι, ότι στην έπαυλη εκείνη έ-μενε ο κ. Βαλνκούρ, ένας καλός πρέσβις αμ-μοιο από το Παρίσι, μαζί με την κόρη του — Μαγδαληνή, μία όμοια κοπέλλα, που φα-νόταν όμως άρρωστη. "Εξής διαρκώς και ποτέ σχεδόν δεν έβγαινε έξω...

—Καλά το κατάλαβα, σκέφτηκε ο Άντρε, ότι μονάχα μία γυναίκα θα μπορούσε να παί-ξει έτσι ένα βαλς του Σοπέν.

Και το απόγευμα της ίδιας μέρας, ο Άν-τρε πήρε το βιολί του και παρακάλεσε τον πατέρα του να τον οδηγήσει και πάλι κοντά

στην έπαυλη του κ. Βαλνκούρ. "Όταν έφτα-σαν εκεί, η μουσική φράση της "Ελε-γείας" του "Εονστ" σκορπίζονταν στη γα-λήνια ατμόσφαιρα. Ο Άντρε ήξερε αυτή το κομμάτι. Και, χωρίς να καλοσκεφθεί τί κά-νει, άρχισε να συνοδεύει με το βιολί του το πιάνο.

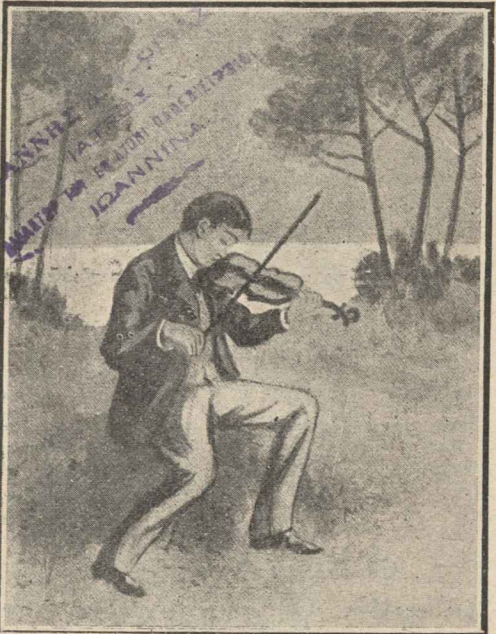
Μα το πιάνο σταμάτησε απότομα. Η Μα-γδαληνή — αυτή ήταν πράγματι η πιανίστρια — έβλεπε και σβήθηκε με την τύχη του άγνωστου.

—Δεν έκανες καλά ν' άρχισες τόσο από-τομα! είπε ο κ. Νάλ στον Άντρε.

Εκείνος κούνησε μελαγχολικά το κεφάλι του. Κανείς όμως από τους δύο άνδρες δεν μπορούσε να ήσυχαστεί ότι τη στιγμή εκείνη η Μαγδαληνή, η οποία είχε πληγεί από το παρθενικό για να δει ποιος ήταν εκείνος ο ά-γνωστος βιολιστής, κτύπησε το φως και θλιμμένο πρόσωπο του Άντρε μ' ένα πρξέ-νο γαμόγλο. Η άσυνήθιστη ώμορφιά του νέου είχε κάνει εξαιρετική εντύπωση στην εύ-σθητη νέα...

Την επομένη, ο Άντρε κοπίσσε πολύ για να πείσει τον πατέρα του να τον οδηγήσει και πάλι κοντά στην έπαυλη: το κ. Βαλν-κούρ.

—Η γρεσινή αποτυχία δεν μ' άπογοήτευσε!

"Άρχισε να παίξει την "Ελεγεία" του "Εονστ

είπε ο βιολιστής στον κ. Νάλ. Κάτι μού λέει: ότι θα σταθώ σήμερα πιο τυχερός...

Και ο κ. Νάλ, ο οποίος δεν χαλούσε ποτέ το γατί του γυαλιού του, αναγκάστηκε να υποκύψει και αυτή τη φορά.

Τα προστάγματα του Άντρε βγήκανε α-ληθινά. Γιατί όταν άρχισε να παίξει πρώτος την "Ελεγεία" του "Εονστ, η Μαγδαληνή προθυμοποιήθηκε εκείνη, τη φορά αυτή, να τον συνοδεύει στο πιάνο! Η ψυχή των δύο νέων είχαν επικοινωνήσει με τα φτερά της μουσικής...

...Το βράδυ εκείνο, ο Άντρε άρχισε να κοιμάται από τη γλυκιά ταράχη που τον είχε πιάσει... Μία έπιθυμία τον κατείχε τώ-ρα: να δει τη Μαγδαληνή. Για να το κατο-δώσει αυτό, ήταν πρόθυμος να ριφονιδυνέ-ση το πέν και αυτήν ακόμα τη ζωή του.

Και όταν ο πατέρας του τον επισκεφθή-την άλλη μέρα το πρωί στο δωμάτιό του, για να τον καλημερίσει, ο Άντρε του είπε με σταθερή φωνή πως έλαβε την άφραση να κάνει εγχείρηση στα μάτια.

—Μα, παιδί μου, φιδύσεις ο πατέρας, δεν θαύλασαι τί είναι οι γιατροί; Η εγχείρηση μπορεί να επιτύχει, μπορεί όμως και να έχει

δυσάρεστα αποτελέσματα...

—Δεν μ' ενδιαφέρει αυτό πατέρα! Έκεί-νο που θέλω είναι να αποκτίσω το φως μου... Και αν ακόμα πρόκειται να ριφονιδυνέσω τη ζωή μου για να βρω την όρασή μου, έτσι είναι να γίνει... Τό πέν πατά άφραση να κάνω αυτήν την εγχείρηση!

Ο κ. Νάλ έσκυψε το κεφάλι του... Κατά-λαβε από τον τόνο της φωνής του Άντρε πως ο γυαλί του ήταν άμεταπείστο. Τηλε-γράφως λοιπόν στο Παρίσι σ' ένα από τους γιατρούς που είχαν κυτάξει, άλλοτε τον Άντρε. Την μεθεπομένη, ο οφθαλμολόγος βρι-σκότανε στο Μαντόν.

—Πότε θα μπορούσω να δω, γιατρό μου, τον ρώτησε ο Άντρε, ύστερ' από την εγ-χαι.

—"Υστερ" από οχτώ μέρες. Θα σου κάνω σήμερα την εγχείρηση, αφού επιμένεις τό-σο... Στο διάστημα των οκτώ αυτών ημερών θα μένετε κλεισμένοι στο δωμάτιό σας, στο οποίο δεν πρέπει να υπάρχει το παραμικρό φως. Επιλωμένοι στο κοσμάτι σας, χωρίς να μιλάτε διόλου... Όταν όμως περάσουν αυτές η οχτώ μέρες...

...Εάν μπορεί τότε να δω τη Μαγδαλη-νή! συνεπήρασε ο Άντρε με το γυαλί του, δίχως ν' ακούσει το τέλος της φράσης: το γυαλί του.

Το βράδυ της μέρας εκείνης και την επο-μένη, το κέντρο της Μαγδαληνής περιέμενε το συμπληρωτικό βιολιστή, του οποίου τα χαρ-κτηριστικά είχαν μείνει ζωηρά χαραγμένα στη μνήμη της. Την τρίτη μέρα, την επι-σε μελαγχολικά. Γιατί ο άγνωστος μουσικός, ο οποίος φαινόταν να έχει τα ίδια καλλι-τεχνικά γούστα μ' αυτήν, δεν ξαναπέρασε από το σπίτι; Μήπως έφυγε από εκείνο τον τό-πο. Και η Μαγδαληνή, που ύπνεσε από το στήθος και συνήθιζε να τα βλέπει δια-μακριά τριγύρω της, έβγαζε χιρίτσες από τη στιγμή που άρχισε να την βασανί, και από το πόδι της...

Περνώντας όλη τη μέρα της με την άνω-ν όδη αναμονή της ώρας που διάλεγε για να δει ο οφθαλμολόγος φίλος της για να κάνει τη... εγχείρησή του. Και όταν, τέλος, έφτανε αυτή η ώρα, η Μαγδαληνή καθότανε στο πιάνο και έπαιζε την "Ελεγεία" του "Εονστ. "Υστερ' έφτασε τη παράθυρο, έσκυβε έξω και περιέμενε να ακούσει τον μουσικό να παίξει και αυτός το ίδιο κομμάτι με το βιολί του. Μα το κέντρο...

—Εννέα βράδυ, της φάνηκε πως άκουσε βή-ματα στο δόμο. Η γαλή, που δοκίμασε, ή-ταν τόσο μεγάλη, ώστε, χωρίς να συλλογισ-τεί τί κάνει, χωρίς καν να ρίξει μία εστιάση στους ώμους της, κατέβηκε στο πάκο μονάχα με το έλαφρύ μεταξωτό πενιούρα που φορούσε, γλίστρησε σαν σκιά ανάμεσα στις δένδρουν-χίες και μισάνοιξε την πόρτα... για να δει να περνά από μπροστά της ένας εργάτης, έ-πιστρέφοντας από τη δουλειά του... Δεν ή-ταν λοιπόν ΕΚΕΙΝΟΣ!... Πικρή απογοήτευση κυρίευσε τότε τη Μαγδαληνή. Ακούστηκε στην πόρτα και ξεχάστηκε και, βυθισμένη σε μία μελαγχολική ονειροπλάνη, δεν κατάλα-βαινε τη συγερνήτη δροσιά που έπρεπε στους ώμους της, που της περιόριζε τη κόκκιλα... Μία μονάχα σκέψη την απασχολούσε...

—Δεν θα ξαναβρω πια! —Εξάφνης, ένοιασε μία δυνατή αναταραχή σ' όλο το σώμα. Γύρισε στο δωμάτιό της κι' έπεσε στο κρεβάτι. Μα εκείνη ολόκληρη, από πυρετό...

Δέκα μέρες αργότερα, ο Άντρε περιέμενε με αγωνία να δει το γυαλί από το Παρίσι να τον καλημερίσει, ο Άντρε του είπε με σταθερή φωνή πως έλαβε την άφραση να κάνει εγχείρηση στα μάτια.

—Μα, παιδί μου, φιδύσεις ο πατέρας, δεν θαύλασαι τί είναι οι γιατροί; Η εγχείρηση μπορεί να επιτύχει, μπορεί όμως και να έχει

δυσάρεστα αποτελέσματα... Δέκα μέρες αργότερα, ο Άντρε περιέμενε με αγωνία να δει το γυαλί από το Παρίσι να τον καλημερίσει, ο Άντρε του είπε με σταθερή φωνή πως έλαβε την άφραση να κάνει εγχείρηση στα μάτια.

—Μα, παιδί μου, φιδύσεις ο πατέρας, δεν θαύλασαι τί είναι οι γιατροί; Η εγχείρηση μπορεί να επιτύχει, μπορεί όμως και να έχει

και ο Άντρε περιέμενε τώρα μ' αγωνία τον έρχομό του γιατρού. Τέλος, ο γιατρός ήρθε... Η καρδιά του Άντρε κόντευε να σπάσει από τα δυνατά χτυ-πήματα, ενώ ο γιατρός του έβλεπε σιγά-σιγά τον επίθετο. Και όταν ο νέος είδε ένα φως να τρέμει απρόσ στα μάτια του, όταν άρχισε να διακρίνει γύρω του τα διάφορα αντικείμε-να, μία δυνατή κραυγή γασ-βγήκε από τα στήθη του!

Ο πατέρας του έκλαψε από τη χαρά του. Ο γιατρός πήρε τον Άντρε από το χέρι και τον ώδηγησε στο ανοιχτό παράθυρο. —Επί τέλους! Θα μπορούσω να δω τη Μαγδαληνή! έλεγε με τον νου του ο τυφλός που ξαναβρήκε το φως του.

Μόλις όμως έβριζε ένα θαμπωμένο ακόμα βλέμμα στο δόμο, το πράγμα που είδε, ή-ταν μία κρεβιά που περνούσε κάτω από το παράθυρο. "Εξή γυναίκα του γωριού μετέ-σταν ένα φερέτρο σκεπασμένο μ' ένα άσπρο πέπλο. Ο νεκρός, ο οποίος ήταν μία κοπέλλα... Ένα δονηρό προαίσθημα κυρίευσε τον Άν-τρε.

—Ποία είναι αυτή η νέα, γιατρέ μου; ρώ-τησε με πνιγμένη φωνή.

—Ενα δυστυχημένο κορίτσι που πέθανε γρή- από σωματίωση... Σε φώχτες μπρος στο πιάνο της, παίζοντας την "Ελεγεία" του "Εονστ... Λογότανα...

—Μαγδαληνή! φώναξε μ' απελπισία ο Άντρε.

—Την ήξερες λοιπόν; ρώτησε κατάπλη-κτος τον νέο ο πατέρας του.

—Όχι, φιδύσεις ο Άντρε. Δεν την ήξερα, αλλά την αγάπησα...

Και τα μάτια του, που ξανάδωσαν το φως τους, για ν' αντικρύσουν την κρεβιά της αγαπημένης του, πλημμύρισαν από δάκρυα...

ΠΩΛ ΜΑΝΟΥΕΛ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ ΠΛΗΡΩΜΕΝΗ

"Όταν ο Φρειδερίκος Γ' της Πρωσίας κατέκτησε ένα τμήμα της Πολωνίας, έστέρη-σε τον Πολωνό επίσκοπο "Ερμερόδο πολλών προνομίων και εισοδημάτων του. "Απόσο ο επίσκοπος πήγε στο Πότσνταμ να χαρμενίσει τον νικητή βασιλέα, ο οποίος μόλις τον είδε, του είπε:

—Δεν ε'νε βέβαια δυνατόν, σε βασιμώτατε, να με αγαπάτε ύστερα από τόσες... ζημιές που σας προέβλεψα...

—Βεβαίω! Μεγαλειώτατε, απάντησε ο επίσκοπος, ότι δεν λησμονώ τον οφειλόμενον σεβασμόν στον ηγεμόνα μου. Δεν πρέπει όμως και εσείς να λησμονήτε ότι μία μέρα θα συ-ναντηθούμε χωρίς διακρίσεις, ως ίσως πότες ίσον έχει επάνω στον οφθαλμό.

—Ω! μην το λέτε, σε βασιμώτατε, απάν-τησε ο Φρειδερίκος. "Εκεί επάνω εσείς θα είστε σαν στο σπίτι σας, ενώ εγώ θάμει ένας ξένος, κι' ίσως ένας ένοχος. Τί καλότερα, λοι-πόν, και μεριμνάτε για το εγκόσμιον και ζη-τάτε πίσω τα εισοδήματά σας; Δεν σας ζε-καί ο οφθαλμός που θα κληρονομήσετε;... Κόκκαλο ο επίσκοπος...

ΓΝΩΜΙΚΑ

—Το γέλιο των γυναικών είναι σαν μία λάμψη του ούρανού.

(Β. Ούγκω)

—Το πρώτο βήμα του χαλού είναι να μην κινεί καθόλου.

(Ρουσσώ)

—Τίποτε δεν μάς κάνει τόσο μεγάλους όσο η δυστυχία.

(Μουσσέ)

—Μονάχα η ζωή μάς διδάσκει πως να ζούμε.

(Βοκατόρ)

—Ο ρεμβαζμός είναι η... κυριακή άργία της σκέψης.

(Αμιά)

—Η καρδιά δεν έχει ρυτίδες.

(Φενελόν)

ΑΠ' ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΣΤΑΡ
ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΑ ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Η Άνναμπέλλα θα παί-ξη προσεχώς σ' ένα νέο φιλμ, με σενάριο, παρμέ-νο από το άθνατο μυθι-στόρημα του Τολστόη "Αννα Καρένινα".

Ός γνωστόν, έχουν γυρισθεί ως τώρα άπει-ρες ταινίες με θέμα τις περιπέτειες της τρα-γικής ηρώιδος του Ρώσου μυθιστοριογράφου. Από τα φιλμ αυτά, μεγαλύτερη επιτυχία είχε κείνο στο οποίο πρωταγωνίστησε η Γκε-τα Γκάρμπο.

—Η Ρωσίδα καλλιτέγνη του κινηματογρά-φου Άννα Στέν θα παίξει τη "Νανά" το εφώνυμο μυθιστόν... Αιμιλίου Ζολά.

—Ετοιμάζεται επίσης στο Χόλλυγουντ ένα φιλμ από τον κόσμο του χρηματιστηρίου της Νέας Υόρκης. Πρωταγωνιστής ο Τζωρτζ Μπάνκροφτ.

—Η Ντίνα Πάλο γυρίζει τώρα στην "Ελ-βετία ένα φιλμ με τον τίτλο: "Ο γωριμός των σελών". Σκηνοθέτης ο Ρώσος Δημήτρης Κισάνωφ.

—Ο Σέσιλ ντε Μίλ, ο διάσημος σκηνοθέτης του "Σημείου του Σταυρού", που θα προβλη-θεί και στην "Αθήνα, ύστερ' από λίγο, ετοι-μάζει τώρα ένα κινούμενο φιλμ, με θέμα τις έρωτικές περιπέτειες του Άντωνίου και της Κλεοπάτρας.

Η Βίλμα Μπάνκ και ο Ρόντ λχ Ρόκ, ένα από τα πιο άναπαμένα καλλιτεχνικά ζευ-γάρια του Χόλλυγουντ, έπε-στράφη στην αμερικανική κι-νηματογραφούπολη, ύστερ' από ένα μεγάλο ταξίδι στην Εύ-ρώπη.

Ο Τζών Μπάρμους, η σύ-ζυγος του Δολορέας Καστέλλο και τα δύο παιδιά τους έπ-στράφησαν στο Χόλλυγουντ ύστερ' από ένα ταξίδι στην Αλάσκα με την ιδιόκτητη θαλαμηγό τους.

Η Σόλβια Σίνδερ γεννήθηκε στη Νέα Υόρκη και στην πε-ρίφημη 42η λεωφόρο, στην ο-ποία ήταν ανέκαθεν συγκε-ντρωμένα όλα τα θέατρα της πρωτεύουσας. Κάθε βράδυ δέ, όταν γυρνούσε από το γυ-μνάσιο, καθόταν και κτύπησε με θαυμάσιο τα όργανα των καλλιτεχνικών που τα έφταν-ζανε τα διάφορα θέατρα με πελώρια φωτεινά γράμματα.

—Η έπιθυμία μου να δω μία μέρα και το δικό μου όνομα να εκτυπώνεται, με τόσο μεγάλα γράμματα — είπε τελευταία στον συνάκτη ενός κινηματογραφικού περιοδικού του Χόλλυγουντ — μ' έκανε να γίνω σταρ, υψωνότι ο ζωηρότερος πόθος της ζωής μου ήταν να γίνω... δασκάλα!

—Οι φίλοι του κινηματογράφου θα εγνω-μονούν αναμφίβολα τα «Φώτα της Πολέως» που έκαναν τη χαρμωμένη αυτή καλλιτέγνη-δα ν' αφοσιωθεί στην τέχνη της γέφυρας.

Το παρακάτω πειρατικό δελτίοι πόσο δη-μοφιλής ε'νε στην Αμερική η Μάξ Γουόρετ, η πρωταγωνίστρια της "Αλβίνας Λούα". Η Παρκάουντ προεκήρυξε σε μία εφημερίδα του Δό "Αντίθετος ένα διαγωνισμό, άπονο-μής... γαιδευτικών όνοματων στη Μπε Γου-έστ. Και τα γραφεία της εφημερίδας πλημ-μύρισαν από τέτοιον όγκο επιστολών, ώστε η

διεύθυνση αναγκάστηκε να σταματήσει το διαγωνισμό, ...για να βγεί και η εφη-μερίδα, την οποία οι συν-τάκται είχαν παραμελήσει, άπασχολημένοι με την ανήγνωση των γι' όλην των γραμμάτων!

Η Τζέιν Χάρλοου ή "Βασίλισσα των Ξαν-θών" του κινηματογράφου, παντρεύτηκε, προ-όλίγων ημερών, για τρίτη φορά. Επ'ηρεν ένα φωτογράφο που εργάζεται στα σκηνίστια του Χόλλυγουντ, ονομαζόμενον Μ. Κόσσον.

Ο γάμος αυτός είναι ρωμαντικότατος και... εξωφρενικότατος. Η Τζέιν άπήγαγε το φω-τογράφο μ' ένα αεροπλάνο, έφυγαν γύρω από το Χόλλυγουντ και τα ξεμειρώματα προσγειώ-θησαν στη Γκαμά, μία μικρή πόλη της πολι-τείας "Αρκέζας. Εκεί στις 4 1/2 το πρωί ξέδρηξαν ένα συμβολαιογράφο, έκαναν τον πολιτικό γάμο, κατόπιν έκολούθησαν έλαφρο σ' ένα μικρό ξενοδοχείο, ανέβηκαν ύστερα πάλι στο αεροπλάνο τους και κατά την άνα-τολή του ήλιου βοσκόντουσαν στο Χόλλυγουντ παντρεμένοι...

"Όλοι οι άστρες του κινηματογράφου παί-νουν καθημερινώς πολλά γράμματα, που τους στέλνουν οι θαυμαστές και θαυμάστους τους. Λογής-λογής γράμματα. Έρωτικά, με γρι-τικές με συμβουλές, με απειλές...

Τα περισσότερα γράμματα παίρνει η Γκετά Γκάρμπο, πολλά δέ εξ αυτών της τα στέλνουν στην έξη διεύθυν-ση. "Απόρ την Μυστηριώδη Κυρία, εις Χόλλυγουντ. Και η Γκετά τα λαμβάνει άσφα-λώς.

—Ο Ραμόν Νοβάρο, επί δώδεκα χρόνια λαμβάνει τα-κτικά στοιμικότατα γράμμα-τα εκ μέρους μιας γοη-κυ-ρίδας, που τη θεωρεί πια ως μητέρα του.

—Η Μάρια Ντεσέλες, έ-πειδή έχει βγάλει όνομα με-νιμής και πονετικής γυναι-κας, λαμβάνει κατά το πλεί-στον αιτήσεις βοήθειας και γράμματα διαφόρων γυ-ναικών, που ζητούν τις συ-μβουλές της.

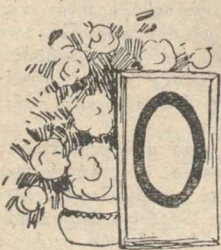
—Η Τζέιν Κρόουφορντ, επί χρόνια έπαινε τακτικά μέσα στ' άλλα γράμματα και μία έπιστολή γράμμένη σε σταυρόχαρτο! Της την έστειλε ένας στυ-γρός νέος που έδούλεε μεροκάματο σ' ένα κτήμα της Καλιφορνίας. Μην έχοντας ν' ά-νοιάσει γατί έπιστολής έστρεψε στο γατί πε-ριωλιγμένα, στο οποίο έγραφε την προση του!

—Οι σκηνοθέτες του Χόλλυγουντ, όπως ο Κλάρενς Μπρόουκ της Μέτρο-Γκλάντνιου λαμβάνουν τακτικώτατα γράμματα από τον διεύθυντή ενός επιστημονικού "Ινστιτούτου της Βασισκώνας, που τους δίνει πολιτιμώ-τατες, για τη δουλειά τους, συμβουλές.

—Στον Τζέιν Νουράντε στέλνει κυρίως για το παίξιμό του ένας βικινίκος πούρνος της "Αβάνς. "Εχει όμως τη λεπτότητα, ή-συχία ή κορτικές του δεν είναι πολύ εύνοικες να στέλνει μαζί κ' ένα κομμάτι πορσε-λάνης. Έννοείται ότι οι άστρες σ' πολύ λίγα γράμματα άπονομής, κι' αυτά μέσον των γράμματων του. Ο Ζαν Μουρ, κάποτε δεν άπανταί ποτέ.

Οἱ Δαίμονες τοῦ Ὁκεανοῦ

Τοῦ Γουσταύου Αἰμάρ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Χαδιενδέρω ὁδήγησε τότε τὸν Πιτριάν στὸ σπίτι του καὶ τὸν ἔβαλε μέσα σ' ἕνα δωμάτιο κρυφτό, τὸ ὁποῖο μονάχα ἐκεῖνος ἤξερε καὶ τὸ ὁποῖο ἦταν τόσο καλὰ κρυμμένο μέσα στὰ ἄλλα διαμερίσματα, ὥστε ἦταν ἀδύνατο νὰ τὸ ἀνακαλύψῃ κανεὶς.

ΟΠΟΥ ΤΟ ΑΝΘΩΣ—ΜΑΤΟΥ ΑΠΟΦΑΣΙΖΕΙ ΝΑ ΛΑΒΗ ΜΕΓΕΡΟΝ ΜΕΡΟΣ

Ὁλόκληρη τὴν ἄλλη μέρα ὁ Δὸν Πέδρο ἔλειπε ἀπ' τὸ Μεδελάν, καὶ ὅταν κατὰ τὸ ἡλιοβασιλεῖμα γύρισε στὸ σπίτι του, πῆγε κατ' εὐθείαν στὴν κρυψώνα ὅπου βρισκόταν κλειδωμένος ὁ Πιτριάν.

—Λοιπὸν; φώναξε ἀνήσυχος ὁ φιλιππουστέρης μας, μόλις εἶδε μπροστά του τὸ φίλο του.

—Ὅλα πάνε περίφημα! τοῦ ἀπάντησε ὁ Μεξικανός, χαμογελώντας. Μόλις γιτὴ τὴ στιγμή ἦρθα ἀπ' τὴν Βέρα-Κρούς, ὅπου βίβαθα περισσότερο ἀπ' ὅσα εἶχα τὴν ἐλπίδα νὰ μάθω ὅταν ἐπύγαινα. Καταλείποντας ἐκεῖ, δὲν ἀντέληξα τὴν ἐξορία τοῦ ἀνθρώπου, τὸν ὁποῖον ἐξέστρεψες γιὰς. Μὰ καὶ ἂν ἀκόμα τὸ κατάλαβε κάποιος, αὐτὸς ὁ κάποιος πρέπει νὰ ἔχη συμφέροντα νὰ μὴν καταγγεῖλῃ τὸ φρόνιμό σου καὶ κανένα, γιατί δὲν ἀκούσα οὔτε λέξι γιὰ τὸν γελῶτο ἐκεῖνον πονηρὸν σου. Στὴν Βέρα-Κρούς ἔφτασα λίγο πρὶν ν' ἀνοίξουν τὴς πόλεως. Στὴν Βέρα-Κρούς ἔφτασα λίγο πρὶν ν' ἀνοίξουν τὴς πόλεως. Στὴν Βέρα-Κρούς ἔφτασα λίγο πρὶν ν' ἀνοίξουν τὴς πόλεως. Στὴν Βέρα-Κρούς ἔφτασα λίγο πρὶν ν' ἀνοίξουν τὴς πόλεως.

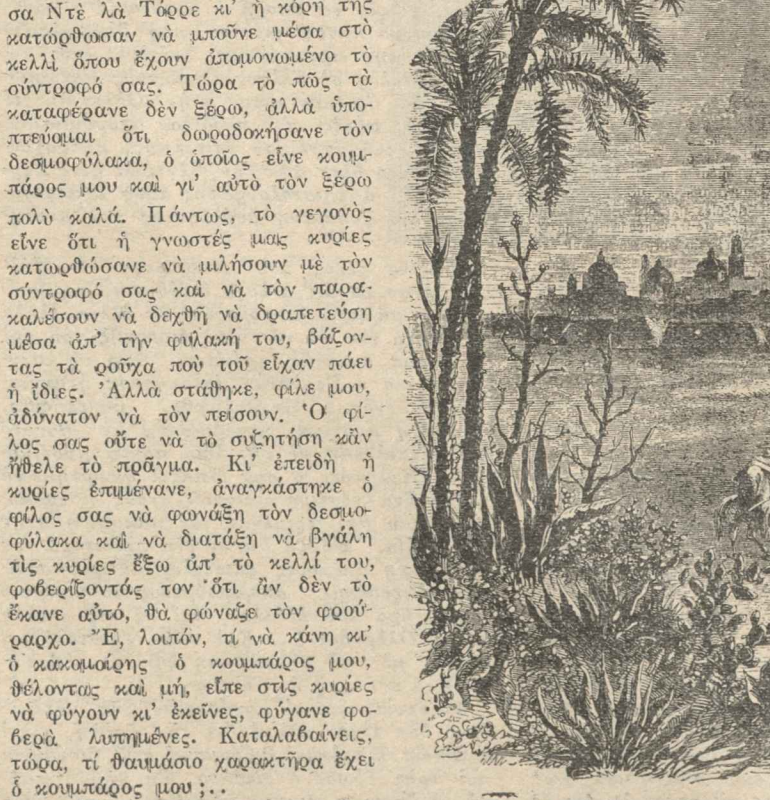
—Καλὴ βλ' αὐτὰ, εἶπε ἀνήσυχος ὁ Πιτριάν. Ἀλλὰ γιατί δὲν μοῦ λέτε τίποτε καὶ γιὰ τὸ σὺντροφό μου; Ποῦ εἶνε;.. Μήπως τοῦ συνέβη κανένα κακὸ;

—Ὁ φίλος σας ἀρνήθηκε νὰ ἀποδράσῃ!.. ἀπάντησε τότε μ' ἕνα θλιμμένο τόνο ὁ Μεξικανός.

—Τί θέλετε νὰ πῆτε; ρώτησε ἀμέσως ἐκπληκτός ὁ φιλιππουστέρης.

—Τὸ φέρετε νὰ πῆτε; ρώτησε ἀμέσως ἐκπληκτός ὁ φιλιππουστέρης.

—Τίποτε περισσότερο ἢ λιγότερο ἀπὸ ἐκεῖνο πὺν γίνετε, φίλε μου! ἀπάντησε ὁ Μεξικανός μ' ἕνα σοβαρὸ τόνο. Ἡ κυρία δούκισσα Ντὲ λὰ Τόρε καὶ ἡ κόρη της κατώρθωσαν νὰ μπειν μέσα στὸ κελλὶ ὅπου ἔχουν ἀπομονωμένο τὸ σὺντροφό σας. Τώρα τὸ πῶς τὰ καταφέρναν δὲν ξέρω, ἀλλὰ ὑποπτεύω ὅτι διαδοχικῶς τὸν δεσμοφύλακα, ὁ ὁποῖος εἶνε κοινωπάρος μου καὶ γι' αὐτὸ τὸν ξέρω πολὺ καλά. Πάντως, τὸ γεγονός εἶνε ὅτι ἡ γνωστὴς μας κυρία κατώρθωσαν νὰ μιλήσουν μὲ τὸν σὺντροφό σας καὶ νὰ τὸν παρακαλέσουν νὰ δεχθῇ νὰ δρατενεύσῃ μέσα ἀπ' τὴν φυλακὴν του, βάλλοντάς τὰ ρούχα πὺν τοῦ εἶχαν πάρει ἡ ἴδια. Ἀλλὰ στάθηκε, φίλε μου, ἀδύνατον νὰ τὸν πείσουν. Ὁ φίλος σας οὔτε νὰ τὸ συζητήσῃ καὶν ἤθελε τὸ πρῶγμα. Κι' ἐπειδὴ ἡ κυρία ἐπιμέναν, ἀναγκάστηκε ὁ φίλος σας νὰ φωνάξῃ τὸν δεσμοφύλακα καὶ νὰ διατάξῃ νὰ βγάλῃ τὴς κυρίες ἔξω ἀπ' τὸ κελλὶ του, φοβερίζοντάς τὸν ὅτι ἂν δὲν τὸ ἔκανε αὐτὸ, θὰ φώναζε τὸν φρουράρχο. Ἐ, λοιπὸν, τί νὰ κάνῃ καὶ ὁ κοινωπάρος ὁ κοινωπάρος μου, θέλοντας καὶ μὴ, εἶπε σὺς κυρίες νὰ φύγουν καὶ ἐκεῖνες, φύγαν φοβερὰ λυπημένες. Καταλαβαίνεις, τώρα, τί θαμνιστὸ χαρακτηριστὸν ἔχει ὁ κοινωπάρος μου;..

Ἐφτασα στὴ Βέρα - Κρούς λίγο πρὶν ν' ἀνοίξουν τὴς πόλεως

βαίνω;... Ἀλλ' ἀναγνωρίζω περισσότερο τὸν χαρακτήρα τοῦ σὺντροφου μου! φώναξε ὁ Πιτριάν, γεμάτος ἀπὸ ἐνθουσιασμό.

Καὶ πρὶν ὁ Μεξικανός ἀνοίξῃ τὸ στόμα του, ὁ Πιτριάν τὸν ρώτησε:

—Ξέρεις ἂν δικάστηκε ὁ Ὀλιανός;

—Δὲν ξέρω τίποτε τὸ θετικὸ ἀπάνω σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα, ἀπάντησε ὁ Δὸν Πέδρο. Ὑποθέτω ὅμως ὅτι τὸ δικαστήριον πὺν θὰ τὸν δικάσῃ θὰ συνεδριάσῃ αὐτοῦ. Καὶ σὺς τί λογαριάζετε νὰ κάνετε;

—Πρέπει νὰ φύγω ἀμέσως ἀπ' ἐδῶ! φώναξε ζωηρὰ ὁ νέος.

—Τὸ εὐκολότερο πράγμα πὺν μπορεῖ νὰ γίνῃ! ἀπάντησε εὐθύμως ὁ Μεξικανός καὶ ἀμέσως ρώτησε τὸν φίλο του: Μήπως θέλετε νὰ σᾶς συνδράμω ὥς τὴν ἀγορὰ τοῦ χοροῦ;

Ὁ Πιτριάν, στὴν ἐρώτησιν αὐτὴ τοῦ Μεξικανοῦ φίλου του, δὲν ἀπάντησε ἀμέσως. Ἀρχισε νὰ σκέπτεται σοβαρὰ. Κάτι σπουδαῖο θὰ λογαριάζε ἀσφαλὸς ἐκεῖνες τὴς στιγμὲς καὶ ὁ Μεξικανός, πὺν τὸ ἀντέληξε αὐτὸ, τὸν κάταξε μ' ἕνα βλέμμα γεμάτο συμπάθεια καὶ ἐπιμέλειαν καὶ δὲν μιλοῦσε. Τέλος ὁ Πιτριάν, πάνοντας φιλικά τὸν Μεξικανὸ ἀπ' τὸν ὅμο, τοῦ εἶπε μὲ μὴ φωνὴ συγκατακτική:

—Ἀγαπητέ μου Δὸν Πέδρο, εἰσάγετε ἕνα ἀσθηματικὸν καὶ γενναῖον ἀνθρώπον. Προσφέρατε στὸ φίλο μου καὶ σ' ἐμένα ἐκδουλεύσεις ἡθικῆς σημασίας!.. Ἀλλὰ, ὑπάρχει ἕνα ὅμο, τὸ ὁποῖο, ὅχι γιατί δὲν σᾶς ἔχω ἐμπιστοσύνη, ἀλλὰ γιατί ὁ λόγος τῆς τιμῆς μου μὲ δεσμεύει, δὲν θὰ σᾶς ἐπιτρέψω νὰ τὸ ξεπεράσετε. Αὐτὸ δὲν πρέπει νὰ σᾶς κακοφάνῃ. Ἐπίσης ὀφείλω νὰ σᾶς πῶ ὅτι ξέρω πολὺ καλά πῶς ἂν καὶ κάνετε ὅτι δὲν μᾶς ὑποπτεῖσθε ἐμένα καὶ τὸν σὺντροφό μου, μᾶς γνωρίζετε, ὅστόσο, ἀπὸ καλὸ τόξα ποῖα εἶμαστε πραγματικά, λοιπὸν, σᾶς ἐμπιστεύω ὅσο δὲν φαντάζεσθε, ἀλλὰ δὲν θέλω νὰ ριψοκινδυνεύετε μὲ μὴ ἐμένα τὸ κεφάλι σας. Μὲ καταλαβαίνετε τί θέλω νὰ σᾶς πῶ, δὲν εἶνε ἔτσι, Δὸν Πέδρο; Λοιπὸν, ἀφήστε με νὰ φύγω μόνος μου καὶ νὰ μὴν θελήσετε νὰ μάθετε κατὰ πῶς θὰ τραβήξω. Καλὸ μάλιστα θὰ εἶνε νὰ μᾶς ξεγνώστετε τελείως. Κι' ἂν καμμιὰ φορὰ τῆς καὶ σᾶς ρωτήσουν γιὰ μᾶς, δὲν ποτε διόλου νὰ διαστῶτε νὰ ὑποστηρίξετε ὅτι ὁ φίλος μου καὶ ἐγὼ σᾶς ξεγελάσαμε καὶ ἐμεταλλειώθηκαν τὴν φιλοξενία πὺν μᾶς προσφέρατε.

—Ὁ, σενόρ! φώναξε κατασπαραγμῶδες ὁ Δὸν Πέδρο.

—Μὴν προσπαθεῖτε διόλου νὰ ἐπιμένετε ἀπάνω σ' αὐτὸ, Δὸν Πέδρο, γιατί θὰ εἶνε καθαρὴ ματαιοπονία. Πρέπει νὰ ὑποτασσθεῖτε τῇ ζωῇ σας! Συνεννοούμεθα, δὲν εἶνε ἔτσι;..

Ὁ Χαδιενδέρω δὲν ἀπάντησε. Κι' ὁ Πιτριάν τοῦ φώναξε:

—Ἐπειδὴ, διὸς σᾶς εἶπα καὶ προηγουμένως, πρέπει ν' ἀπογοητοποιήσῃτε ἀμέσως, ἔλατε ν' ἀγκαλιασθῶμε, φίλε μου.

Κι' ἀφοῦ οἱ δύο ἄνδρες ἀγκαλιαστήκανε σφιχτὰ καὶ φιλήθηκαν, ὁ Πιτριάν τραβήχτηκε πρὸς τὸν καὶ εἶπε:

—Ἐμπρός, χαίρετε, Δὸν Πέδρο!.. Ποῖος ξέρει ἂν δὲν ἐκνομοποιήσῃτε γρήγορα!.. Ὅπως καὶ ἂν ἔρθουν ὅμως τὰ πράγματα, δὲν πρέπει ποτὲ νὰ ξεγνώστετε ὅτι ἔχετε διὸ φίλους, οἱ ὁποῖοι εἶνε πάντοτε ἐτοιμοὶ νὰ σᾶς βοηθήσουν σ' ὅτι καὶ ἂν σᾶς συμβῇ. Γιὰ σὺ, λοιπὸν, σοῦ λέω καὶ πάλι. Γιὰ σὺ!

—Γιὰ σὺ, φίλε μου!.. Ὅρα καλὴ!.. εἶπε ὁ Δὸν Πέδρο στὸν Πιτριάν.

Κι' ἀνοίγοντας τὴν πόρτα τῆς κρύπτης, πρόσθεσε:

—Πέρας, φίλε μου, πέρας. Σὲ λίγες στιγμὲς ὁ Πιτριάν καθάλαμψε τὸ ὄλογο του καὶ φρουτὶλῆκε καλὰ μέσα στὴν μαγνύα του, ἔφυγε ἀπ' τὸ σπίτι τοῦ φίλου του, χωρὶς νὰ βιάσῃ ὄλου τὸ ὄλογο του πὺν ἐβάλετο ἀργά.

Ὅταν ὅμως ὁ Πιτριάν βγήκε ἔξω ἀπ' τὸ χορὶ, σπουδίασε τὸ ὄλογο του καὶ μὲ γρήγορο καλπασμὸ ἔφτασε, σὲ μισὴ ὥρα, στὸ λόφο στὸν ὁποῖο ἦταν ἡ σπηλιὰ, μέσα στὴν ὁποία εἶχε σκοπεύσει τὸν

σὺντροφο τοῦ Τιγρόγατου, τὸ ληστὴ Μπόθουελ.

Ἡ νύκτα ἦταν ἀσέληνη καὶ τὸν οὐρανὸ ὀλόκληρο τὸν σκεπάζανε βαρεῖα σύννεφα. Τίποτε δὲν σάλευε γύρω, ἡ παραμικρὴ πνοὴ δὲν φούσκε. Κι' ὅμως εἶχε φρουκαλαλασσία. Ἡ θάλασσα σήκωνε τεράστια κύματα, τὰ ὁποῖα σπάζανε ἀπάνω στὰ βράχια μ' ἕνα δαμιονισμὸν πάταγο. Ἡ ἔσθη ἦταν ἀφόρητη. Ἀστραπεὶς διέσχίζαν τὰ σκοτάδια τοῦ οὐρανοῦ καὶ φάτιζαν, γιὰ μὴ στιγμὴ, τὴς γύρω ἐκτάσεις πὺν πέρανε ὅλη φανταστική.

—Νὰ περίφημη νύκτα γι' ἀπόβας! φημίσει ὁ Πιτριάν, ξεπερνώντας. Εἶνε αἰγούρο ὅτι καὶ ὁ Θεὸς εἶνε σύμμαχός μας!..

Κι' ἀφοῦ ἄφησε τὸ ὄλογο τοῦ ἐλεύθερου, πῆγε καὶ τρώγανε μὲ προφύλαξιν μέσα στὴ σπηλιὰ, στὴν εἰσοδὸ τῆς ὁποίας ἀνῆκε, σὲ λίγο, μὴ μεγάλη φωτιά, ἔτσι πὺν νὰ φαίνεται μονάχα ἀπ' τὸ μέρος τῆς θάλασσας. Ἡ φωτιὰ αὐτὴ ἦταν προσωρινὴ καὶ χρησιμοποίησιν ἂν ἔνα εἶδος φάρον σὺς φιλιππουστέρους, οἱ ὁποῖοι θὰ κατέπλεαν αὐτὴ τὴ νύκτα στὸν γνωστὸ μᾶς ὁμο.

Πραγματικῶς κατὰ τὴς ὁχτὸς τὸ ἐξασκημένον αὐτὸ τοῦ Πιτριάν ἄκουσε ἀπ' τὸ μέρος τῆς θάλασσας ἕναν ὀδυμῶδὸ καὶ ὑπόκοφο θόρυβο, ὁ ὁποῖος τὸν ὄρεσε νὰ καταλάβῃ τί φτάνανε οἱ σὺντροφοί του.

Ὁ θόρυβος αὐτὸς μεγάλωνε διαρκῶς καὶ σὲ λίγη ὥρα, πολλὰς πρὸς μὲν βγήκαν ἀπ' τὸν σκοτεινισμένον ὁρίζοντα τῆς παραμικρῆς θάλασσας καὶ μῆτρων μέσα στὸν φωτεινὸ τομέα πὺν ἀπλώνονταν μισοστὰ ἀπ' τὴ σπηλιὰ. Καὶ τότε ἀρχισε ἀμέσως ἡ ἀποβίβασις τῶν πειρατῶν. Σὲ μισὴ σχεδὸν ὥρα ἐξωσίοισι ἔνοπλοι ἄνδρες συγκεντρώθηκαν μέσα στὴ σπηλιὰ.

Κι' ὅταν γίνετο κάποια ἡσυχία, ὁ Λαπάντας πῆρε, σὴν ἀρχηγὸς τῆς ἐκστρατείας, πρῶτος τὸν λόγο καὶ ρώτησε τὸν Πιτριάν ἂν εἶχε σκεφθῇ κανένα σχέδιον ἐνσυνείσθησι καὶ πρὸς τὸν ἄνδρα πῶς, μὲ ποῖο τρόπο καὶ πῶς θὰ ἐξασφαλίζαν ὁ φιλιππουστέρης τὰ πλοῖα τοῦ πὺν διατρέχανε σ' ἐκεῖνο τὸ μέρος ἀμὲς κίνδυνον νὰ καταστραφῶν.

Ὁ Πιτριάν, ὁ ὁποῖος εἶχε μὴ δει ἐντομεταξὺ πόσα καὶ ποῖα σκάφη ἀποτελοῦσαν τὸν στολίσκο τῶν σὺντροφῶν του, ἀπάντησε:

—Σὺντροφοί, αὐτὴ τὴ στιγμή βρισκόμεθα στὸ Σαλ-Ζαν-Ντὲ-Λούς ἀγροδοκίμωτα ἔξω Ἰσπανικὰ πολεμικὰ πλοῖα, ἀπ' τὰ ὁποῖα τὸ ἕνα εἶνε φορτωτὰ, τὰ δύο δὲν φορτῶν καὶ τὰ ἄλλα τρία κορβέτες. Ὁ Ἰσπανὸς ναυάρχος περιμένει ἀπὸ στιγμὴν σὲ στιγμὴ νὰ ἐνισχυθῇ ὁ στόλος τοῦ καὶ μὲ τρία ἀκόμη πλοῖα.

Λοιπὸν, εἶνε εἰκόλον τὰ πλοῖα μας «Τράας», «Ψυχή» καὶ «Ε-γεροί» νὰ μπειν μέσα στὸ λιμάνι τῆς Βέρα-Κρούς, μὲ Ἰσπανικὰ σημαία, ἀμέσως μόλις ἀνατελεῖ ὁ ἥλιος. Εἰμαι αἰγούρος, σὺντροφοί, ὅτι ὁ Ἰσπανὸς ναυάρχος θὰ ξεγελασθῇ καὶ θὰ περῶν τὰ σκάφη μας γιὰ δικὰ του, γιατί ἀσφαλὸς δὲν θὰ μάθαινε ἀκόμα οἱ Ἰσπανοὶ ὅτι τοῖς ἀγματοποίησε αὐτὰ τὰ τρία πλοῖα. Ὅταν τὰ τρία πλοῖα μας βρεθῶν μέσα στὸ λιμάνι, θὰ προσβάλλω ἄσφαινα τὰ πλοῖα τῶν Ἰσπανῶν καὶ στὸν πρῶτον κανονισμῶν τὰ δύο ἄλλα πλοῖα μας, πὺν θὰ περῶν ὅσον σὲ μικρὴ ἀπόστασιν ἀπ' τὸ λιμάνι, θὰ μπειν καὶ αὐτὰ μέσα καὶ θὰ ριχτοῖν ἀπάνω στὰ Ἰσπανικὰ ἀπ' τὰ πλάγια. Κι' ἔτσι, ἀδελφοί μου, ἔχω τὴν πεποίθησιν ὅτι χωρὶς μεγάλης θυσίας θὰ καταστρέψωμ τὸν στόλο τῶν Ἰσπανῶν.

Ἐοῖς τί λέτε;

—Θαμνιστὸ ἐμπνευσί! Εἶνε ἕνα ὑπόκομο σχέδιον ἐπιθέσεως αὐτὸ, παῖδι μου, Πιτριάν! φώναξε ὁ Λαπάντας κατενθουσιασμένος.

Καὶ γυρίζοντας στὸν Μοντοπάν, τοῦ εἶπε:

—Μοντοπάν, κάνε μου τὴν χάρι νὰ γυρίσῃς στὰ πλοῖα καὶ νὰ ἀναλάβῃς τὴν καθήκοντι τοῦ στόλου. Θὰ μοῦ στείλῃς διὸς ἕκατὸ ἄνδρες, γιατί εἰμαι βέβαιος ὅτι πεντακόσιοι ἄνδρες σοῦ φτάνουν γιὰ νὰ ἀγματοποιήσῃς τὴν μαῖρα τῶν Ἰσπανῶν καὶ ἀκόμα, ἂν παρουσιασθῇ ἀνάγκη, νὰ καταλάβῃς τὸ φρούριον Σαλ-Ζαν-Ντὲ-Λούς.

Ἐγὼ πλήρη πεποίθησιν στὴν ἀξιοσύνη σου καὶ στὴν τόλμη σου!

—Καλὰ, σὺντροφε, ἀπάντησε ὁ Μοντοπάν, θὰ ἐκτελέσω τὴς διαταγὰς σου, ἀλλὰ νομίζω ὅτι ἔχοις καιρὸ ἀκόμα καὶ γι' αὐτὸ, σὲ παρακαλῶ, νὰ μοῦ ἐπιτρέψῃς νὰ μείνω ἐδῶ ὅσον νὰ τελειώσῃ τὸ συμβούλιον. Νομίζω ὅτι πρέπει νὰ ξέρω ὅλες τὴς ἀποφάσεις πὺν θὰ πάρεις.

—Καλὰ, φίλε μου, μείνε, ἀφοῦ λογαριάζεις ὅτι ἔχεις καιρὸ, τοῦ ἀπάντησε ὁ Λαπάντας.

Καὶ ὑπονοώντας τὸν τόνο τῆς φωνῆς του, εἶπε:

—Σὺντροφοί, ἔλατε πὺν κοντὰ γιὰ νὰ ἀκούσετε τὰ λόγια μου καὶ λήστε, γιατί ἐκεῖνα πὺν θὰ σᾶς πῶ σᾶς ἐνδιαφέρουν ἐξαιρετικά.

Ἀμέσως ὅλοι οἱ φιλιππουστέρηδες μαζεψθήκανε σιωπηλοὶ κοντὰ στὸν ἀρχηγὸν τοῦ, ὁ ὁποῖος εἶχε ἀνεβῇ καὶ σταθεὶ ὁδὸς ἀπάνω σ' ἕνα βαρελὶ μπαρούτης, ἀκοιμώντας τὰ σταυρωμένα χεῖρά του στὴν

κάννη τοῦ τουφεκιῦ του.

Ἦταν ἀλλόκοτο καὶ συγκινητικὸ συγχρόνως τὸ θέαμα πὺν παρουσιαζόταν: Ὅλοι αὐτοί, οἱ ὡς τὰ δόντια ὀλισσμένοι ἄνδρες, μὲ τὰ κορυφαῖα ρούχα τους, τὰ λιγδιασμένα καὶ καταματωμένα, μὲ τὰ γονυλωμένα μάτια τους καὶ τὰ ἀγριωτὰ χαρακτηριστικά τους, τὰ φτωχισμένα ἀπ' τὴν κατακόρηνη φλόγα τῆς φωτιάς, δὲν ἔβγαζαν λέξι, ἔτσι καθὼς ἦσαν στρωμαγμένοι ὁ ἕνας κοντὰ στὸν ἄλλον, κλειστοὶ καὶ ἀμύλητοι πρὸς τὸν ἡρωικὸ ἀρχηγὸν τοῦ.

—Σὺντροφοί, ἀρχισε νὰ λέῃ ὁ Λαπάντας μὲ βροντερὴ φωνή, πιστεύω ἀκατάβαντα ὅτι ὅλοι σας μ' ἀγαπᾶτε διὸς σᾶς ἀγαπᾶ καὶ ἐγὼ, γιατί πολλές φορές ὡς τώρα σᾶς ὁδήγησα σ' ἐπαινώδεις ἐκστρατείες καὶ ἔχετε καλὰ ὅτι ποτὲ δὲν σας γέλασα. Ἀκούστε με λοιπὸν μ' ὅλη τὴν προσοχὴ πὺν μπορεῖτε νὰ ἔχετε:

»Ἡ ἐκστρατεία τὴν ὁποία θὰ ἐπιχειρήσουμε τώρα, δὲν εἶνε μὴ ἀπ' τὴς συνηθισμένων καὶ καθημερινῶν ἐκστρατειῶν, τὴς ὁποίας ἐκάναμε. Θὰ θεωροῦσα μάλιστα τὴν ἐκστρατεία αὐτὴ μὴ καθαρὴ παραφροσύνη, ἂν δὲν εἶχα ἰσὶ ὅλην μου τὴν περὰ τὴν τεράστια πὺν ἔχετε περὰ καὶ τὴν ἀσύνγκριτη ἀνδρεία σας. Ὁ καθένας ἀπὸ σᾶς δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ ξερῇ καλὰ ὅτι οἱ Γκαβάχοι φροντίζουν πάντοτε γιὰ τὴν ἄμυνα μᾶς πλουσίας ἐμπορικῆς πόλεως, σὴν τὴν Βέρα - Κρούς, καὶ ὅτι, ἐπομένως, ἐκτὸς ἀπ' τὰ ὀργανισμὰ ἐργα πὺν ἔχουν φτιάσει γιὰ νὰ τὴν προστατεύσουν ἀπ' τοὺς ἐχθρούς τους, διαδένουν καὶ ἐκτετατὰ στρατεύματα. Ἡ πόλις αὐτὴ, πρέπει νὰ τὸ ξέρετε, ἔχει γιὰ τὴν ἀμύνη τῆς τὸ λιγώτερον τρεῖς χιλιάδες ἄνδρες, ἔτοιμους σὲ κάθε στιγμή. Ὁ στρατὸς αὐτὸς τῶν ὑπερασπιστῶν τῆς πόλεως, μὲσα σὲ ἐκατομμύρια ὥρες, νὰ ἐνισχυθῇ ἀπὸ δέκα ὡς δεκαπέντε χιλιάδες ἄνδρες, πὺν ξέρουν νὰ μεταχειρίζονται τὰ ὅπλα τους θαμνιστὰ, χωρὶς νὰ λογαριάζουμε καὶ τοὺς ὀχτωσίοις ἄνδρες τῆς φρουρῆς τοῦ φρουρίου τοῦ Σαλ-Ζαν-Ντὲ-Λούς καὶ τὰ ἐξήντα μεγάλων διαμετρημάτων πυροβόλα του, πὺν τὰ μὴ μὴ ἀπ' αὐτὰ ὑπερασπίζονται τὴν πόλιν ἀπ' τὴν θάλασσαν καὶ τ' ἄλλα μὴ ἀπ' τὴν στεριά. Δὲν εἶνε λοιπὸν ἀνάγκη, ὅταν τὰ ξέρετε ὅτι αὐτὰ, νὰ σᾶς πῶ ἐγὼ πόσο δύσκολη εἶνε ἡ ἐκστρατεία μᾶς. Τὸ καταλαβαίνετε αὐτὸ μόνον σας. Ἀλλὰ τότε, γιατί, θὰ μὲ ρωτήσετε, σᾶς ἔφερα ἐδῶ, ἀφοῦ εἶνε τόσο ἐπικίνδυνη ἡ ἐκστρατεία μᾶς;

»Σὺντροφοί, ποτὲ δὲν πρέπει νὰ σκέπτεσθε τὴν ἀποτυχία!.. Ἐγὼ πεποιθὴς σὲ σᾶς καὶ σὲς πρέπει νὰ ἔχετε πεποίθησιν στοὺς ἀρχηγούς σας, οἱ ὁποῖοι ἀποφασισαν τὴν ἐκστρατεία αὐτὴ. Θὰ νικήσουμε! Θὰ νικήσουμε, σᾶς ξαναλέω καὶ σᾶς δίνω γι' αὐτὸ τὸ λόγο τῆς τιμῆς μου. Θὰ νικήσουμε, γιατί δὲν μπορεῖ ποτὲ νὰ νικηθῶμε! Σᾶς ἀνέφερα διὸς ὅλες τὴς δυσκολίες, γιὰ νὰ ξέρετε ὅτι, ἂν δὲν προσέξουμε οἱ Ἰσπανοὶ θὰ καταπορθώσουν νὰ κρατήσουν πολλές μέρες τὴν πόλιν τοῦ καὶ ἄρχουν τὸν καιρὸ νὰ μεταφέρουν ἄλλω τὰ πλοῖα τους ἢ νὰ τὰ θάψουν μέσα στὴν γῆ καὶ νὰ χυνοῦν καὶ οἱ ἴδιοι μέσα στὰ δάση.

»Σᾶς ξαναλέω, λοιπὸν, φίλοι μου, ὅτι τὰ μέσα πὺν διαθέτουν γιὰ τὴν ἀμύνη τῆς Βέρα-Κρούς οἱ βρομοΓκαβάχοι, δὲν πρέπει νὰ μᾶς στενοχωρήν, μὴ καὶ ἔχοιμε τὰ τρία πλοῖα πὺν νικούν ὅλα τ' ἄλλα! Τόλμη, ἀντοχή, ἐπιμονὴ καὶ πιστοσύνη!

»Μὴν ξεχνάτε ἀκόμα, παῖδι μου, ὅτι ἕνας ἀπ' τοὺς πὺν καλύτερους σὺντροφούς μας ἴσως ὁ πὺν ἀγαπᾶται καὶ ἄξιος ἀνάμεσά μας, ὁ Ὁλιανός, εἶνε ἀνιψιὸς τῶν Γκαβάχων καὶ ὅτι ὁμοιωθήκαμε νὰ τὸν σῶσουμε ἢ νὰ τὸν ἐκδικηθῶμε. Ἐπειδὴ λοιπὸν εἰμαι βέβαιος ὅτι θὰ κρατήσουμε τὸν ὁμοῦ μας, γι' αὐτὸ θεωρῶ ἀπ' αὐτὴ τὴ στιγμή τὴν ἐκστρατεία μας τελειωμένη καὶ νικηφόρα.

—Ναί, ναί! ἀρχισαν νὰ φωνάζουν, μὲ ὅλη τὴν δύναμιν τους οἱ φιλιππουστέρηδες, κραδαινόμενοι τὰ ὅπλα τους. Ζήτω ὁ κατὰ τὸν Λαπάντας! Ζήτω ὁ Ὁλιανός! Θάνατος στοὺς Γκαβάχους!

Ἀλλὰ ἡ δυνατὴ ἐμπνευσίς τῶν ἐνθουσιασμένων φιλιππουστέρων ἔπαυεν ἀπὸτοια, σὲ μὴ σχετικὴ κίνησιν, πὺν ἔκανε ὁ ἀρχηγὸς τοῦ μετὰ τὸ χεῖρ του.

Καὶ τότε, μέσα στὴ σπηλιὰ πὺν ἀλλοτρίωκε τὴν σπηλιὰ, ὁ Λαπάντας ρώτησε τὸν Πιτριάν:

—Πόσες ὥρες χρειάζονται γιὰ νὰ πάμε ἀπ' ἐδῶ στὴ Βέρα-Κρούς;

—Μισὴν ὥρα, κατεπάνω! ἀπάντησε μὲ σεβασμὸ ὁ νέος.

—Ποῖα ὥρα ἀνοίγουν ἡ πόλις τῆς; τὸν ἐναρωτήθηκε ὁ Λαπάντας.

—Κατὰ τὴν φωνὴν τοῦ ἡλίου, δηλαδὴ σὲς ἔξ.

—Θαμνιστὸ!.. ἔκανε τότε ὁ Λαπάντας. Ὅσοι μποροῦμε νὰ κοιμηθῶμε μέχρι τὴς τέσσερες τὸ ποῖ.

Καὶ μὲ δυνατὴ φωνὴ πρόσθεσε:

—Παῖδι μου, εἰσθε ἐλεύθεροι νὰ κοιμηθῆτε!

(Ἀκολουθεῖ)

Ἄν δὲν τὸ πυροβολοῦσαν, θὰ καταστράφιζε τὸν κόσμο...

Η ΖΩΗ ΤΩΝ ΔΗΜΙΩΝ ΣΤΑ ΚΑΤΕΡΓΑ ΤΗΣ ΓΟΥ'Ι'ΑΝΗΣ

Πώς γίνονται οί κατάδικοι δήμειοι. 'Η τρομερή ζωή των δήμειων. Το τραγικό τέλος του δήμειου Καρανιόν. Πώς του έσπασε το κεφάλι ένας κατάδικος. 'Όπου εξαφανίζονται οί δήμειοι.

ΙΝΕ κάτι αφάνταστο ή σκληρή πειθαρχία στην όποιαν υποβάλλονται οί κατάδικοι των νησιών της Γου'ι'ανης, των κολασμένων αυτών νησιών, όπου η Γαλλία στέλνει τους πιο επικίνδυνους εαυτοποιήτες. Οί άναγνώστες μας, που θα έχουν ασφαλώς σχηματίσει μια ιδέα της κολάσεως της Γου'ι'ανης από τις σχετικές σελίδες που έχουμε δημοσιεύσει ως τώρα, κάθε φορά που θα προσφέρουν τα όνόματα των νησιών του Διαβόλου, της Σωτηρίας, του 'Αγιου Λαυρεντίου ή του Ρέ, θα νοιώθουν βέβαια ένα ρίγος να περνά από το σώμα τους με την άνοηλη της μαρτυρικής ζωής που κάνουν εκεί κάτω οί κατάδικοι.

Για να λάβετε μια ιδέα της αδοτήρητης που επικρατεί στα νησιά αυτά, σάς λέμε ότι υπάρχει ένα έκτακτο στρατιωτικό, το οποίο επιβάλλει βαρείς ποινές στους καταδικασμένους, με το παραμικρό παράπτωμα που κάνουν, και ανεξόφλητα από την τιμωρία που τους έχουν επιβάλει τα τακτικά δικαστήρια. 'Η ποινή αυτής μορφής να φθάσουν και μέχρι θανατικής καταδίκης. Είνε άμετρητος ο αριθμός των φυλακισμένων που καταδικάστηκαν σε θάνατο κ' εξετελέστησαν... από συναδέλφους των στα νησιά της Γου'ι'ανης...

Και λέμε «συναδέλφους» τους, γιατί τα καθήκοντα του δήμειου στα κατέργα της Γου'ι'ανης τα εκτελούν συνήθως άλλοι κατάδικοι, που αναλαμβάνουν και με μεγάλη μάστιχα προθυμία, να κάνουν την αποικονομική αυτή δουλειά μόνο και μόνο για να πάρουν την ώριμη άμοιβή σε κάθε κλήση που κόβουν και για ν' αποκτήσουν κάποια σχετική ελευθερία.

Καταλαβαίνετε, βέβαια, ότι ο κατάδικος που γίνεται δήμειος, δεν είνε διόλου προσφιλής στους συναδέλφους του. Και γι' αυτόν ακριβώς το λόγο μένει σε χωριστό οικισμό, υπό την επιτήρηση των φρουρών, οί οποίοι τον φυλάνε όχι για να μη αποδράσει, αλλά για να μη τον σκοτώσουν τη νύχτα οί συγκατάδικοι του.

Ο δήμειος δεν κάνει καμιά άγνοια, δεν σπαίξε πέτρες, δεν κόβει ξύλα, δεν δίνει παρών στα προσκλητήρια. 'Απολαμβάνει δηλαδή μιας μεγάλης ελευθερίας, που την ζηλεύουν οί άλλοι κατάδικοι. Τα αγαθά όμως αυτά τα πληρώνει πολύ ακριβά: με τη διαρκή άγνοια, μήπως τον σκοτώσουν, μήπως του ρίξουν δηλητήριο στο φαί του, ένα τρομερό δηλητήριο, που γίνεται από ρίζες φυτών και που φέρνει κεραινοβόλο θάνατο χωρίς ν' αφήνει διόλου ίχνη. Είνε συγχρόνως καταδικασμένος σ' αιώνια μοναξιά. 'Όταν δεν τον αποφεύγουν οί συγκατάδικοι του σαν λεπρό, φοβάται αυτούς να τους κάνει παρέα, για να μη δεχτεί ξαφνικά καμιά μαχαίρα στην κοιλιά!

Όστόσο, κάθε φορά που θα χρειάζη μια θέσι δήμειου, παρουσιάζονται άμέσως πολλοί, όποια νησιώτικη μνηστήρες, τόσο πολλοί μάστιχα, ώστε ή διεύθυνση των φυλακών ν' αναγκάζεται να βάλει τα όνόματά τους σε κλήρο για να διαλέξει απ' όλους. Τα πλεονεκτήματα της θέσεως των δήμειων—πλεονεκτήματα σημαντικώτατα για τους καταδικασμένους, που περνούν ζωή αφάνταστων στερήσεων—τους κάνουν να χρησιμοποιούν τους κινδύνους που διατρέχουν από τη στιγμή που θα πάρουν τον επίσημο τίτλο του «εκτελεστού των θανατικών αποφάσεων».

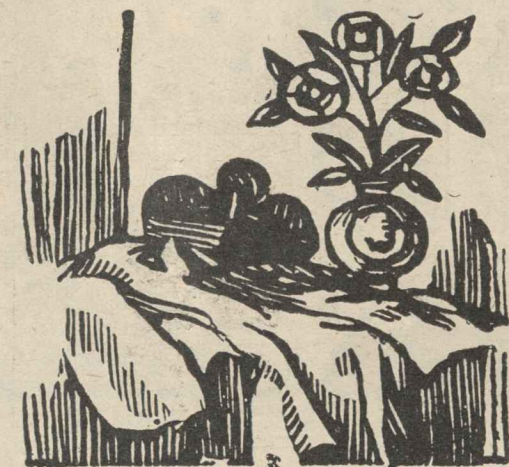
Μά είνε γενικά παρατηρημένο, ότι όλοι εκείνοι οί κατάδικοι που δέχτηκαν να κάνουν

χρέη δήμειου, είχαν τέλος κακό.

Στά 1926, ο δήμειος Καρανιόν, ενώ παρουσιαζόταν στον κατάδικο Γκωτιέ, που είχε καταδικασθεί σε θάνατο, για να του άναγγείλη πώς ή εκτέλεσή του θα γινόταν την άλλη μέρα το πρωί, δέχτηκε ξαφνικά από το μελοθάνατο ένα χτύπημα στο κεφάλι με μια μυτερή πέτρα. Το χτύπημα αυτό ήταν τόσο δυνατό, ώστε το κρανίο του δήμειου άνοιξε στα δύο.

Ο τρομερός θάνατος του Καρανιόν έκανε κι' αυτούς άκόμα που είχαν μεγάλη διάθεση να τον διαδεχθούν στα καθήκοντά του, να διαστρέφουν να ζητήσουν την επικίνδυνη αυτή θέσι. Του κάκου ή διεύθυνση των φυλακών προσπάθησε, με μεγάλες άμοιβές και με δολαστικές υποσχέσεις, να πείσει κανένα άλλο κατάδικο να εκτελέσει τον Γκωτιέ. Κανείς δεν δεχότανε να...άκολουθήσει την τύχη του Καρανιόν. Και επειδή ο καιρός περνούσε, χωρίς να εμφανίζεται κανένας δήμειος, και ο Γκωτιέ έπρεπε διωσθήτε να εκτελεσθεί, ή διεύθυνση των φυλακών αναγκάστηκε να επιβάλει διά της βίας σ' ένα από τους στρατιώτες φρουρούς να ανεβείσει τον κατάδικο στη λαμπατόμω...

'Υστερ' από ένα περίπου χρόνο, τα καθήκοντα του δήμειου τ' ανέλαβε ο κατάδικος Λαυρεντί, ο οποίος μάστιχα πήρε μαζί του και για βοηθό ένα άχώριστο φίλο του. Οί

δύο σύντροφοι, από τη μέρα που απέκτησαν κάποια σχετική ελευθερία, δεν έκαναν άλλη δουλειά από το πρωί ως το βράδυ, παρά να πίνουν και να δημιουργούν σκηνές και ε-πεισοδία.

Και όταν, μια μέρα, χρειάστηκαν για να εκτελέσουν ένα κατάδικο σε θάνατο, οί δύο φίλοι έγιναν άφαντοι. 'Όλα ήσαν έτοιμα: ή καμινιά είχε στηθεί, ο κατάδικος περιμένε με ξυρισμένο το λαιμό, περιστοιχισμένος από τη φρουρά και από όλόκληρο το προσωπικό της διοικήσεως των φυλακών. Κι' έλειπαν μονάχα ο δήμειος και ο βοηθός του!

Στο διάστημα αυτό, πολλοί στρατιώτες έφωχναν να τους βρούν στα περίχωρα. Τέλος, κατόρθωσαν να τους ανακαλύψουν σ' ένα δάσος... μεθυσμένους όμως σε βαθμό να μη μπορούν να σταθούν όρθιοι στα πόδια τους!

—Τί κάνετε εδώ; τους φώναξαν οί στρατιώτες. Δεν ξέρετε, ότι σήμερα το πρωί έ-πρόκειτο να καταδικαστεί ένα κατάδικο;

Και τους οδηγώσαν δια της βίας στον περιβόλο στον οποίο είχε στηθεί ή λαμπατόμω. Μά ο δήμειος ήσαν άνικανοί από το μεθύσι τους να εκτελέσουν τα καθήκοντά των. 'Η διεύθυνση των φυλακών, καταλαβαίνοντας ότι ο μελοθάνατος έπρεπε να πραγματοποιηθεί άποσπαστικά—θα ήταν πολύ σκληρό να αναβάλουν την εκτέλεσή του και να παρατείνουν το μπερδέλι του—έπεισαν ένα

άλλο κατάδικο, με μια έκτακτη χρηματική άμοιβή, ν' αναληρώσει το Λαυρεντί.

Όσο για το δήμειο και το βοηθό του, τους επανέφεραν στην τάξη του καταδίκου για να τους τιμωρήσουν για το βαρύ παράπτωμα στο οποίο υπέπεσαν... Μά ο Λαυρεντί και ο φίλος του δεν έζησαν πολύ καιρό άκόμα. 'Ενα πρωί, τους βρήκανε νεκρούς και τους δύο, χωρίς να φέρουν στο σώμα κανένα ί-χνος τραύματος. 'Η διεύθυνση των φυλακών κατάλαβε πώς τους είχαν δηλητηριάσει οί συγκατάδικοί τους, για να τους εκδικηθούν, επειδή δεχτήκανε ν' αναλάβουν καθήκοντα δήμειου, αδιάφορο αν δεν πρόφταναν να εκτελέσουν κανένα άνθρωπο...

Ο πιο διάσημος όμως απ' όλους τους δήμειους της Γου'ι'ανης υπήρξε ο 'Εσπέλ, ο έπονομαζόμενος Τσακάλι.

Ο κακοήγρος αυτός μετεφέρθη μια μέρα στη Γου'ι'ανη για να εκτίσει ποινή καταναγκαστικών έργων είκοσι έτών, που του επιβλήθη για ένα έγκλημα που διέπραξε. Ήδη χρόνια μετά την άφιξη τον στα κατέργα, κελάμβανε τα καθήκοντα του δήμειου. Και την ύπνωση αυτή την εξετέλεσε με παραδειγματική...εθνοειδολογία ως τη μέρα που πέθανε κι' ο ίδιος στη λαμπατόμω, στην οποία είχε ανέβεισει τόσοσ ανθρώπους.

Ποιν' σάς εξιστορήσουμε τους λόγους, για τους οποίους ο άνθρωπος αυτός είχε τ' να τέλος τόσο άποροστικό για ένα δήμειο, πρέπει να σάς περιγράψουμε με λίγα λόγια το χαρακτήρα του ανθρώπου αυτού:

Ο 'Εσπέλ ήταν και στο πρόσωπο και στην ψυχή πραγματικό τέρας. Και αυτά δύο κόμα τα άγρια θηρία, νοιώθουν σε ώριμους στιγμές αισθήματα τρυφερότητας και καλωσύνης. Ο 'Εσπέλ όμως δεν γνώρισε ποτέ τί θα πούν ή λέξεις έλεος και οικίας. 'Η καρδιά του ήταν κλεισμένη σε κάθε καλό και φιλόφρονο αισθήμα.

Κάθε φορά που έπρόκειτο να εκτελέσει κανένα κατάδικο, έδειχνε ζωηρή χαρά, την οποία δεν φρόντιζε τουλάχιστον να κρύβει από τους άλλους καταδικασμένους. Το θέαμα της άγωνίας ενός ανθρώπου, τον μεθούσε εύκολότερα και από το αλκοόλ, που το άναποσθε περισσότερο από κάθε άλλο τι. Κ' ενώ έβλεπε το μελοθάνατο να γονατίζει και το περνούσε το κεφάλι από την τρύπα της λαμπατόμω, έλεγε γελώντας:

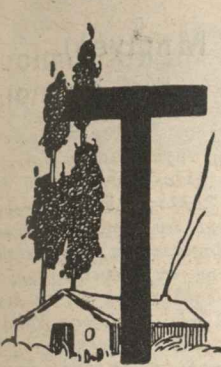
—Πρέπει να το θεωρήσ τιμή σου, που θα σ' αποκαταστήσει ο 'Εσπέλ, ο καλύτερος δήμειος του κόσμου!

Ο 'Εσπέλ είχε πράγματι πολύ μεγάλη ιδέα για τον έαυτό του. 'Απατούσε από τους καταδικασμένους σεβασμό και ύποταξη. 'Αν κανένας απ' αυτούς άρνούτανε να εκτελεσθεί με έντολή του, ο 'Εσπέλ τον έδεχνε με το πιστόνιο που είχε πάντοτε μαζί του, βέβαιος ότι δεν διέτρεχε τον κίνδυνο να τιμωρηθεί από τη διεύθυνση των φυλακών. 'Απειναντίως, όλοι οί αξιωματικοί και οί άνώτεροι υπάλληλοι των φυλακών τον είχαν «παιρ πολλού» και συχνά τον προσκαλούσαν σε γεύμα.

Ο δήμειος αυτός ήταν τρομερός κ' έφιρνος σε κάθε ώρα της μέρας. Μά όταν μεθύσε, καμιά δύναμη δεν μπορούσε να τον υποτάξει και ούτε ήξερε πειά τί έκανε. Μια μέρα, ένας άδυσπαστιστής, καινούργιος έμνος στη Γου'ι'ανη, συνάντησε στο δρόμο τον 'Εσπέλ να τραγουδάει και χειρωνακτικά μεθυσμένος και νόμισε πως θα μπορούσε να του κάνει παρατήρησεις για τη διαγωγή του.

Ο 'Εσπέλ έγινε έξω φρενών. Μαθμένος να ελέπει όλους τους αξιωματικούς να τον σέβονται, δεν μπορούσε ν' ανεχθεί μια τόσο μεγάλη «προσβολή» από ένα άδυσπαστιστή. Τράβηξε, λοιπόν, το πιστόνιο από την τσέπη του—ή διεύθυνση των φυλακών έκανε το σφάλμα να του επιτρέψει να έ-πα-

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΟΥ ΓΙΑΝΝΗ ΓΚΡΟΥΕΛΙΚ

στοιχείο είχαν γεννηθεί ο Πέτρος Γκιδού κι' ο Γιάννης Γκρουελίκ. 'Απέναντι στο σπίτι τους ήταν μια άχροκαλύδα, στην οποία ζούσαν τρείς γυναίκες, έφημες και μοναχές, ή γοπά Διγκέρο, ή χόρα κόρη της, κι' ή έγγονή της ή Μαρία.

Ο Πέτρος, ή Γιάννης κι' ή Μαρία από μικρά παιδιά ήσαν άχώριστοι φίλοι. Ο Πέτρος κι' ο Γιάννης είχαν μια καρδιά και μια θέληση κι' άγαπούσαν την Μαρία, σαν μια αδελφούλα τους. 'Η Μαρία πάλι, τους αγαπούσε κι' εκείνη, με την άθωα καρδιά της, χωρίς ποτέ να νοιώσει την ανάγκη να δείξει καμιά ξεχωριστή προτίμηση στον έναν, ή στον άλλο, και τους συνόδευε πάντα όταν κατεβαίνανε κάτω στην άποροστική άχροκαλύδα για να φερρέψουν. Και το άπόγευμα, όταν γυρνούσαν, οι δύο φίλοι πίσω στο χωριό, με τα καλάθια τους, γεμάτα θαλασσινά, ή Μαρία πήγαινε πάντα μπροστά κι' οί δύο φίλοι την ακολουθούσαν με μια άδολη χαρά.

Αλλά, τ'η χρόνια περνούσαν γρήγορα. 'Η Μαρία έμειωσε, γίνθηκε μια ώριμη κοπέλα. Στά άπάνω ειδή το Πέτρο άρχισαν να χροσίζουν ξανθές τριχες κι' ο μελαγχροίος Γιάννης ήταν πειά σωστός άντρας.

Μια μέρα ή Μαρία δεν είχε κατέβη μαζί τους στην άχροκαλύδα, όπως πάντα. Και κατά το άπόγευμα, όπως ήσαν βουτηγμένοι ως τη μέση μέσα στη θάλασσα κι' είχαν άνοιγμένα τα δίχτυα τους προς το χυμά, άκουσαν ξέσωνα ν' άντηγ'η μια μετληλική φωνή.

—'Εκ, Πέτρο! 'Εκ... Γιάννη!... Είνε τέσ-περε; ή ώρα!

Γύρισαν κι' οί δύο κι' είδανε την Μαρία να στέκει όλόκληρη στην κρυφή ενός βράχου, κρατώντας στο χέρι της ένα καλάθι. Ο δροσερός κ' άνυλαχτος άγέρας της κυμάτιζε το λεπτό φόρεμά της. Οί δύο άπόλοιχοί νέοι έμειναν άναυδοι. 'Ενούσαν κι' οί δύο τους μια άκατανίκητη δύναμη να τους σέρνε κοντά στην ώμοροση κοπέλα, στο πρόσωπο της οποίας είχαν ανακαλύψει άξαφνα τη γυναικιά!

Όταν έπληξαν κοντά της, κάτι ε'χε αλλάξει μέσα τους. Δεν μπορούσαν πειά να την κυτάξουν κατ'όμμα, όπως πρώτα, και χαμυλιώνανε τα βλέμματά τους. Κι' όπως γυρξανε στο χωριό της είχαν κρυφές ματιές—όχι μόνον κρυφά από εκείνη, αλλά και κρυφά ο ένας απ' τον άλλο—κι' άνα-

πορή για λόγους προσωπικής άσφαλείας—προβόλανε κατά το άξιωματικό και τον έαλοσε νεκρό.

Παρ' όλη την άγάπη που αισθανόταν, ή διεύθυνση για τον εθνοειδολογικό δήμειο, δεν μπορούσε βέβαια να του συγχωρέσει αυτό το έγκλημα του. Ο 'Εσπέλ πέρασε από το στρατιωτικό και μαθησιακό σε θάνατο. 'Όταν άνακοινώθη ότι ζήτητο ένας δήμειος για να εκτελέσει... το δήμειο, όλοι οί κατάδικοι προθυμοποιήθησαν να προτείνουν ύποψηφιότητα, προκειμένου να κοροατηθούν το μιστό 'Εσπέλ!...

Τα τελευταία λόγια του 'Εσπέλ, ενώ του περνούσαν το κεφάλι από την τρύπα της λαμπατόμω, ήσαν:

—Πεθαίνω εύχαριστημένος, επειδή...εσή-θησα πολλές φορές τη Δικαιοσύνη στο θέτο έργο της!...

Ο Μπίλλιε είνε ένα μικρό χωριό ψαράδων εκεί κάτω, άναμεσα στις άλυκές και στην έκτεταμένη άχροκαλύδα της Βρετανίας. Ε'ν' ένα χωριό με άνοιχτό όρίζοντα, χτισμένο άπάνω σ' ένα βουνάκι, πο ο μοιάζει μ' ένα πελώριο καράδι άναποδογυρισμένο. Στην κορυφή αυτού του βουνού, μέσα σ' ένα σπιτάκι ο Γιάννης Γκρουελίκ. 'Απέναντι στο σπίτι τους ήταν μια άχροκαλύδα, στην οποία ζούσαν τρείς γυναίκες, έφημες και μοναχές, ή γοπά Διγκέρο, ή χόρα κόρη της, κι' ή έγγονή της ή Μαρία.

—Πόσο άστειο; είσατε σήμερα! 'Εκείνοι ήλθαν να διαμαρτυρηθούν, αλλά ή Μαρία, παίνοντας άποτομα μέσα, τους φώναξε:

—Άβριο τά λέμε!...

Τη νύχτα εκείνη ο Πέτρος άρχισε να σκέφτεται, με ποιο τρόπο θα τα κατάφερνε να κλένη την Μαρία να προτιμήσει αυτόν κι' όχι τον Γιάννη. 'Αλλά κι' ο Γιάννης είχε μείνει ξάγρυπνος εκείνη τη νύχτα, προσπαθώντας να πνίξει το καινούργιο αισθήμα, που ένοιωθε μέσα του για την Μαρία, γιατί φοβότανε ότι το αισθήμα αυτό θα τον υποχρέωνε να χάσει την φίλη του Πέτρο.

Κι' έτσι άπ' την άλλη μέρα οί δύο άχώριστοι φίλοι, όταν βλέπανε την φιλενάδα τους τ'ά γάνανε και δεν μπορούσαν ούτε δυο λόγια να π'ουν χωρίς να τρέμουν.

'Η Μαρία, που άρχισε να καταλαβαίνει την αιλία της παραζήτησε τους προσπαθώσε να τους σέρεται, όπως πρώτα. 'Αλλά σιγά σιγά ή προτίμηση της δόθηκε στον Πέτρο, που τα λόγια του είχαν μια παραξενή γλώσσα. Ο Γιάννης δεν άργησε να το καταλάβη αυτό. Κι' ένα άγριο μίσος άρχισε να φουρνιόνη

μέσα στην καρδιά του έναντιόν του φίλου του.

Μια Κυριακή άπόγευμα ο Γιάννης για να ξεχάσει τον μεγάλο πόνο που ένοιωθε μέσα στην καρδιά του, γύριζε όπως μοναχός ως που τέλος έφτασε σ' ένα άποροστικό βράχο και κούνησε πλάι σ' έναν μεγάλο ογκόλιθο, που λίγο ήθελε για να άποσπασθεί απ' το βράχο και να κυλήσει στην άβυσσο. Σε λίγη, καθώς καθόταν βουβός και σπληνισμένος άκουσε ψθυριστές κουβέντες κοντά του. Στό-θηκε τότε ως τα γέλια της άβυσσου και είδε κάτω άκριβώς απ' το μέσος του βουβότατο, τον Πέτρο και τη Μαρία να κάθονται άγκαλιασμένοι άπάνω στη γαλικά, άποστά τη θάλασσα. Χαλάρηκε τότε το στήθος του. Μια άγρια λύσσα τον έπιασε. Και γωρίς να χαλο-σπεφθί τί κάνει, τραβήχτηκε πίσω και με τη πόδια του έσπρωξε την πελώρια ογκόλιθο, να δύναι.

Το λυγρό κορμύνη άπορριπ- άποσπαστήκε απ' τη θέσι του και κατ'αυτή λησε, κι' έναν τρομερό πόνο πειά τα κά-τω...

Ο Γιάννης Γκρουελίκ, βέβαιος για το θά-νατο των δύο εθνοειδολογικών, πτόρησε άπάνω και γωρίς να τοιμήρη να όίξη τη καρδιά του, προς το γκρεμό, γωρίς τρέμοντας στο χωριό.

Άξαφνα, όμως, το έσο βράδυ, άνατάλθηκε στη γωρίς με το Γιάννη και τη Μαρία.

ΤΟΥ CHARLES GENIEAUX

'Η καρδιά του σφίχτηκε. Δεν τους είχε σκοτώσει λοιπόν;

Οί δύο νέοι διηκούντο στους συγχωριανούς τους πως όλίγο έλειψε να κομματιαστούν από ένα βράχο που άποσπαστήκε ψηλά, απ' τον γκρεμό του Πανλάν, κι' έπεσε λίγα μέτρα άποστά απ' το μέρος που καθόντουσαν!

Ο Γιάννης Γκρουελίκ έκανε τον άνηξερο.

Μά ή Μαρία, από την ήμερα αυτή, μό-λις τον αντίκρυζε, γλωμιάζε. Κι' ο Γιάννης κατ'άλαθε ότι ή νέα του υποβιζότανε πως αυτός είχε σπρώξει τον βράχο, για να την σκοτώσει κι' αυτήν και τον Πέτρο.

Μια μέρα καθώς γυρξανε στο χωριό ο Πέτρος κι' ο Γιάννης, σοφτωμένοι τα δίχτυα τους, ο Πέτρος είπε χαμυλιώντας στην φωνή του στον φίλο του:

—Γιάννη, τί λέ; φεύγουμε αύριο με το «Σαιν Ναζαίρο»; Εξώω καλά ότι ο πλοίαρχός του θέλει δυο μούστους.

—'Εγω θέλω να φύγω, από δω πέρα. 'Εσύ τ'η θέλεις όμως παραμυτικά, με την καρδιά σου: το άπάντησε άποτομα ο Γιάννης.

—Το λέω, περισσότερο για σένα, φίλε μου, είπε τρέμοντας ο Πέτρος.

—Για μένα!... Γιατί τί μένα; φώναξε γίνοντας του άχρις κατιές ο Γιάννης.

Ο Πέτρος δεν τολμούσε ν' άπαντήρη κι' άχρις σκυφτός και σκεπτικός να βαδίσει μπροστά. 'Όταν όμως φτάσανε άπάνω σ' ένα ύψωμα, στάθηκε με τις πλάτες προς τη θά-λασσα κι' άφίοντα, κάτω τα δίχτυα του, ρώτησε τρέμοντας τον φίλο του:

—Την αγαπάς λοιπόν την Μαρία;

—Ρωτάς; Ναι, την αγαπώ, αλλά αγαπώ περισσότερο σένα, φίλε μου, άδελφέ μου! Γι' αυτό, σου λέω, έλα να φύγουμε μαζί...

—Δεν μπορώ! φώναξε ταραχμένος ο Πέ-τρος. Την αγαπώ και ν' αγαπά κι' εκείνη.

—'Όστε το κορίτσι αυτό σ' έκανε να μη μ' αγαπάς πειά εμένα!...

—Σ' αγαπώ, σ' αγαπώ όπως πάντα σ' ά-ναπούσα, αλλά δεν μπορώ να υπή την παι-νευτώ!... Φύγε, λοιπόν, φίλε απ' το χωριό, γιατί ή Μαρία σε σόδαται!...

—'Όστε βέλετε να με δώξετε; τραύισε ο Γιάννης.

Κι' άμέσως τράβηξε το μαχαίρι του. —Θά την σκοτώσω! οβόλιζε. Θά πεθά-νετε κι' οί δύο σας, πριν πεθάνω εγώ!...

Ο Πέτρος προκυμίστηκε σ' ένα πήδημα και τραβώντας κι' αυτός το μαχαίρι του, φώναξε με σπληνισμό τα δόντια.

—'Όστε καλά τα έκανε ή Μαρία κι' έγω δεν τ'η πιστεύω. 'Εσύ, λοιπόν, κούλησε την πέτρα! 'Εσύ θέλησες να πεις καμιά κομμά-τιζε!... Γκρουεταλίκου από μπροστά μου, σκύλε!...

Ο Γιάννης, δαγκωνοντας τα γέλια, το ώριμας άπάνω στον Πέτρο, τον άναγκάστη-σε και γονάτισε με το ένα του πόδι άπάνω στο στήθος του.

—Άφησε το αυτό το κορίτσι! άντηντα. Πιστάτσε πάλι... 'Εγώ, καμιά άκόμα!...

Ο Πέτρος όμως άντη να του άπαντήρη τον έσπρωξε στη πρόσωπο.

Τότε ή λεπίδα του μαχαίριού του Γιάννη άπορριπ- έβαν και κούλησε με δύναμη μέ-ση στο στήθος του Πέτρο.

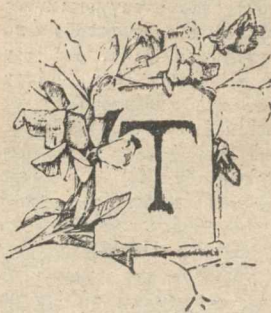
—Μαρί!... Άντη μια σδυμένη φωνή έ-κείνος κι' ένα κύνι κλάματος τον έπιασε.

Ο Γιάννης καθόνηκε άξαφνα, το αίμα του αίλου του ν' του βόρη το πρόσωπο έ-στο, και σαν συνήθε απ' τη λύσσα του, ά-κρησε μια σπληνική κραυγή, γεμάτη πόνο κι' άπελπισία. Πήδησε ύποτομα άποπύο και όύγησε στο γκρεμό, που έχτακε ύπόος του άπαιστος, έσπώνοντας άγρια...

Μακριά στη θύσι ο ήλιος έβγαλε μπρο-σά πειά απ' τα βουνά.Και το κοροαμένο και έσδυμένο, ξαναδύναμωσε κι' έκλιγε, μέσα στο άπειρο της θάλασσας, έκλιγε θα-ρο-εί; κ' άνούσε το θάνατο, που είνε ισχυρό-τερος και απ' την φίλη και απ' τον έρωτα...

ΜΙΑ ΜΕΡΑ ΑΝΑΜΕΣΑ ΣΤΟΥΣ ΤΡΕΛΛΟΥΣ

(Έντυπώσεις του γάλλου δημοσιογράφου Άντρέ Μπρινέλ).

Α τελευταία προ-
άστεια του Παρι-
σιού—μια μεγά-
λη πεδιάδα κατά
φυγή, όσας σω-
στη — απλώ-
νται μπροστά
μας... Τά τραμ
που οδηγούν στο
μέρος αυτό έχουν
την επιγραφή :
«Αστυλ Μπρόν».
Τό αστυλ αυτό
είνε το μεγαλει-
τερο γαλλικό φρενοκομείο.

Ακολουθούμε μια απέραντη δεινροστο-
μία, φουτεμένη με πελώρια δέντρα, όπου ά-
ναριθμητα πουλιά, μεθυσμένα από φώς, λα-
λίζουν και κελιάδουν... Τριαντάφυλλα, ιρι-
δες, γιασεμιά, ανθίζουν... Κατά μήκος της
δενδροστομίας, υπάρχουν μικρά χαρούμενα
κιάσματα... Παντού απλώνεται η ξεραμία και η
γαλήνη... Μια σιωπή που την ταράζουν μόνο
βοοϊσμάτα φύλλων και πτερυγών.

Στό παραδεισιακό αυτό περιβάλλον, ζουν
2.500 τρελλοί! Δύομιση χιλιάδες άνθρωποι
δυστυχισμένοι, ευθισμένοι στο σκοτάδι της
παραφροσύνης, πολλοί από τους οποίους δεν
θα ξαναβρουν ίσως ποτέ το φώς του λογι-
κού! Τί φρικιαστική τραγωδία!...

Τοιγυρίζω στά διαμερίσματα του απέρα-
του ασύλου συνοδευόμενος κάθε φορά από
τόν γιατρό του οικείου τμήματος.
Από ένα κελλί θραινεί ξεφρανα μια γυναί-
κα και πιάνει το χέρι ενός από τους για-
τρούς, του δόκτορος Κοντομίν.
—Αύριο; του λέει. Δεν είναι έτσι, για-
τρέ;
Τήν ερώτησι αυτή την έκανε μ' ένα χα-
μόγελο και με μια γλυκύτατη φωνή.
Είκοσι χρόνια τώρα κάθε μέρα έπανα-
λαμβάνει την ερώτησι αυτή, ίδια και στε-
ρεώση. Είκοσι χρόνια τώρα ρωτά κάθε μέ-
ρα το γιατρό αν δεν θα βγεί αύριο από τό
φρενοκομείο.
—Ναί, αύριο, τη δεκαίώνει ο γιατρός.
—Κι' εκείνη σίγουρα και ήσυχη, άπαντά:
—Εύχαριστώ...

Επειτα απομακρύνεται, αφού υποκλίνεται
πρώτα βαθειά σάν αβλική τού Λουδοβίκου
14ου. Μα τό βράδυ, όταν βρίσκεται στο
κελί της μόνη, κρέβεται και γράφει γραμ-
ματα, στά οποία βρίζει και υποφροντεί τους
πάντας και τά πάντα. «Δεν υπάρχουν μεγα-
λείτεροι ήλιοι από τό τρελλό», μου
έλεγε ένας γιατρός τού φρενοκομείου.
Η τρελλή λοιπόν αυτή, γράφει στον ει-
σαγγελέα, στον πρωθυπουργό, στον πρόεδρο
της Δημοκρατίας, στο διευθυντή της 'Α-
στυνομίας κτλ., επιστολές άσυνάρτητες ό
πως ή παρακάτω:

«Μην άκούτε αυτά τά παράσιτα, τους γιατρούς.
Είνε γάδοι και δεν ξέρουν τί λένε... Τό αίμα
είνε γαλάζιο στο πρόσωπό τους και ή μορφή
τους δείχνει ότι κάποια φοβερή αρρώστεια τρώει
τό μυαλό τους... Άν έκτελείτε τίμια και εύσυνεί-
δικτα τό καθήκον σας, πρέπει να τους στείλετε, κύ-
ριε πρόεδρε, στά κάτεργα για πλαστογραφία και
αυθάρπκτη κράτησι. Άρθρο 342 τού Ποινικού Κώ-
δικος...».

Μπαίνουμε σέ μια αίθουσα μήκους 4 μέ-
τρων και 2.50—3 πλάτους, με ψηλό τα-
βάνι, φωτισμένη από ένα παράθυρο, όπου
ό άρρωστος δεν μπορεί να φτάση, ολοκά-
θαρη, λαμπρή. Μοναδικά της έπιπλα, έν-
ένα σιδερένιο κρεβάτι και μια λεκάνη εν-
τετασμένη κάτω, στά ξύλα τού πατώματος.
Αυτό έίνε τό κελλί τών τρελλών.
Από ένα τέτοιο κελλί θραινεί, ξεφρανα,
μια γυναίκα, νέα άκόρη. Πλησιάζει τόν για-
τρό Κοντομίν και χαμογελάοντας τού λέει:
—Πήρα τό μαντίο μου. Τώρα είμαι καλ-
λίτερα!...

Είνε μια δυστυχισμένη μητέρα που τρελ-

λάθηκε την ίδια μέρα που της δήλωσε ό
γιατρός ότι ό άρρωστος γνώς της θα πέ-
θαινε.

—Ο γνιός της πέθανε, πράγματι, μου
λέγει ό γιατρός τού ασύλου. Ώστόσο, όταν
της άγγίγειαν τό θάνατό του, δεν τόν πι-
στευε και έινε τώρα σίγουρη, ότι μόλις γί-
νη καλά, θα ξαναϊδή τό παιδί της...

Προχωρούμε. Σ' ένα άλλο κελλί, έλέπουμε
μια άλλη γυναίκα άκαθόριστης ηλικίας. Εί-
νε είκοσι, έινε σαράντα χρόνων; Ήάβεται
στο κρεβάτι της, με τά πόδια της στανω-
μένα, με τά χέρια άπλωμένα, περσμένα στο
ζουζουλιανό, ή άκρες τού σποίου έινε στε-
ρεά δεμένες στά σίδερα τού κρεβάτιού.

Τήν πλησιάζω και τη ρωτώ τί κάνει. Έ-
κείνη είς απάντησιν, βάζει τά γέλια. Γελά,
γελά, γελά άπέλειωτα! Και τό γέλιο της άν-
τηχεί κύφου, άδειο, δίχως σκέψι, δίχως
αίσθημα, σάν νάρχαται από κάποιον άλλο
μυστηριώδη και άγνωστο κόσμο!

Εξακολουθούμε να τοιγυρίζουμε στά τμή-
ματα τού γιατρού Κοντομίν. Ο γιατρός μου
δείχνει μια ψηλή γυναίκα πενήντα ως πε-
νήντα πέντε χρόνων. Καθισμένη στην άκρη
ένός πάγκου όπου κάθισαν και άλλες δύο
τρελλές, μου φάνηκε σάν νάπλεκε κάτι. Φο-
ράει ένα καπέλλο που μοιάζει με δίκοχο
ναυάρχου—δίχως τά φτερά!...

—Θά προηγηθείται άπ' τόν ήλιο μ' αυ-
τή την εφημερίδα, λέω στο γιατρό.
—Όχι, μου άπαντά εκείνος, χαμογελών-
τας. Η εφημερίδα θα έινε ό «Σταυρός» ή

κανένα άλλο έκκλησιαστικό φύλλο. Κυττάζτε
τό «Σταυρωμένο» που έινε τυπωμένος στη
πρώτη σελίδα και πού ή άρρωστη τόν έβα-
λε πάνω στο μείτωπό της. Πάσχει από βρη-
σικεντική μανία. Θα τό ιδήτε και ό ίδιος.

Ο γιατρός πλησιάζει την άρρωστη και
τήν καλεί με τ' όνομά της.

—Τί με θέλετε;
—Νά σάς καλημερίσουμε.
—Είστε με άλλους γιατρούς;
—Ναί, όλοι έδώ πέρα είμαστε γιατροί.
—Γιατροί, γιατροί, και τί γιατρεύετε;
—Τους άρρώστους!
—Νά γιατρεύετε καλύτερα την κουταμά-
ρα σας. Ο άληθινός γιατρός, ό μόνος για-
τρός, εκείνος που θα μάς γιατρέψει όλους,
είνε ό Χριστός.

Και μια που κουρντιστήκε, ή τρελλή εξα-
κολουθεί. «Όλο τό διάστημα που μείναμε στο
διαμέριμά της ξεφρονίζε στους νοσηλεύους,
στο διευθυντή, σ' όλους τούς τρελλούς, ότι
δεν καταλαβαίνω τίποτε, ότι έινε κοινοί,
κοινοί, κοινοί, κι' ότι μονάχα ό Χριστός θα
σώση τόν κόσμο...».

Ός μάστιγες τών όσων έλεγε, έπεκαίετο
τις άλλες τρελλές που την είχαν περιστοι-
χίσει και που γελούσαν—από όίκτο ήως—
γιατί ήξεραν ότι έινε εκείνη και όχι και ή
έδισε, τρελλή!...

Πώς ν' απαριθμήσω τις τρελλές τώσων

τρελλών; Είνε άπειρες. Ένας άπ' αούτος,
καθισμένος όλη τη μέρα καταγής μετά τό
δάχτυλο τών ποδιών του. Άλλος περμένει
άνυπόμονα να φτάση ή νύχτα για να βρη-
τή φορά αυτή δίχως άλλο—τόν άνοήτ ή
αυθιμό τών άστεριών. Άλλος—ένας τρελλός
δημοσιογράφος—γράφει πιστευτώδως κύρια
άρθρα για διάφορες εφημερίδες, τά στέλνει
έπειγόντως, και ύστερα περιμένει άνυπόμο-
να να λάβη τις εφημερίδες για να τά δια-
βάση. Μα, έκτός από την ιδιαίτερη τρέλλη
του καθενός, υπάρχει και μια γενική τρέλ-
λα: ή μανία της καταδίωξεως. Δεν ύπό-
χει τρελλός που να μην καταδιώκεται από
κάποιον. Άλλος από την γυναίκα του. Άλ-
λη από τόν άντρα της. Ένας άλλος από τά
παιδιά του. Πολλοί γνωρίζουν τους έχθρους
των και λένε τά όνόματά τους. Μα άλλο εί-
νε άνίστασι να τους άνομάσουν. Όλοι, ήως,
είνε θύματα. Θύματα που γράφουν καθημε-
ρινώς σέ μακροσκελέστες έπιστολές τά
παράπονά των σέ όλες τις εξουσίες.

Ο ταχυδρομικός φάκελλος που θραινεί
κάθε μέρα από τό φρενοκομείο, έινε όγκώ-
δης, όσο κι' ένας φάκελλος ύπουνογνώς.

Τόσο μερικά άποστάσματα από γραμματα
τρελλών:

«Έν συνεχεία τών προηγουμένων σημειωμά-
των μου, τά οποία έίλον άπότέλεσμα ή τοίληρι πολ-
λόν συμφορών κατασκοπών, σάς άνακοινώ ή
τά όνόματα άλλων έκκλησιαστών άρρώστων, επί των
οποίων πρέπει να ένεργηθή μια δικαστική έρευνα με
όλην την δυνατήν φρονήσι και δραστηριότητα...».

Νά κι' έν άλλο:
«Κύριε πρόεδρε,
«Θά σάς εκούραζα άν σάς άνέφερα ύλας τας ύ-
θρεις που άκούσα από τους φανατικούς αυτούς άν-
θρώπους, όλα τά αλογρά μείδη που διέκωσαν είς
βάρος μου μετά τό μερικόν άφελόν. Πολλά, άλλα-
στε, από τά συζαμερά αυτά υποκείμενα έπιμνησθή-
σαν δένοντες...».

Κατά την πρότην μου έξοδοσν έκ τού νοσηκομείου
πέθεσε έναντιόν μου μήνισιν μια νέα, ή οποία απέ-
διδε είς έμέ την παρότητα τού παιδιού της...
«Η νέα αυτή άπέθεσε, άλλ' οι συγγενείς της έ-
ξηκολούθησαν να με καταδιώκουν δικαστικά. Αυτό
ήτο μια συστηματική άμείωσις της τιμής μου!
«Υστερα, κατά καιρούς, όπισθεν διάφορους προκλή-
σεις έκ μέρους τού κόμματος τών βασιλοφρονών,
είς την Κωνσταντήν Άκτήν, όπου μετέβην ν' άναπαύ-
επί τινα χρόνον από τας κόπώσεις τού πρώτου μου
περισιομίου...».

Νά τώρα και ή άρχή ενός μακροτάτου
σημειώματος που μου έδωκε κυρτά και είσι-
στικά, αφού προηγουμένως μου έκανε διά-
φορά νεύματα, μια τρελλή, ή οποία με πήρε
φοράς άλλο για κάποιο πολύ ύψηλό πρόσω-
πο:

«Λαμβάνω την τιμήν να σάς πληροφορήσω ότι ή-
το της έλευθερίας μου έν όνόματι τών δικαιοσύνης
μου: πολύ τής Γαλλικής Δημοκρατίας. Είμαι
δολοφονημένη...».

Άλλο σημείωμα μου έδωκε κι' ένας άν-
τρας άρρωστος. Μα αυτό ήταν διανηστικό,
με τόν λογικό:εσο δυνατό είς τό συντεταγμένο.
—Πώς μπορεί ένας τρελλός να γράφει
τόσο λογικά; ρώτησα τό γιατρό Λοτιέ.

Ο γιατρός χαμογέλασε.
—Είνε, μου είπε, ό ρωσικός άντρας, που
κυκλοφορεί έλεύθερα και ό οποίος ήθελε και
μάς χαϊρέτησε στην πόρτα σάν ένας οικείο-
σπότης που υποδέχεται έπισκέπτας. Έ!
λοιπόν, ό άνθρωπος αυτός που μιλεί λογικά
και από τόσους μυαλωμένους στού ό
πολούν τό έλέμμα, την φωνή, τις κινήσεις δι-
διακρίνει κανείς την παραμικρότερη άνοσο-
ροπία, έινε ό πιο έπικίνδυνος τρελλός!

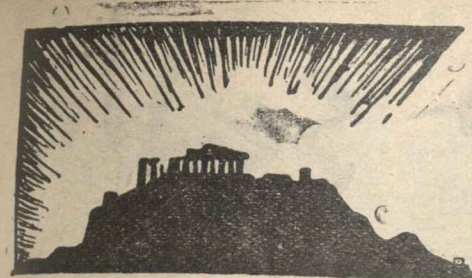
Κανένα άπολύτως φρόο δεν παρέχει όσο
είνε ήσυχος. Μα ή στιγμή που θα διανοηθή
ξανά τους πέντε-έξη ανθρώπους, τόν θάνατο
τών οποίων άποφασίζει, τη στιγμή που θα
τό μπι στο μυαλό ότι γινάκε ένα με
τους «έχθρους» του, τότε αλλοιμονό σάς!
Τη στιγμή που έρευνα, ό παρόδοξος σύ-
τός τρελλός με πλησίασε και με φωνή σι-
γαγή και μυστηριώδη, μου νιθίρισε:

Οί φασιστοί τάχυν βάλει πείσμα να
με ξεκάνουν. Μα έννοια τους και δέ θα τό
καταφέρουν.
Είπαμε: «Όλοι οι τρελλοί πάσχουν από
μανία καταδίωξεως...».

ΑΝΤΡΕ ΜΠΡΙΝΕΛ

ΤΟ ΜΟΙΡΑΣΜΑ ΜΙΑΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

ΤΟΥ Ζ. ΓΚΟΛΣΤΑΓ'Ν

λούσαμε, όχι με κακία, έννοείται...
Ο Άλεξ έκανε να μιλήση, αλ ό κ. Λα-
ραίν με μια χειρονομία τών εσταμάτησε και
εξακολούθησε.

Εγώ είμαι 52 ετών και ή Έλένη θά
κλείση πλ 27 στις 3 Μαΐου. Πάντοτε την θε-
ωρούσα λιγάκι σάν κόρη μου... Από πολλόν
καιρό τώρα καταλάβα πως δεν είμαι πειά σέ
όσαι να της προσφέρω τη φλόγα έκείνη τού
πάθους, που ζητά: ή έρωτοπαθή ηλικία της.
Στις άρχές μου κακοφάνηκε πολύ... αλ
αργότερα συνήθησε σιγά-σιγά να ίκανοποιούμαι
με τη σιλα της μοναχιά. Και ήμουν εύτο-
χής!... Γιατί ήξερα πως μ' έλο που γρά-
ζε σέ σάς τό σώμα της, μου έμενε με την
ψυχή της πιστή. Η σκέψη της, ή καρδιά
της, ό καλύτερος έαυτός της μου έμενε πι-
στός, μου άνηκε πάντα. Και την άγνοούσα,
δεν στανόζιστε ποτέ!... Μα τώρα, ή εύτο-
χία τελειώσε!... Έχει γίνει όνειροπλόος,
δεν μου άνοίγει την καρδιά της, α' άποφει-
γει... Σκέφτεται σάν κ. Ζαριό. Σ' αυτήν σή-
μερα δεν γράβει μόνο τό σώμα της, τό ε-
κμενέον από την έρωτική φλόγα, αλλά και
τό έχει δώσει και τό νού της και την καρ-
διά της... Άγαπήσε μου, είχατε κι' οι δύο
άποφαινήσει. Μα σέως μπορούσε ν' έλπιζε-
τε πως θα βρήτε υιόν άλλη φίλη. Έγώ
ήμωσ δεν θέσω σέ καμιά γυναίκα τη γλυ-
κειά έκείνην άσφαύσις, την τυροσή φίλη
και την έρωτική έγκαρδιότητα που μου άρι-
έρονε ή Έλένη έως τώσων...

Για πρώτη φορά ή φωνή τού κ. Λα-
ραίν έτρεψε.
—Είμαι πειά γέρο, εξακολούθησε, και
ή άβνη μου γαρά ήταν ή Έλένη... Τώρα
πειά δεν έγω τίποτε...
Σταμάτησε και μια στενωφώση σιωπή έ-
πεκράτησε για μερικά στιγμές μεταξύ αυ-
τών τών δυό άνδρών. Ύστερα πάλιν άρχι-
σε να μιλή η κ. Λα-ραίν, αλ ή φωνή του
έδωκε από τό σπύα του άδύνατη, τρεμου-
λική σάν σβυσμένη.

—Θά είγα τό θέλωσ να γαθώ, να εξα-
νιστώ άν ήμουν βέβαιος πως ό κ. Ζαριό θα
τήν κίνη εύτυχισμένη. Δυστυχώς, τόν ξέ-
ρω!... Είνε ένας καλλιτέχνης με σπάνιο τα-
λέντο, αλλά έγωιστής, και άκαρδος... Θα
φαρμακώση τη ζωή της Έλένης, όπως έ-
σταμάχωσε και τώσων άλλων γυναικών...
Κι' αυτό δεν τό θέλω... — καταλαβαίνετε:
— την άγαπώ άκόμα, την άγαπώ πάντα, την
άγαπώ πολύ!...

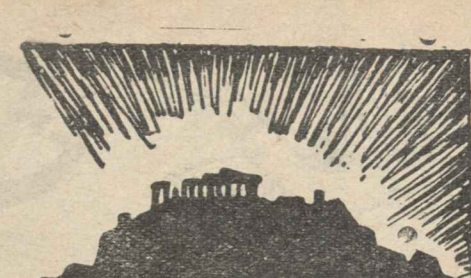
Ο δυστυχισμένος σέχυρο σάπασε πάλι.
Τότε ό Άλεξ τού έίπε: «Άπό...».

—Είστε πολύ λίγο αισθηματικός, είπε ό
περβολικά λογικός... Ριχτεί μου τά λέτε όλ
νύχτα: Νομίζω πως κάτι άλλο έχετε στο νού

«ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ»
Εβδομαδιαία
Φιλολογική Έπιθεώρησις
Γραφεία: ΣΤΟΑ ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΠΟΥΛΟΥ
Διευθυντής: Ν. ΚΑΜΑΡΙΝΟΠΟΥΛΟΣ, όδός
'Αλκαμάχους 127.
ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΧ. 4
Όροι συνδρομών:
Έσωτερικού: Έτησιος Δρχ. 200
Έξωτερικού: Έτήσιος Δρχ. 100
Αλ επιστολά και τά έμβόλιατα πρέπει να
στέλλονται ως έξης: Διεύθυνσις περιοδικού
«Παναθηναίως», Αθήνας.

«Ετος Α'. Άριθμ. φύλλου 45
Κυριακή 29 Οκτωβρίου
1933

Τό κουδούνι τού τηλεφώνου χτύπησε τη
στιγμή έκείνη κι' ό κ. Λα-ραίν πρς τό ήχο
στικό.
Μια μακρινή φωνή τού μιλούσε...
—Σας τηλεφώνω από τό σπίτι τού Ζαριό...
Τόν είπα να φύγη, δεν ήθελε... α' έδωσε, έ-
άνανε τό πιστόλι, να με δώση από τό σπίτι,
έτσι κι' έγω τό όικό μου κ' έριξα. Πήγα
να νά παραβώ στην άποφαινή... Άγαπή-
σε κι' έγω την Έλένη... Μην φοβάστε! Κα-
νείς δέ θα υθώ όσα είπατε προηγου, ούτε
τό λόγν για τόν όποιον έσκότωσα τόν Ζαριό...
—Άκούστε! Άκούστε!... Άχ! υαί έκείνη...
—Τί είνε, Άνδρέα; Ποιός τηλεφώνει;
Ο κ. Λα-ραίν εσταμάχωσε σιγά και άρίνον-
τας τό άκουστικό, άπάντησε:
—Δεν έίνε τίποτε! Από τό θέατρο μου τη-
λεφώνησαν για τήν εισιτήρια που παραγγέλι-
να μου κρατήσουν για αύριον...

σας... Άς πούμε πως άγαπάτε τη γυναίκα
σας... Την άγαπάτε με τόν δικό σας τρόπο...
αφού δέχεστε τη διανομή των αισθημάτων
της μεταξύ σας. Είστε, τη φίλη, κι' έγω
τόν έρωτα, έγω τό σώμα κ' έσεί, την ψυχή...
Τότε μη στενωφώσετε, μη ντροπιάστε!... Πέ-
στε μου καθαρά τί θέλετε από μένα;

—Πρό όλίγου μου μιλήσατε για επανόρθω-
σι, για ίκανοποίησι! Νά πως έννοώ έγώ την
επανόρθωσι. Ο κ. Ζαριό κάθεται στην όδον
Μπαλζάκ, άριθμός 31. Πηγαίνετε άμέσως να
τόν ιδήτε, συμβουλευτέ τον να φύγη από τό
Παρίσι, βιάστε τον να φύγη, γιατί μόνο, ή
έξαφνική άναχώρησι του μπορεί να διορθώση
τά πράγματα...
—Και με τί δικαίωμα να τού τό άπατήσω
αυτό;

—Πρέπει να φύγη κ' έσείς να τόν πείσετε,
να τόν άναγκάσετε! Δεν ξέρω τί θα κάνετε,
όπωςήποτε πρέπει να τά καταφέρετε να φύ-
γη, χάριν της διανοητής, για την όποια έμι-
λήσατε πρό όλίγου. Πως; Βρίσκει πάντα κα-
νείς τό μέσο να βγάλη από τό δρόμο του ένα
ήμισο... Καταλάβατε;

—Μά, κύριε! Είμαι τίμιος άνθρωπος.
—Δεν τό δείξατε αυτό πάντα...
—Σας άπαγορεύω...
Και ό Άλεξ έξ ένστικτού σήκωσε τό χέρι.
Ο κ. Λα-ραίν τού έίπε τότε εύωνικά:
—Είστε ίκανός να φοβερίζετε ένα γέρο ά-
νυπερόσπαστο σάν έμένα, να όταν πρόκειται
ν' αντιμετωπίσετε έναν άνθρωπο που μπορεί
ν' άμυνθή, σάς λείπει τό θάρρος, άκούα κι'
όταν πρόκειται για την εύτυχία ενός προσώ-
που, στο όποιό όρκιστήκατε, άναμφιβόλως πολ-
λες φορές, ότι είστε έτοιμος πρς χάριν
του, να θυσιάσετε τη ζωή σας...
Ο Άλεξ, χωρίς ν' άπαντήση, σιωπηλός,
σκυτός, βγήκεν από τό δωμάτιο.

Ο κ. Λα-ραίν άναβην ένα σιγάρο...
Πέρασαν αρκετά λεπτά, άπελείοντα λεπτά ά-
γωνιώδους άναμονής.
Έξαφνα άκούστηκαν βιαστικά βήματα στο
διάδρομο, άνοίξε άπότομα ή πόρτα και παρου-
σιάστηκε μια όμορφη γυναίκα.
Ο κ. Λα-ραίν ετήκωσε τό βλέμμα.
—Καλησπέρα, Έλένη,
—Άνδρέα!
—Τί σοφ συμβαίνει;
—Ήμουν στο σπίτι τού Ζαριό, έπλην να
ήδη τό άγγαλμα που στανίει τώρα... Ο! αλ
δεν ήμνατε άνον... Η Άνδρέα ή καμαρέτα
του, δεν μάς άρσεν ούτε στιγμή άνονος...
Έξαφνα, κάποια στιγμή απήκε ό Άλεξ στα
αγκώνες, έσω φρενών, τά έκανε άνωκάτω
όλα υατά στο άπειλό, έσπέρωσε την Άνδρέα
που ήθελε να τόν έμποδίση να απή... Έγώ
έσφυα, άφένοντάς τους να μιλλώνουν... Δεν
ξέρω τί είχα...
Τό κουδούνι τού τηλεφώνου χτύπησε τη
στιγμή έκείνη κι' ό κ. Λα-ραίν πρς τό ήχο
στικό.

Μια μακρινή φωνή τού μιλούσε...
—Σας τηλεφώνω από τό σπίτι τού Ζαριό...
Τόν είπα να φύγη, δεν ήθελε... α' έδωσε, έ-
άνανε τό πιστόλι, να με δώση από τό σπίτι,
έτσι κι' έγω τό όικό μου κ' έριξα. Πήγα
να νά παραβώ στην άποφαινή... Άγαπή-
σε κι' έγω την Έλένη... Μην φοβάστε! Κα-
νείς δέ θα υθώ όσα είπατε προηγου, ούτε
τό λόγν για τόν όποιον έσκότωσα τόν Ζαριό...
—Άκούστε! Άκούστε!... Άχ! υαί έκείνη...
—Τί είνε, Άνδρέα; Ποιός τηλεφώνει;
Ο κ. Λα-ραίν εσταμάχωσε σιγά και άρίνον-
τας τό άκουστικό, άπάντησε:
—Δεν έίνε τίποτε! Από τό θέατρο μου τη-
λεφώνησαν για τήν εισιτήρια που παραγγέλι-
να μου κρατήσουν για αύριον...

«ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ»
Εβδομαδιαία
Φιλολογική Έπιθεώρησις
Γραφεία: ΣΤΟΑ ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΠΟΥΛΟΥ
Διευθυντής: Ν. ΚΑΜΑΡΙΝΟΠΟΥΛΟΣ, όδός
'Αλκαμάχους 127.
ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΧ. 4
Όροι συνδρομών:
Έσωτερικού: Έτησιος Δρχ. 200
Έξωτερικού: Έτήσιος Δρχ. 100
Αλ επιστολά και τά έμβόλιατα πρέπει να
στέλλονται ως έξης: Διεύθυνσις περιοδικού
«Παναθηναίως», Αθήνας.

«Ετος Α'. Άριθμ. φύλλου 45
Κυριακή 29 Οκτωβρίου
1933

Τό κουδούνι τού τηλεφώνου χτύπησε τη
στιγμή έκείνη κι' ό κ. Λα-ραίν πρς τό ήχο
στικό.
Μια μακρινή φωνή τού μιλούσε...
—Σας τηλεφώνω από τό σπίτι τού Ζαριό...
Τόν είπα να φύγη, δεν ήθελε... α' έδωσε, έ-
άνανε τό πιστόλι, να με δώση από τό σπίτι,
έτσι κι' έγω τό όικό μου κ' έριξα. Πήγα
να νά παραβώ στην άποφαινή... Άγαπή-
σε κι' έγω την Έλένη... Μην φοβάστε! Κα-
νείς δέ θα υθώ όσα είπατε προηγου, ούτε
τό λόγν για τόν όποιον έσκότωσα τόν Ζαριό...
—Άκούστε! Άκούστε!... Άχ! υαί έκείνη...
—Τί είνε, Άνδρέα; Ποιός τηλεφώνει;
Ο κ. Λα-ραίν εσταμάχωσε σιγά και άρίνον-
τας τό άκουστικό, άπάντησε:
—Δεν έίνε τίποτε! Από τό θέατρο μου τη-
λεφώνησαν για τήν εισιτήρια που παραγγέλι-
να μου κρατήσουν για αύριον...

Σατυρική Σελίδα

ΤΑ ΕΠΙΚΑΙΡΑ

ΤΖΙΜ ΛΟΝΤΟΣ

(Στὸν κ. Βενιζέλο)

Παρασταίνεις καὶ σὺ πειὰ τὸ Τζιμ
(Λόντο)
καὶ μετὸν Παναγὴ βρίσκεσαι στὰ
(μαχαίρια,
μὰ πάνε ἡ φοβέρες σου στὸ βρόντο
καὶ σοῦ γλυστράει ὁ Τσαλδάρης
(ἀπ' τὰ χέρια.

Ὅμοῦς νὰ τὸν βουτήξεις μάνι-μάνι
νὰ τὸν σωριάσης καταγῆς σκαστὸν
μὰ σοῦ ξεφεύγει αὐτὸς σὰν Καριάνι
καὶ μάχεσαι μετ' ἄνεμον κοπανιστόν.

Θεέ μου, τί φρικτὴ ἀναποδιά,
νὰ τρώγεστε κι' οἱ δύο σας στὰ
(γεράματα !

Βάλτου λοιπὸν καὶ σὺ τρικλοποδιά
καὶ φέرتون πειὰ...κορῶνα ἢ γράμ-
(ματα !

Καρδιά λοιπὸν, καὶ χύττα νὰ τὸν
(φᾶς,
κάμε το, ἐπιτέλους, τὸ μυστήριον,
γιατί ἔτσι, σὶδρ Λευτέρη, ὅπως πᾶς
θὰ σὲ φάῃ ὁ Παναγῆς τὸ μεγαθή-
(ριον

ἑσένα, τὸν πολὺ καὶ τὸν τραγόν,
καὶ θὰ τὸν ποῦνε : Παναγῆ...Κου-
(ταλιανό !...

Ὁ Κατεφυγμένος

ΑΠΟ ΔΕ ΚΙ' ΑΠΟ ΚΕΙ

ΕΥΘΥΜΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Στὸ σχολεῖο ὁ δάσκαλος ἀνα-
πτύσσει τὸ κεφάλαιον περὶ κυκλο-
φορίας τοῦ αἵματος, προσπαθών-
τας ὅσο μπορεῖ καλύτερα νὰ κάμῃ
τοὺς μαθητὰς νὰ τὸ καταλάβουν.
Στὸ τέλος τοὺς λέει :

—Γιὰ προσέξτε τώρα, παι-
διά : Ἄν ἐγὼ στεκόμουννα
μετὸ κεφάλι κάτω καὶ τὰ
πόδια ἀπάνω, δὲν θὰ πάθαι-
νε καμμιὰ ἀνωμαλία ἢ κυ-
κλοφορία τοῦ αἵματός μου ;
Δὲν θὰ κατέβαινε δηλαδὴ τὸ
αἷμα στὸ κεφάλι μου ;

—Βέβαια, θὰ κατέβαινε, ἀπάν-
τησαν οἱ μαθηταί.

—Πῶς ὅμως συμβαίνει, τώρα
ποὺ στέκομαι ὀρθός, νὰ μὴν κατε-
βαίνει τὸ αἷμα στὰ πόδια μου ; Ἐ-
δῶ σὰς θέλω !...

Ἕνας μικρὸς μαθητὴς πετάχτη-
κε τότε κι' εἶπε :

—Ἐπειδὴ τὰ πόδια σας δὲν εἶνε
κούφια, ὅπως τὸ...κεφάλι σας !...

Κόκκαλο ὁ δάσκαλος.

Ἕνας ἄνθρωπος ἔκλαιγε ἀπαρη-
γόρητα ἀπάνω σ' ἓνα τάφο, στὸ
κοιμητήριον τοῦ Σαῖν - Μπριέν.

Κάποιος διαβάτης, ποὺ περνοῦσε
ἀπὸ κεῖ, τὸν ρώτησε μετ' ἐμπάθεια
ἂν ἔκλαιγε τὴ μητέρα του ἢ τὸ παι-
δί του.

—Ὁχι, εἶπε, ἐκεῖνος. Ἐδῶ εἶνε
θαμμένος ἓνας ἄνθρωπος ποὺ μόνον
ἐγὼ εἶμαι σὲ θέσι νὰ ξέρω πόσο ἦ-
ταν δυστυχισμένος ὅταν ζοῦσε.

—Ποῖος ἦταν αὐτός ;

—Ὁ πρῶτος ἄντρας τῆς γυναί-
κας μου !...

Στὸ τραπέζι ὁ μικρὸς Ντίνος ἦ-
ταν πολὺ ἄτακτος. Ὁ πατέρας του
τοῦ ἔκαμε δύο - τρεῖς φορές παρα-
τηρήσεις, ἀλλὰ πῆγαν τοῦ χάκον.

Ὁ μικρὸς ἔξακολουθοῦσε νὰ παί-
ζῃ μετὸ βαζάκι τοῦ πιπεριοῦ, ὥσ-
πον στὸ τέλος τὸ ἀναποδογύρισε
καὶ τὸ ἔχυσε ὅλο.

—Βλέπεις, γιὰ νάσαι ἄτακτος, τί
ζημιές ποὺ κάνεις ; τοῦ φώναξε αὐ-
στηρὰ ὁ πατέρας του. Ἐννοια σου
ὅμως θὰ σὲ τιμωρήσω ἐγὼ ὅπως
σοῦ πρέπει, γιὰ νὰ μάθῃς. Θὰ σοῦ
ρίξω μέσα στὸ στόμα ὅλο τὸ πιπέ-
ρι ποὺ ἔχυσες.

—Θὰ μετ' ἐτιμωροῦσες μετὸν ἴδιο

τρόπο, μπαμπά, ἂν ἀναποδογύριζα
καὶ τὸ βάζο μετ' ἐξάχωση ; ὡ-
τάει ὁ μικρός.

ΕΒΡΑΪΚΟ ΠΝΕΥΜΑ

Η ΠΡΟΣΟΔΟΦΟΡΟΣ ΕΙΔΙΚΟΙΗΣ

Ὁ Ἄβραμικός μιλάει στὸ γινὸ
του καὶ τὸν συμβουλεύει :

—Ἀκουσε τὸ γέρο πατέρα σου,
τὸν Ἄβραάμ. Θὰ σοῦ δώσω μιὰ κα-
λὴ συμβουλὴ. Ἀφοῦ ἐπῆρες τὸ δι-
πλωμά σου ἔπειτα ἀπὸ τόσο λαμ-
πρὲς ἐξετάσεις, πρέπει νὰ δείξῃς
ὅτι ἔχεις μιὰ καλὴ εἰδικότητα. Στὴν
ἐπιγραφή ποὺ θὰ βάλῃς στὴν πόρ-
τα νὰ γράφῃ πὼς εἶσαι ὀδοντογυ-
ατρός.

—Μὰ ἐγὼ, μπαμπά, ἐσπρόδασα
γιὰ ὀφθαλμολόγος.

—Κουτέ !... Πάντα τὸ ἔλεγα
πὼς εἶσαι βλάκας ! Δὲν ἐσκέφθη-
κες λοιπὸν, ζῶον, ὅτι ὁ ἄνθρωπος
ἔχει δύο μάτια ποὺ πονοῦν σπα-
νίως, ἐνῶ ἔχει τριανταδύο δόντια,
ποὺ θέλουν διαρκῶς φτιάσιμο ;

ΓΙΑ ΝΑ ΕΥΘΥΜΗΤΕ
Τ' ΑΛΑΤΙΣΜΕΝΑ ΚΑΙ Τ' ΑΝΑΛΑΤΑ

Ὁ κ. καθηγητὴς. Ἐξῆς
κάποτε ἓνας ζωγράφος, ποὺ ζωγρά-
φιζε τόσο φυσικὲς ἀράχνες στὸ τα-
βάνι, ὥστε ἡ ὑπηρετρία παιδενόταν
μέρες νὰ τὶς καθάρῃ.

Ἡ οἰκοδόμοισιν. — Ἀδύ-
νατον !

Ὁ κ. καθηγητὴς. — Δὲν τὸ
πιστεύετε ;

Ἡ οἰκοδόμοισιν. — Ὅτι
ὑπῆρξε τέτοιος ζωγράφος, τὸ πι-
στεύω, δὲν πιστεύω ὅμως ὅτι ὑπῆρ-
ξε ποτὲ τέτοια ὑπηρετρία.

Ὁ μεγαλέμπορος κ ρ α -
σιῶν. — Δὲν μοῦ λές, σὲ παρακα-
λῶ, κάπελα, ἀπὸ ποῦ ἀγοράζεις τὸ
κρᾶσί σου ;

Ὁ κ. ἀπελάς. — Μὰ δὲν θν-

μάστε, κύριε ; Ἀπὸ σὰς τὸ ἀγο-
ρασά.

Ὁ μεγαλέμπορος. — Φέρε
μου τότε ἓνα ποτήρι μπόρα.

Μεταξὺ δύο μεθυσμένων, ποὺ
βαδίζουν τρεκλίζοντας :

—Γιὰ ἰδέεσ ἐκεῖ : ἡ γυναῖκα σου
ἐρχεται. Ἄν σὲ ρωτήσῃ ἀπὸ ποῦ
ἐρχόμαστε, τί θὰ τῆς πῇ ;

—Ἐννοια σου, καὶ θὰ βρῶ κά-
ποια δικαιολογία.

—Θὰ βρῇς ; Ἀφοῦ δὲν ἔχεις κα-
ρό. Αὐτὴ ἔφτασε κιόλας.

—Οὐ !... Ὅσπου νὰ μ' ἀρῇσῃ νὰ
μιλήσω, θὰ βρῶ χίλιες δικαιολο-
γίες !...

Ὁ γιαιτρός. — Κανένας ἀπὸ
τοὺς ἀρρώστους μου δὲν παραπο-
νεῖται !...

Ἕνας φίλος του. — Τὸ πι-
στεύω, γιατί...πέθαναν ὅλοι !...

Μεταξὺ φιλενάδων :

—Χθὲς τὸ βράδυ μοῦ εἶπε ὅτι
μοῦ ἀφιερώνει τὴν καρδιά του.

—Δὲν εἶνε καὶ τόσο...στερεὸ τὸ
δῶρό του.

—Γιατί ;

—Γιατί προχτές μετ' ἐβεβαίωσε πὼς
τοῦ τὴ ράγισα ἐγὼ !...

ΤΑ ΕΥΘΥΜΑ ΤΟΥ ΔΡΟΜΟΥ

Ὁ κύριος στοὺς δύο ζητιάνους :

—Δὲν ντρέπεσθε νὰ εἰσθε εἰσι ἀ-
κάθαρτοι ! Ἄν δὲν ἀλλάξετε αὐτὰ
τὰ βρώμικα ποικάμισα, νὰ μὴ ξα-
νάρθετε ἐδῶ.

Ὁ ἓνας ζητιάνος στὸν ἄλ-
λο. — Ἀκουσε τί εἶπε ;

Ὁ ἄλλος. — Ναι.

—Πάμε, λοιπὸν, ν' ἀλλάξουμε ἀ-
μέσως καὶ νὰ γυρίσουμε στὸν κύριο.

—Πῶς θ' ἀλλάξουμε, ἀφοῦ δὲν
ἔχουμε ἄλλα ρούχα ἀπ' αὐτὰ ποὺ
φοροῦμε ; Τρελλὸς εἶσαι !...

—Θὰ φορέσω ἐγὼ τὸ ποικάμισό
σου καὶ σὺ τὸ δικό μου !...

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΤΣΟΓΙΑΣ
ΓΡΑΦΕΙΣ
ΙΩΑΝΝΙΝΑ

Η ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΙΕΣ ΜΑΣ

—Αὐτὸς ἐκεῖ κάτω ὁ νέος εἶνε ξετρελλαμένος μαζί μου ! Μήπως ξέρεις
τί δουλειὰ κάνει ;
—Εἶνε ἀρχαιοκάπηλος !...
—!...

—Θὰ πάτε λοιπὸν στὸ Βορονάφ γιὰ θεραπεία ;
—Ναι. Ξαναγεννῶνται, λέει, τοὺς γέρους, βάζοντάς τους ἀέρες μαῖμοις.
—Τὸ ξέρω. Θὰ μοῦ δανείσῃ τοὺς ἀέρες τῆς ἡ γυναῖκά μου !...